PAYIMIZA DÜŞEN HAYAT

Virginie Grimaldi

Roman

PEGASUS

PAYIMIZA DÜŞEN HAYAT

@ayisigikitap

Pegasus Yayınları: 2817

Payımıza Düşen Hayat
Virginie Grimaldi
Özgün Adı: Il nous restera ça

Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2026
ISBN: 978-625-410-435-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2026
Copyright © Librairie Arthème Fayard, 2022

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

Virginie Grimaldi

PAYIMIZA DÜŞEN HAYAT

Fransızcadan çeviren:
Hale Ağaçayak

@ayisigikitap

PEGASUS YAYINLARI

Sevgili okurlar,

Jeanne, Iris ve Théo'nun hayatlarına hoş geldiniz. Umarım kendinizi evinizde hissedersiniz. Beni okuduğunuz için teşekkürler!♥

Sevgiler,
Virginie Grimaldi

En yakınlarım Serena,
Sophie ve Cynthia için.

Her şeyde bir kusur vardır.
Işığın girdiği yer de orasıdır.
Leonard Cohen

Görünüşe bakılırsa mutluluktan korkmamak gerek,
o yalnızca geçirilecek güzel bir an, o kadar.
Romain Gary

Giriş

Jeanne

Üç ay önce

O gün büyük gündü. Jeanne gece uyumamıştı. Topuzunu düzeltti ve fularını tokayla topuzuna tutturdu. Hafifçe titreyen elleri işini daha da zorlaştırıyordu. Herkesin ona eşlik etme konusundaki ısrarlı tekliflerine rağmen, hazırlanmak için yalnız kalmayı tercih etmişti. Hiç çıkmamacasına hafızaya kazınan ölümcül anlardan biri olan o anın önemini düşünüyor ve kendini, dikkati dağılmadan tamamen o ana vermek istiyordu. Pencereden içeri süzülen haziran güneşi, odadaki meşe parkelerin üzerine yansıyordu. Dore renkli bu ışık birikintisi dairenin en sevdiği yeriydi. Bu yansıma, sabah saatleri son bulurken güneş ışınları karşıdaki binanın bacalarının arasında yoğunlaştığında ortaya çıkıyordu. Jeanne'ın iki ayağını da o tatlı sıcaklığın üzerine koyup orada durmak kadar sevdiği bir şey daha yoktu. Bir gün Pierre onu pencerenin karşısında gözlerini kapatmış ve kollarını iki yana açmış bir halde güneşlenirken yakalamıştı. Çırılçıplak. Jeanne o kadar utanmıştı ki parkelerin arasındaki boşluklardan süzülüp yok olmak istemişti ama Pierre gülmüştü:

"Hep bir mirketle evlenmeyi hayal etmiştim."

Bu beklenmedik, orijinal ve biraz da çılgınca bir evlenme teklifiydi. Beraber yaşamaya başladıklarından beri aldığı dördüncü teklif. Jeanne özgürlüğüne düşkünlüğünden diğer üç teklifi geri çevirmişti. Orada, güneş ışınlarının ortasında dururken, kendi fantezisini kabul eden bu adamın fantezisiyle baştan çıkmış bir halde evet demişti.

Salondaki duvar saati çaldı, geç kalmıştı. Jeanne aynaya son bir kez daha baktı ve daireden ayrıldı.

Neredeyse iki sokak ilerideki kiliseye yürüyerek gitmeye karar vermişti. Yolda giderken ona çevrilen birçok göz oldu. Başlar ona dönüyordu. Bir genç kız cep telefonuyla onun videosunu çekti. Kıyafeti fark edilmeyecek gibi değildi. Aklı tek bir düşünceye takılı kalmış olan Jeanne hiçbir şey fark etmedi: Birkaç dakika sonra Pierre'le olacaktı. Pierre üstünde Jeanne'ın seçtiği şık gri takım elbisesiyle çoktan orada olmalıydı.

Kilisenin bahçesi boştu. Herkes içerideydi. Jeanne titremelerini kontrol etmeye çalışarak uzun elbisesinin kumaşını düzeltti. Bacakları onu güçlükle ayakta tutuyordu. Yüzüne bir gülümseme kondurdu ve ahşap kapıların arasından geçti.

Kilise ağzına kadar doluydu. Banklar yetmemiş, yanlarına sandalyeler ilave edilmişti ve birçok insan ayakta kalmıştı. Bütün bakışlar Jeanne'a yöneldi. Jeanne bunu önemsemedi. Gözlerini Pierre'den ayırmadan ağır adımlarla ortadaki nefe doğru ilerledi. Bir an kendine göğsünün kalp atışlarına dayanıp dayanamayacağını sordu. Orgda bilmediği bir şarkı çalıyordu, o, Leonard Cohen'in "Hallelujah" adlı parçasını seçmişti oysa. Rahip ellerini önünde kavuşturmuş, mihrabın arkasında duruyordu.

Sağ taraftaki bir hareketlilik Jeanne'ın dikkatini çekti. Suzanne ona en ön sıradaki boş bir yeri işaret ediyordu. Gülümsedi ve sevdiği adama doğru ilerlemeye devam etti.

Jeanne yanına gelince org sustu. Mutlak bir sessizlik oldu. Jeanne uzun uzun Pierre'in yüzünü inceledi. Uzun kirpiklerini, yuvarlak çenesini ve dar alnını. Onun yüz hatlarından hiç sıkılmamıştı. Jeanne'ın manzarası ve dekoru haline gelmişlerdi. Onlardan nasıl sıkılabilirdi ki? Rahip boğazını temizledi, tören başlamak üzere olmalıydı, Jeanne elli yıl önce yine aynı kilisede onları evlendiren rahip Maurice'i düşünerek adama hafifçe gülümsedi, ardından siyah duvağını kaldırdı, tutunmak için tabuttan destek aldı ve kocasının dudaklarına son öpücüğünü kondurdu.

Théo

İki ay önce

Eski, hurda bir araba buldum. Adamın biri gelip fırına ilan asıp asamayacağını sordu. O sırada kahveli eklerleri çikolatayla kaplamakla meşguldüm.

Adam Nathalie'ye şöyle dedi: "Bu acil, paraya ihtiyacım var."

Nathalie adamı geri çevirdi, tezgâhın kâğıtlarla dolduğunu görmekten nefret ediyordu, reklam ya da afiş getiren insanlardan her zaman nefret etmişti. Adamı yakaladığımda kaldırıma çıkmıştı bile. Sürekli kırptığı tek gözü ve tenis raketi büyüklüğündeki elleriyle güven vermekten ziyade insanı ondan kaçmaya teşvik eden bir yüzü vardı. Ama onun paraya ihtiyacı olduğu kadar benim de bir arabaya ihtiyacım vardı.

Dükkânı kapattığımızda otoparkta beni bekliyordu. Fiyatı göz önünde bulundurarak kendimi en kötüsüne hazırlamıştım ama araba kötünün de kötüsüydü. Yan tarafı dağılmış beyaz bir 205'ti, geri kalan yerleri de daha iyi sayılmazdı. Adam kaputun ve bagajın üzerindeki Peugeot amblemlerini Ferrari amblemiyle değiştirmişti. Arka cam boydan boya son

derece zevkli etiketlerle kaplıydı. Motoru görmek istedim, kaput hiç açılmayacak gibiydi. Araba çalıştı, önemli olan tek şey buydu.

"Bunun için sana yüz avro veririm," dedim.

"Üç yüz, pazarlık yok," diye cevap verdi.

"Bu uzun süre gitmez ki, üç yüz etmez."

Adamın gözü daha hızlı seğirmeye başladı, beni Mors alfabesiyle tehdit ediyordu belki de.

"Pazarlık yok dedim, bana zaman kaybettirme. Onu istiyor musun istemiyor musun?"

Arabanın etrafında bir tur daha attım, koltukları kontrol ettim, yeterince iyi durumdaydılar.

"İki yüz avro ve bir de kahveli ekler. Elimde sadece bunlar var kardeşim."

Adam başını eğdi, ellerine bakmak için bunu fırsat bildim, bunu yapmamam gerekirdi. Onları bir şaklatışıyla beni Thomas Pesquet'nin[1] yanına gönderdi. Bir elini bana uzattı:

"Gidiyor ya, ona bak. Ekler sende kalsın, rejimdeyim."

Adam ruhsatın üstünü çizdi ve satış evraklarını doldurduk. Parayı iki defa saydı ve onu ceketinin iç cebine koydu. Bu, ilk maaşımın üçte biriydi. Adam gitmeden önce sırtıma bir kez vurdu, az kalsın kolum çıkacaktı. Çantamı arka koltuğa attım, cama "Acemi" etiketi yapıştırdım ve yola çıktım.

Paris sokakları tıklım tıklımdı, araba her trafik ışığında tekliyordu. Bu, ehliyetimi aldığımdan beri ilk araba kullanışımdı. Buradayken metroyla ulaşım sağlıyordum.

---

1 Fransız astronot. (ç. n.)

Yarın işe başlayalı iki ay olacaktı. Lisedeyken hocalar beni eğitimime devam etmeye itiyorlardı. Ama seçme şansım kalmamıştı. Ticaret lisesi diplomamla asgari ücretin yarısı kadar kazanıyordum. Ama bu alanda iş eksik olmuyordu. Yetenekliydim: Eskiden oturduğum yerde herkes pastalarıma bayılırdı. Her fırsatta benden pasta isterlerdi, ben de onlara pasta yapmam konusundaki isteklerini ikiletmezdim. Bunu özlüyor olmalıydılar.

Arkamdaki korna çaldı. Dikiz aynasından baktım, genç bir adam bana bağırıyordu. Kontağı çevirdim, marşa bastım, araba boğuldu, tekrar denedim, ışık sarıya geçerken çalıştı. Dikiz aynasından adama bir el işareti yaparak ilerledim. Bana orta parmağıyla karşılık verdi.

Montreuil'e geldiğimde hava yeni kararmıştı. Condorcet Sokağı'nda, mavi panjurlu küçük bir evin karşısında bir park yeri buldum. Çantamı kaptım ve içinden Nathalie'nin bana sattığı sandviçi çıkarttım. İki avroydu çünkü çöpe gidecekti. Ona ertesi gün ödeyip ödeyemeyeceğimi sorduğumda iç çekmişti. Bu kadar cimri biriydi. Öyle ki tuvalet kâğıdının her iki tarafını kullanabileceğini düşünerek onunla tokalaşmayı kesmiştim.

Yağmur yağmaya başladı, silecekleri denedim, çalışmıyorlardı. Umursamadım. O külüstürle fazla yol yapacak değildim. Arka koltuğa uzanarak başımı çantama yasladım ve paltoma sarındım. Kulaklıklarımı kulağıma taktım ve Grand Corps Malade'ın son çıkan parçasını açtım. Sabahtan beri sakladığım sarma sigarayı yaktım ve gözlerimi kapattım. Kendimi bu kadar iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. O akşam metroda uyumayacaktım. İki yüz papele kendime bir ev yaratmıştım.

Iris

Bir ay önce

İki yaşındayken bir atlıkarıncadaki ahşap attan düştüm. Babam beni düzgün bağlamamıştı ve annemin oturduğu banktan beni tutması için ona bağırmasıyla dikkati dağıldı. Bileğimi kırdım, ameliyat olmam ve dikiş atılması gerekti. Bu yüzden annem babama, babam anneme, ben de ata kızdım. Bu ilk yara izimdi.

Altı yaşındayken büyükannemin parkelerinin üzerinde tekerlekli paten yarışı yaparken kuzenime yenilmemek için her şeyimi ortaya koydum. Alt dudağım Musa peygamberin müdahalesine gerek kalmadan ikiye ayrıldı. Kopan parçaları hastanede yapıştırdılar. Bu ikinci yara izimdi.

On bir yaşındayken İngilizce dersinde öğretmen beni sözlüye kaldırdığında şiddetli bir ağrıyla iki büklüm oldum. Kadın sıramı savmak için rol yaptığımı düşündü ve revire gitmeme izin vermedi. Ertesi sabah apandisit ameliyatı oldum ve suçluluk duygusunun da yardımıyla İngilizce öğretmeninin en sevdiği öğrenci haline geldim. Bu üçüncü yara izimdi.

On yedi yaşındayken yanağımdaki bir beni aldırdım. Kabarık ve çirkin duruyordu, yüzümde kakaolu bir mısır gevreği tanesi varmış gibi hissediyordum. Bu bana anestezi için beş iğneye ve altı dikişe mal oldu. Bu da beşinci yara izimdi.

Yirmi iki yaşındayken bir sabah kuyruk sokumumda beni ayaklarımda palet varmış gibi yürümek zorunda bırakan bir ağrıyla uyandım. Doktor muayenede acilen operasyon gerektiren bir apse fark etti. Anestezi kötü geçti, öleceğimi sandım ama uyandığımda tavan bana cennette olmadığımı söylüyordu. Üç hafta boyunca tam yerine yapılmış ve oturuşumu değiştiren kalın bir pansumanım olmuştu. Bu altıncı yara izimdi.

Yirmi altı yaşında plajda sırtüstü uzanmış güneşlenirken, rüzgârın gazabına uğradım, yanımda güneşlenen adamın şemsiyesinin sapı kaval kemiğime saplandı. Adam şaşkınlıkla özür diledi ve bunu fırsat bilip beni yemeğe davet etti, bense itfaiyecilerle gitmeyi tercih ettim. Bu yedinci yara izimdi.

Otuz yaşında Jérémy'yle tanıştım. Bu da sekizinci yara izimdi.

EYLÜL

@ayisigikitap

1

Jeanne

Jeanne el blenderini tencereye daldırdı ve sebzelerin etli kısımlarının parçalanışını inceledi. O ve Pierre elli yıl boyunca kendilerine has bazı alışkanlıklar geliştirmişlerdi. Karamsar düşüncelere yakalanarak uykusundan uyanıp yataktan ilk kalkan Jeanne olurdu. O böyle yaratılmıştı, her güzel haberin ve bütün neşeli anların üzerine kalın bir gölge düşüren can sıkıcı bir melankoliye sahipti. Bazen ortada algılanabilecek herhangi bir neden yokken, karnında bir girdap ve onu içine çeken dipsiz bir boşluk oluştuğunu hissediyordu. Buna arka plandaki bir gürültüye alışır gibi uyum sağlamıştı.

Yavaşça yataktan çıkıyor, kendine bir çay hazırlıyor ve Pierre kalkana kadar dikiş diktiği diğer odada oturuyordu. Sonra birlikte kahvaltı yapıyor, birlikte hazırlanıyor ve işlerine gitmek için birlikte evden çıkıyorlardı. Jeanne akşamları Pierre'den sonra eve dönüyordu, Pierre fırına Jeanne da manava uğramış oluyor ve birlikte yemek yapıyor, akşam yemeği yiyor, bir film ya da dizi izliyorlardı.

Jeanne üç aydır eski alışkanlıklarını ilmek ilmek söküyordu. Çoğul tekile dönüşmüştü. Dekor aynıydı, gidişat aynıydı ama her şey boş geliyordu. Melankolisi bile kaybol-

muştu. Bütün hayatı karşı karşıya kaldığı bu yasın antrenmanı gibiydi. Duyarsızlaşmıştı.

Kapı çalınca Boudine havladı. Postacı elinde bir taahhütlü mektupla eşikte duruyordu.

"Bir imza alabilir miyim Bayan Perrin?"

Boudine hiç durmadan posta memurunun ayakkabılarını koklarken Jeanne da söyleneni yaptı. Bu köpeğin bir domuzun çıkardığı sesleri aynen taklit etmek gibi özel bir yeteneği vardı.

Jeanne zarfı açmadı, içinde ne olduğunu biliyordu. Daha önce gelen iki mektupla aynı şey. Son gelen telefona da cevap vermemişti. Banka hesaplarını yöneten Pierre'di. Pierre bunu ondan saklamadığı için Jeanne son aylarda maddi durumlarının kırılgan olduğunu biliyordu.

Jean ve Pierre orta sınıf diye adlandırılan sınıfa mensuplardı. Maaşları 1969'da 17. bölgede dört odalı bir daireye sahip olmalarını ve abartıya kaçmadan ya da bir şeylerden çok fazla mahrum kalmadan düzgün yaşamalarını sağlamıştı. Senede bir kez tatile gidiyor ve birçok kuruluşa bağışta bulunuyorlardı. Emeklilik yaşam tempolarını birdenbire yavaşlatmıştı, daha yakın yerlere seyahat etmiş, balık ve et tüketimini azaltmışlardı ve Pierre daha düzenli hesap tutmaya başlamıştı. Pierre'in emeklilik maaşı yerine bundan böyle eline geçen dul maaşı bütçesini kritik eşiğin altına düşürmüştü. Durumuna acıyan banka çalışanı, Jeanne'a dairesini satmasını önermişti. Bu bir seçenek değildi. Orası onun değil onların dairesiydi. Pierre orada hâlâ yaşıyordu, duvarlara sinen pipo tütünü kokusunda, bir ilkbahar günü yeşile boyadığı mutfak kapısında ve hâlâ pencerede görür gibi olduğu kambur siluette.

Jeanne zarfı girişteki büfenin üzerine koydu ve Boudine'in kucağına oturmasına izin verdi. Televizyonu açtı ve rastgele bir kanal seçti. Her şey sessizlikten iyiydi. Ekranda genç bir adam bir daireyi tanıtıyordu, bir ses oldukça revaçta olan bir yerleşim şekli diye tanıttığı yerle ilgili rakamlar sıralıyordu, bunun röportajı yapan gazetecinin sesi olduğundan şüphesi yoktu. Bir başlık konuyu özetliyordu: "Paylaşımlı daire, kazançlı bir düzenleme."

2

Théo

Her perşembe olduğu gibi beni uyandıran yine çöp arabası oldu. Saat altıydı. Başımı süpermarketten arakladığım yastığa gömdüm. Hiçbir şey fark etmediler, içeriye dümdüz bir karınla girdim, dışarıyaysa doğurmama ramak kalmış gibi çıktım. Açgözlülük yapmadım, en ucuzunu aldım. Buna mecburdum, ilk gece çantama yaslanarak uyumuştum ve eşi benzeri görülmemiş bir boyun tutulması yaşamıştım. Başım sola yatık kalmıştı, düzeltmem imkânsızdı, eğreti adımlarla yürümek zorunda kalmıştım. Topal kuğu gölü balesi gibiydi. Yatak yapma konusunda pek becerikli değildim ama nerede olsa uyumaya alışkındım. En kötüsü metroydu, yer döşemeleri yüzünden değil, korkudan. Bir keresinde üç kişi beni yakalayıp telefonumu çalmak istemişti, orada sonumun geleceğini sanmıştım. Arabamda çok daha rahatım.

Her sabah olduğu gibi sosyal medyaya göz attım. Gérard'dan gelen bir mesaj vardı, açmadım. Başka bir şey yoktu. Beni çabuk unutmuşlardı.

Mavi panjurlu evdekiler hâlâ uyuyordu, içinde yaşanan hayatı hayal etmek çok hoşuma gidiyordu. Lisedeyken hocalar aklım bir karış havada olduğu için beni eleştirir, bana

hayalperest derlerdi. Bense hayal kurmuyordum, kaçıyordum. Gerçeklik benim hapishanemdi.

Mavi panjurların arkasını, odalardaki halıları hayal ediyordum. Yumuşak, basınca insanın ayaklarının iyice içine gömüldüğü halılardan, kendi odamdaki gibi sert halılardan değil. Havada vanilya kokusu, yanan mumlar. Fonda bir müzik, klasik ya da o tarz bir şey. Girişteki dresuarın üzerinde anahtarlar, altında da terlikler. Orta sehpada üzerinde dumanı tüten bir fincan kahve. Üzerinde hâlâ pijamalarıyla kanepede oturmuş, bir Romain Gary kitabını beşinciye okuyan bir anne. Duşta ıslık çalan bir baba. Kalın bir yorgan ve çalıntı olmayan bir yastıkla hâlâ uyumakta olan bir erkek çocuğu. Sahibinin karnına yatmış gurlayan bir kedi. Kahretsin. Hayal gücüm televizyondaki bir Noel filmi gibi.

Kalkıp üzerimi giyinmek için kendimi motive etmeye çalıştım. Her akşam yatmadan önce kıyafetlerimi çıkarıyor ve üzerime Ahmed'in giderken verdiği paltoyu örtüyordum. On beş günde bir Kızıl Haç'ın ortak çamaşırhanesinde çamaşır yıkıyordum. Dişlerimi mataramdaki suyla fırçalıyordum. Geri kalan diğer bakımlarımı öğle paydosunda pastanedeki lavaboda yapıyordum. Haftada iki kez belediyenin ücretsiz duşlarında duş alıyor ve tıraş olmak için de orayı kullanıyordum. Kirli olmaktan her zaman nefret ediyor, kokmaya tahammül edemiyordum. En çok özlediğim şey her gün sıcak bir duş almaktı. Bu ve güvenebileceğim insanlar.

Bir ışık gözümü kör ettiğinde hâlâ uyukluyordum. Birisi kaportaya vurdu, polis olduklarını hemen anladım. Arabanın kapısını açtım, camları açacak kollar yerinde yoktu.

"Polis, evraklarınız lütfen."

"Makas," diye yanıt vermek istedim ama bunun onları güldüreceğinden emin değildim.

İki kişiydiler, cana yakınlardı, bana gitmem gerektiğini söylediler. Bu iki ayda on ikinci kez oluyordu. Düzenli olarak arabayı birkaç yere götürüp yerini değiştiriyordum ama bu yeterli olmuyordu.

"Burada kalamazsınız."

Onlara kötü bir şey yapmadığımı, sadece sessiz bir yerde konaklamak istediğimi, her sabah işe gitmek için 9. metro hattını kullandığımı, akşamları da uyumak için geri döndüğümü, yapacak bir şeyim olmadığını söyledim ama benden gitmemi istediler.

"Neden bu sokakta kalıyorsunuz?" diye sordu iki polisten daha genç olanı.

Omuz silktim. Konuşmalarına beni arabamı cezalı araç otoparkına çekmekle tehdit ederek devam ettiler ama ben onları dinlemiyordum artık. Arkalarında, beşinci kattaki mavi panjurlardan biri açılıyordu.

3

Iris

Bu, gezdiğim on ikinci daireydi. Diğer on bir daireden daha beter haldeydi ve onları tutmamıştım. Emlakçı ağzını açma zahmetine bile katlanmadı, piyasa onun yerine bunu yapıyordu zaten: Kapının önünde ve merdivenlerde toplanmış, nihai arzusu rengi soluk zile ismini yazdırmak olan yirmi kadar kişi vardık. Kira uygun değildi ama genç bir kadının daha fazlasını teklif ettiğini duydum. Sakallı bir adam birden bozuldu, diğerleri adaylıklarının ellerinden alınmasını önlemek için suyu bulandırmamayı tercih ettiler, dolayısıyla ben de öyle. Kıyafetlerinden ve davranışlarından maaşlarının tutarını tahmin etmeye çalışarak çaktırmadan onları inceledim. İçlerinden kaçının dosyası benimkinden daha iyiydi acaba? On dokuzunun hiç kuşkusuz.

Paris'e geldiğimden beri birikimlerim erimişti. Haftalık kiraladığım stüdyo daire otelden daha ucuza geliyordu ama uzun süre bu şekilde yaşayamazdım.

Emlakçı bütün evrakları evrak çantasına yerleştirerek köhne dairenin kapısını kapattı.

"Evrakları inceleyeceğiz ve sizi haberdar edeceğim."

Umutlarımı altıncı katta bırakarak merdivenlerden indim. Tam zamanlı çalışmıyordum. Kimse benim için kefil olmazdı, bazı evraklarım eksikti, beni daire gezmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Xavier Dupont de Ligonnès'i bulma şansım bir daire bulma şansımdan daha fazlaydı.

Akşam yemeği için yiyecek bir şeyler bulmak için bakkala uğradım. Her akşam olduğu gibi televizyonla baş başa yemek yiyecektim.

Karşı komşum ben geçerken kapıyı açtı. Gürültü yapmayacak şekilde çıkmıştım oysaki ama bu adamın soluk sesini bile duyacak kadar keskin kulakları vardı ve bu abartı değildi.

"Sen de kimsin?"

"Ben bu daireyi birkaç günlüğüne kiraladım, sizi bu sabah da görmüştüm."

"İçecek bir şeylerin var mı?"

"Biraz portakal suyu kalmış olması lazım."

Adam gürler gibi bir kahkaha patlattı.

"Sen beni nonoş mu sandın?"

Anahtar çantamdan düşmüştü anlaşılan, içindeki her şeyi kontrol ettim ama onu bulamadım. Komşu beni bırakmadı, adamın yaklaştığını duydum.

"Ya tüttürecek bir şeyler, hiçbir şeyin mi yok?"

"Üzgünüm, sigara içmiyorum."

"Tamam, komşum saftiriğin biri!" diye bağırdı adam merdiven boşluğuna.

Ona "saftirik" teriminin neredeyse tarih öncesinden beri kullanılmadığını ve günümüzde en kullanılmayan sözcük sayıldığını söyleyip söylememekte tereddüt ettim ama mecazen kullanılıp kullanılmadığından şüpheliydim.

Adam kinayelerine devam ederken parmaklarım sonunda metale değdi. Kapıyı komşumun yüzüne kapatmadan önce anahtarı aldım ve kilide sokup çevirdim.

Onun bakışlarından ve kulak kabartmasından kurtulunca cesaretimi topladım, kapalı duran kapının karşısına geçtim, çenemi kaldırdım, göğsümü şişirdim ve en iyi repliğimi fısıldadım:

"Mağarana geri dön ilk insan."

4

Jeanne

"Hesap yaptım ve durum hiç parlak değil."

Jeanne sulama kabını eğdi ve mandevilla çiçeğinin toprağını suladı. Tatsız giden havalara rağmen sürekli koyu pembe renkte yeni çiçekler açıyordu. Sonbahar kapıdaydı. Jeanne güzel günleri hatırlatan ve ölü sezonda önüne âdeta kırmızı halı seren bu dönemin keyfini hiç çıkarmamıştı. Ekim'in yaklaşıyor olması onu üzmüyordu. Jeanne Temmuz'u ve Ağustos'u inanılmaz bir umursamazlık içinde geçirmişti ve yazın bitmemesini hiç dilememişti. Bütün aylar ona aynı hissi veriyordu artık.

"Güldüğünü biliyorum, dalga geçtiğimi düşünüyor olmalısın ama ben hiç bu kadar ciddi olmamıştım, hesap yaptım. İşte geliyor. Tam dört saat on iki dakikamı hesap yaparak geçirdim ve sonuç yadsınamayacak türden: Ay sonunu getirebilmem için iki yüz avrom eksik ve bu, masrafları en aza indirdiğimde elde ettiğim sonuç."

Jeanne çantasından bir bez çıkarıp anı plaketini temizlemeye koyuldu. Kazılı harfleri yavaş ve nazikçe temizledi. "Öğretmenimize"; "Çok sevgili amcamıza"; "Sonsuz aşkıma." Jeanne her gün olduğu gibi mezar taşına vidalanmış olan

fotoğrafı sona sakladı. Tenini parmaklarının ucunda hissederek onun alnını, gözlerini ve ağzını okşadı. Bu hem en tatlı hem de en acı andı. Onunla geçen bu birkaç saniye, sonrasında gelen acımasız hayal kırıklığına değerdi.

"Bunu duyunca çok sevineceksin ama sen haklıydın. Kenara para ayırmamız gerekirdi. Sen her zaman benden daha ileri görüşlüydün."

Jeanne insanoğlunun faniliğinin farkında olduğu için belirli bir erdeme sahipti: İki ayağı da şimdiki zamana demirlenmişti. Yarından ancak şafak sökerken bahsediyordu, daha önce değil. Pierre ona yaşlılıkları için kenara para ayırmaktan bahsettiğinde Jeanne yabancı bir dil duymuş gibi oluyordu.

"Peki ya senden önce ölürsem ne olacak?" diye endişeleniyordu Pierre sık sık. "Senin maaşın yeterince yüksek değil, çok gülünç bir emekli maaşın olacak. Nasıl yapacaksın?"

"Endişelenmene gerek yok," diye çıkışıyordu Jeanne elinde olmadan. "Senden üç ay daha büyük olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Jeanne bezi katladı ve birkaç adım ilerideki banka oturdu. Boudine ayaklarının dibine uzandı. Rüzgâr yerlere sarkan bir söğüt ağacının dallarını salladı. Mezarlığa bu ağacı dikme seçiminin bilinçli bir seçim olup olmadığını merak etti.

"Bir gün artık burada olmayacağına inanmıyordum," diye mırıldandı kadın.

Pierre'e anlatabileceği her şeyi anlatarak uzun süre orada kaldı. Konuları tüketiyor, onları bütün anlamlarını yitirene kadar uzatıyordu. Ama hikâyelerini gereksiz ayrıntılarla doldurması kocasının alışkanlığıydı zaten. Jeanne onunla konuşurken telefonu kaç kez yüzüne kapatmıştı kim bilir? Jeanne'ın ebeveyniyse ona ağzını yalnızca kesinlikle mec-

bur kaldığında açması gerektiğini öğretmişti. Ve işte Jeanne yetmiş dört yaşında orada durmuş, bir mezar taşına şekerin zararları hakkında önceki gün izlediği bir programı anlatıyordu. Orada daha uzun kalması için bir bahane olacağını bilseydi telefon rehberini bile okurdu. Hiç kuşku yoktu ki Jeanne'ın en çok özlediği şey sohbetleriydi. Jeanne toplumsal olayları tartışmak kadar, kocasına düşüncelerini açmayı da seviyordu. O, Jeanne'ı en iyi tanıyan, en iyi anlayan insandı. Onun vereceği tepkileri önceden seziyor, ruh durumunun nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir film izlediklerinde ve Jeanne'ı duygulandıran bir sahne olduğunda, ki bu genellikle bir doğum ya da bebekli bir sahne oluyordu, kadın göz ucuyla Pierre'in ona döndüğünü görüyordu. Sonra da elini bacağına koyarak onu anladığını ve yanında olduğunu gösteriyordu. Jeanne hayatını onsuz nasıl devam ettirecekti?

Kadın banktan kalkarken gün de bitiyordu. Jeanne onu kocasından ayıran birkaç metreyi geçti ve ellerini fotoğrafının üzerine koydu.

"Yarın tekrar geleceğim aşkım. Bir çözüm bulmuş olurum."

Jeanne eve dönünce posta kutusuna baktı. Dairesine girince aldığı mektubu çabucak açtı. İçinde beyaz bir kâğıda basılmış bir metin yazılıydı.

1980 Kışı
Pierre Jeanne'ın acısını dindirmeyi başaramıyordu. Jeanne otuz yedi yaşında yetim kalmıştı. Annesi iki uzun yıl boyunca kanserle mücadele ettikten sonra ölmüştü. Babası ondan kısa bir süre önce, altmış yaşına yeni girmişken kalp krizinden ölmüştü. Jeanne ile kız

kardeşi Louise cenazede çocukluklarındaki gibi el ele tutuşmuşlardı. Jeanne'ın hayatı devam ediyordu, her sabah çalışmak için atölyeye gidiyor, her akşam Pierre'iyle buluşmak için geri dönüyordu ama yaşadığı acı o tatlı gülümsemesini silmişti. Pierre onun başka şeyler düşünmesini sağlamak için her şeyi deniyordu. Onu tiyatroya, sinemaya, Kuzey Bask'a götürüyordu ama Jeanne teselli edilemez bir haldeydi. Bir gün Pierre'in aklına bir fikir geldi. Dört ayaklı, uzun vücutlu ve sarkık kulaklı bir fikir. Jeanne'ın ona duyduğu aşk ani ve karşılıklı oldu. Ona sosis adını vermeye karar verdi ve haftalardır ilk defa gülümsedi.

Jeanne'ın bacakları onu taşımıyordu artık. Kalbi deli gibi atıyordu. Kendini kanepeye bıraktı ve mektubu iki kez daha okudu. Mektup imzalanmamıştı. Zarfın üzerinde adının ve adresinin yazılı olduğu bir etiket vardı. Mektup şaşırtıcıydı ve endişe verici bir doğruluk içeriyordu. Bunu ona kim göndermiş olabilirdi? Bu hikâyede yer alan hiçbir şey, şu veya bu sebeple hayatının bir parçası değildi artık. Bu onu o kadar üzdü ki gidip bir süre uzanmak zorunda kaldı. Mektubu okuduğu saniyeler boyunca geçmiş yeniden su yüzüne çıkmıştı. Pierre'in kucağında bir köpekle kapıdan içeri girişini acı verecek kadar gerçek bir şekilde yeniden görmüştü. Pierre iş dönüşü gecikmiş, Jeanne da endişelenmişti. Annesiyle babasının ölümü onu kırılganlaştırmıştı, sevdiği herkesin öleceğini düşünür olmuştu. Pierre tek kelime bile etmemişti. Jeanne'ın vereceği tepkiden korkar gibi bir hali vardı. Eğilmiş ve küçük hayvanı yere bırakmıştı. O sosis şeklindeki vücut, o sallanan kuyruk, tırnaklarının parkede

çıkardığı o ses ve geçerken her yeri koklayan o burun Pierre'in küçük çekincelerinin nedeni olmuştu. Pierre ona şöyle mırıldanmıştı: "Bir müşterimiz onu bırakmak istiyordu. Onun sevgiye ihtiyacı olacağını ve senin de kollarında kalan sevgiyi ona verebileceğini düşündüm." Bu Jeanne'ın uzun zamandır yaşadığı en mutlu anlardan biriydi.

5

Théo

Tinder'a kaydoldum. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Ben her zaman asla bir arkadaşlık sitesine girmeyeceğimi söylemişimdir. Aşka pek inanmıyorum ama tıpkı Tanrı konusunda olduğu gibi, bir gün yanıldığımın kanıtlanmasını umuyorum.

Her neyse arabadaydım, her akşam olduğu gibi gözlerimi tavana dikmiş kendi kendime sorular soruyordum, neden buradaydık, öleceksek yaşamanın ne anlamı vardı, neden başka bir ailede doğmamıştım, buzdolabının kapısını kapatınca içerideki ışık sönüyor muydu... ve kendimi her zamankinden daha yalnız hissettim ama her zamanki yalnızlığım son raddedeydi zaten.

Nathalie fırında nostalji radyosu dinliyordu ve radyo adının hakkını veriyordu, bütün gün ölü insanların hayat hakkında söyledikleri şarkıları dinliyorduk. O öğleden sonra arkadaşlık siteleri hakkında bir program vardı ve bir sürü insan arayıp bu yolla hayatlarının aşkını bulduklarını söylediler. Kuşkusuz o akşam yalnızlık bana eşlik ederken bir arkadaşlık sitesine üye olmamın nedeni de buydu. Siteye çok sevdiğim bir fotoğrafımı koydum, arkam dönük bir halde batan güneşe bakıyordum. Bu fotoğrafı Manon çekmişti,

Seignosse'a yeni gelmiştik, otobüsten aşağı atlamış ve plaja koşmuştuk. Bu, denizi ilk görüşümdü.

Bütün bilgileri doldurmayı bitirdiğimde ekrandan kadın fotoğrafları geçmeye başladı. Başlangıçta eğlenceliydi. Kahkaha atanlar ya da spor yapanlar, utangaç bir şekilde gülümseyenler, abartılı filtreler kullananlar, kedisiyle poz verenler, yanlarında kız arkadaşlarının olmadığı tek bir fotoğraf bile koymayanlar ve melankoliği oynayanlar vardı. Oyuna dâhil oldum ve bazılarına biraz gelişigüzel bir şekilde yeşil kalp bıraktım. Bazen "Marie" gibi yüzü ve ifadesi bütün fotoğraflarda bire bir aynı olan kızlar gördüğümde gülme krizi geçirdim, çok komikti, sanki sadece dekoru ve kıyafetlerini değiştirmiş gibiydi. Ya da zilzurna sarhoş bir halde ağzında bir içki şişesiyle kanepede oturan "Jenny65" gibi, kadın Pochtronne et Sofa reklamından fırlamış gibiydi. Ama site bana genel olarak vasat gelmişti. Kendimi bir kıyafet sitesinde en tarz kasketi arar gibi hissetmiştim. Belki yakışıklı bir çocuk olmadığım ve dış görünüşün her şey demek olmadığını bildiğim içindi, belki de aklım hâlâ Manon'da olduğu için, bilmiyorum ama bu bana kendimi kötü hissettirmişti. Ekranın diğer tarafındaki tüm o yalnız insanları düşünürken kendimi daha da yalnız hissettim. Tam uygulamayı kapatacakken bir bildirim geldi: Bir eşleşmem vardı. Beğendiğim bir kız beni beğenmişti. Merakla bildirim penceresini açtım. Takma adı "Bella" idi ve on dokuz yaşındaydı. Ayağının kumdaki fotoğrafını koymuştu. Onunla sohbet edebileceğimi bildiren bir mesaj geldi. İyice düşündüm. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Onu hiç görmeyeceksem ilk cümle önemli değildi ama bir de onun hayatımın kadını olduğunu düşünelim.

O benden daha hızlıydı.

"Selam, herkes bana Bella der ama sen bana aceleci diyebilirsin."

Gülmek ve sıvışmak arasında gidip geldim. Bana seçim yapacak zaman bırakmadı:

"Üzgünüm, burada yeniyim, bu cümleyi Twitter'da görmüştüm, bana komik geldi. Yazarken çok saçma olduğunu fark ettim. Adın gerçekten de Naruto mu yoksa bu bir takma ad mı?"

"Bir Japon çizgi film karakteri."

"Biliyorum. Espri yapmayı bırakacağım."

Farkında bile olmadan yüzüme bir gülümseme yerleşmişti. Ben lafı gediğine oturtamama konusunda uzmandım, espri anlayışımsa göz ucuyla bakılan tuhaf bir adamı andırıyordu. Kapüşonumu başıma geçirdim ve şöyle yanıt verdim: "Benim adım Théo."

6

Iris

Bayan Beaulieu'nün evine tam saatinde geldim. Kapıyı açtım ve tıpkı eğitim sorumlusunun günün sonunda bana öğrettiği gibi yüksek sesle kendimi duyurdum.

"Merhaba, ben Iris!"

Bayan Beaulieu'nün sesi bana salondan karşılık verdi:

"Sen misin küçük şıllık?"

Keyfi yerindeydi.

Haftada dört sabah aklını yitirmiş olan bu kadının yanında iki saatimi geçiriyordum. Kahvaltısını hazırlıyor, ortalığı toplamasına yardım ediyor, biraz temizlik yapıyor, bazen de onu dolaşmaya çıkarıyordum. Öğleden sonra, kızı akşam eve dönene kadar, nöbeti başka bir yardımcı devralıyordu. Bayan Beaulieu bizi ayırt etmiyordu, çok pratikti: İkimizin de adı aynıydı.

Ardından bir araba çarptığından beri bacaklarını kullanamayan Bay Hamadi'nin evine geçiyordum, sonra da benden biraz daha büyük bir kadın olan multipl skleroz hastası Nadia'nın evine.

"Bu yorucu bir iş, öyle değil mi?" diye sordu kadın ben elbise ütülerken.

"Benim bir şikâyetim yok."

"Yine de zor olmalı. Bunu uzun zamandır mı yapıyorsunuz?"

Düğmeye bastım, ütü buhar çıkararak kadının sorusunu bastırdı. Yalan söylemeyi beceremiyordum, hiçbir zaman da beceremedim. Eğer doğruyu söylersem daha fazlasını öğrenmeye çalışacaktı. On yaşındaki oğlu yüzüstü kanepeye uzanmış, kitap okuyordu. Bu benim için sorudan kurtulmanın mükemmel bir yoluydu.

"Ne okuyorsun?"

"*Kırmızı ve Siyah*," diye yanıtladı çocuk başını kaldırmadan.

Yaptığı espriyi anladım ve oyununa katılmaya karar verdim:

"Bitirdiğinde Proust okumanı tavsiye ederim. Dili çok edebî değildir ama *Tenten*'e başlayacağın günlere hazırlanmış olursun."

Çocuk başını öne eğdi ve gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarında fark ettiğim şey şaşkınlık ve küçümsemeydi. Kitabını kapattı, ayağa kalktı ve salondan çıktı. Kitabın kapağını görecek zamanım olmuştu. Bu gerçekten de Stendhal'ın bir romanıydı. Annesi omuz silkti:

"Neyse ki onu doğduğu günden beri görüyorum, yoksa başka bir çocukla karıştığını sanabilirdim! Ben onun yaşındayken *Afacan Beşler* okuyordum."

"Ben de onun yaşındayken Ken'le buluşacak olan Barbie'min saçlarını tarıyordum."

Kadın koltuk değneklerinden yardım alarak bacaklarının üzerinde doğrulup odadan çıkmadan önce kahkahalarla güldü.

Nadia'nın evinden çıktığımda hava hâlâ sıcaktı. Nadia 17. Bölge'de oturuyordu, kiraladığım daireye dönmem için

yaklaşık bir saat yürümem gerekiyordu. Kaldırımlar kalabalıktı. Bu herkesin az çok neşeyle evine döndüğü bir saatti. Görünen o ki Fransa'da on milyon insan yalnız yaşıyordu. Hangilerinin buna dâhil olduğunu merak ederek etrafımdaki insanları inceledim. Büyük adımlarla yürümeleri bir an önce sevdikleriyle buluşmak istediklerini mi gösteriyordu acaba? Cansız bir şekilde yürüyenler kendileriyle baş başa kalmalarını geciktirmeye çalışanlar mıydı? Ben son altı saatimi yalnız yaşayan insanlarla geçirmiştim. Ne ironiydi ama. Bir yaya geçidinde bir süre durdum ve ışık yeşile dönünce cansız bir şekilde yoluma devam ettim.

7

Jeanne

Jeanne ikinci odanın kapısını üç aydır açmamıştı. İlk defa bu kadar uzun süre dikiş dikmeden duruyordu. Perdeleri açtı ve gün ışığının odayı aydınlatmasına izin verdi. Bu uzun bir süreden sonra tanıdık bir yere geri dönmek gibiydi, kendini hem evinde hem de yabancı gibi hissediyordu. Overlok makinesini ve tebeşirle işaretlenmiş kırık beyaz eşarbı inceledi, bir parmağını annesinden kalan ahşap dikiş kutusunun üzerinde gezdirdi, etajerin üzerindeki kumaş yığınına dokundu, bir ip bobinini avucunun içinde yuvarladı. Burası onun barınağı ve sığınağıydı. Birkaç ay önce ona evin hangi odasından asla vazgeçemeyeceğini sorsalardı, hiç tereddüt etmeden şöyle yanıt verirdi: ikinci oda. Ama kararını vermişti.

Yağmurluğunu giyip dışarı çıktı. Cebinin içinde, ilanı yazdığı kâğıt parçalarını parmaklarının altında hissetti. Kendisi yazmıştı, yazısı kısa bir süredir daha küçük ve karmaşık bir hale gelmişti, yaşadığı fırtınalar yüzünden allak bullak olmuş gibiydi sanki. Bunun yağmurlu günlerde daha da artan romatizmasının etkilerinden biri olduğuna kuşku yoktu. Jeanne eskiden bundan çok şikâyet ederdi. Bu, gerilemenin, engelin ve vücudunun tükendiğinin bir işaretiydi. Kırk beş

yaşından önce görme bozukluğuyla başlamıştı. Kocasının yüzünü gayet net görerek gözlerini yumduktan sonra, bir sabah sisler içinde uyanmıştı. Çok şaşırmıştı, bu ciddi bir şey olmalıydı mutlaka, insanın görüşü o kadar da hızlı bozulmazdı, göz doktoru onu yatıştırdı: Onun yaşında göz aktivitelerindeki ani azalma, sık rastlanan bir şeydi. Jeanne gözlük takmayı bir eksiklik olarak algılamıştı, vücudunun o ana kadar tek başına yaptığı şeyleri yapmak için bir aksesuara ihtiyacı vardı artık. O andan itibaren de bu duygu artmaktan başka bir şey yapmadı, özellikle birçok dişinin yerini protezlerin alması, kolesterolünün ve tansiyonunun tıbbi bir tedaviyle kontrol altına alınması, kalçasına protez takılması ve eklemlerini rahatlatmak için tabanlık kullanmaya başlamasıyla birlikte. On yıl önce göğsünde bulunan bir tümör, ufak tefek aksilikler yüzünden yaşadığı takıntıları geri plana itmişti. İyileştikten sonra takıntıları eskiden bulundukları yeri tekrar sarana kadar yavaş ve sinsi sinsi geri gelmişlerdi. Artık onlara kapılmayacağına dair kendine söz verse de nafileydi, onları memnuniyetle karşılamıştı: Bu, hayatının tekrar yoluna girdiğinin, yani yaşantısının yeniden saçmalıklarla dolduğunun bir göstergesiydi. Bir süre sonra böyle olacağı kesindi ama Jeanne o anda ne romatizmasını ne de tansiyonunu düşünüyordu. Bütün zihni Pierre'den kalan büyük boşluğu incelemekle meşguldü. En küçük bir damar, en ufak bir hücre ve teninin en küçük milimetresi bile acının saldırılarıyla yüzleşmeye karşı tetikte bekliyordu. Yokluk Jeanne'ın her yerini sarmıştı.

Jeanne'ı en sadık müşterilerinden biri olarak gören manav, onun kasanın yanına bir ilan yapıştırmasını kabul etti. Büfedeki kadınınsa bu işler için bir panosu vardı ama panoya

bakanların fazla olmadığını Jeanne'a duyurdu. Bakkal da kâğıdını tezgâhın üzerine bırakmasına müsaade etti. Fırıncı kasanın önünün insanlarla dolmasına karşı çıktı. Jeanne ısrarcı olmayı hiçbir zaman bilmemişti, kadına teşekkür etti, ona iyi günler diledi ve dükkândan çıktı. Omzunda bir el hissettiğinde yandaki kuaföre girmeye hazırlanıyordu.

8

Théo

Saat yediyi üç geçe fırının kapısından içeri girdiğimde Nathalie, "Yine geç kaldın!" diyerek beni gayet sıcak karşıladı.

Cevap vermedim. Nathalie de sevimlilik konusunda geç kalıyordu. Ondan daha da sinir bozucu olan tek şey varsa o da her an azarlamaya hazır ses tonuydu. Neden geç kaldığımı bilseydi üç dakika için canımı sıkmazdı. Dün akşam Montreuil'e geldiğimde arabam artık orada değildi. Polisleri dinlemiş, onu başka bir sokağa park etmiştim ama dikkatsizlikten yarısı bir yaya geçidine denk gelmişti. Çekilen araçların tutulduğu otoparkı aradım, arabamın orada olduğunu doğruladılar ve karakola gitmem gerektiğini, arabamı almam için bana bir kâğıt vereceklerini söylediler. Bunun üzerine karakola gittim ama hatalı park ettiğim, teknik kontroller yapılmadığı, sigortam olmadığı ve lastiklerim düzleşmiş olduğu için benden hepsini kapsayan bir trafik cezası ödememi istediler, beni Fransa Merkez Bankası sandılar herhalde. Banka kartımı alıp geleceğimi söyleyerek oradan sıvıştım. Bir iki saat metroda uyudum, artık o alışkanlığımı kaybetmiştim ve bu sabah eşyalarımı almak için otoparka gittim. Oradaki adama bütün hayatımın arabamın içinde olduğunu anlattım, adam hiçbirini

dinlemek istemedi. Sonuç şuydu: Artık telefonum, cüzdanım ve üzerimdeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim yoktu.

İş kıyafetlerimi giydim ve soğuk hava deposuna, ustam Philippe'in yanına gittim. O sabah işe milföy pastalarından başladık. Philippe konuşkan biri değildi, sorulara mırıldanarak ya da hareketlerle cevap veriyordu ama pastacılıktan bahsederken canlanıyor ve bir daha da durdurulamıyordu. Pastalardan sanki canlılarmış gibi bahsediyordu, bir keresinde onu pastalara bir şeyler fısıldarken yakalamıştım zaten ve bana sevgi ve saygıyla yapılan bir pastanın her zaman için diğerlerinden daha iyi olduğunu açıklamıştı. Biraz çatlak biriydi, bu yüzden onu çok seviyordum.

Philippe milföy pastalarının en sevdiğim ürünler olmadığını biliyordu, süslemeleri bir türlü beceremiyor, düz bir çizgi çizemiyordum. Sanki bu işe hiç yatkın değilmişim gibiydi. Yine de yapmam gerekiyordu, yapacak bir şey yoktu. Bu bana ikinci sınıftayken yazımın çok kötü olduğunu söyleyen ve mektupları baştan yazdırmak için beni teneffüse çıkarmayan öğretmenimi hatırlattı. Her çarşamba Laëtitia adlı bir psikometri uzmanına bile gidiyordum, harika biriydi ama taşınınca bırakmak zorunda kaldım. Yazımın kötü olduğu doğruydu, ben bile yazdıklarımı her zaman okuyamıyordum ama bu önemli değildi, el yazısı nadiren kullanılıyordu artık. Eğitim merkezinde bile bilgisayar kullanmamıza izin veriliyordu.

Ben kaplamanın üzerine çikolata dökerken Philippe de beni inceliyordu, çıtını bile çıkarmıyordu, bense sonuna kadar işime konsantre olmuş durumdaydım.

"İnsanlar çok yorucu!"

Nathalie yanımıza mutfağa geldi. Ne Philippe ne de ben ona herhangi bir ayrıntı sorduk ama derdini anlatmak için

buna ihtiyacı yoktu. Gerginliğinin nedeni şuydu: Kadının biri tezgâhın üzerine bir ilan bırakmak istiyordu.

"Burası fırın mı yoksa ilan panosu mu? Ben ekmek satmak için maaş alıyorum, turistlere bilgi vermek ya da açıklama yapmak için değil. Kahretsin, eğer bir odasını kiraya vermek istiyorsa tek yapması gereken bir emlakçıyla görüşmek! Benim bununla uğraşacak..."

Onun hazımsızlığını dillendirişini bitirmesini beklemedim, süsleme aletini bıraktım ve çıkışa doğru koştum. Kadının biri cam kapıdan dışarı çıktı, kaldırımda yanına gittim ve elimi omzuna koydum.

9

Iris

Telefonum çaldığında saat dörde geliyordu. Burada yaşamaya başladığımdan beri her cumartesi olduğu gibi evden dışarı adımımı bile atmamıştım. İşe gidiş ve ev gezmeler haricinde dışarı çıkmalarım bakkal, fırın ve çamaşırhaneyle sınırlıydı. Yataklı kanepede uzanmış, hayatımın ne ara bir salyangozunkinden bile daha az heyecan verici hale geldiğini düşünerek ahtapotlarla ilgili bir film izliyordum. Mesajı günümün en keyifli anında, şekerli yoğurdumun içindeki çilek parçalarının sayısını keşfedişimle aynı anda aldım.

"Doğum günün kutlu olsun Iris! Gülümse, otuz üç oldun!"

Annem pek bir şey söylemeyi beceremezdi: Her doğum günü mesajı öncekinin tıpatıp aynısı olurdu, yalnızca sayılar değişirdi. Tıpkı o gün aldığım iki mesajdan biri olan iletişim operatörü SFR'ye yaptığım gibi, "Çok teşekkürler, öpücükler," diye cevap verdim. Yeni numaram başka kimsede yoktu. Ekrandaki ahtapot anne olmak üzereyken aklıma anılar üşüştü. Üç yıl önce otuz yaşıma girdiğim akşam Jérémy iş çıkışında beni almaya gelmişti. Şaşırmıştım. Onun iş için iki günlüğüne Londra'da olması gerekiyordu. Üç aydır birlikteydik, bana ise sanki hep öyleymişiz gibi geliyordu. Bu duygu tanıştı-

ğımız andan itibaren vardı, yollarımız iç içe geçmek için kesişmiş gibiydi. Jérémy gözlerimi bağladı ve beni arabaya götürdü. Yeniden görebildiğimde onun evinde, "Sürpriz!" diye bağıran yakınlarımın karşısındaydım. Annemle babam, erkek kardeşim, teyzem, kuzenlerim, iş arkadaşlarım ve her zamanki arkadaş grubum: Marie, Gaëlle ve Mel. Jérémy değer verdiğim herkesi bir araya getirmişti. Arkadaşlarım şarkı söyleyip dans ettiler, annem kendi annesinden kalan bileziği bana hediye etti ve Jérémy'nin sevgi dolu bakışları her bir hareketime eşlik etti. Daha önce hiç bu kadar güzel bir hediye almamıştım.

Başka bir bildirim sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. Yanaklarım ıslanmıştı, doğum yaparken ölen şu kahrolası ahtapot yüzünden. Annemden gelen başka bir mesaj ya da bir kampanya reklamı bulmayı bekliyordum ama bana yazanın stüdyo dairemin sahibi olduğunu belirten bir bildirim geldi.

Onu hiç görmemiştim. Kiralama işlemi aynı hafta bir uygulama üzerinden gerçekleşmişti. Ödemeyi internet üzerinden yapmıştım ve anahtarlar da geldiğimde şifreli bir kutunun içindeydi. Nadiren ve yalnızca mesajlaşarak haberleşiyorduk. Evrakta yazdığına göre adı Gilles idi.

"Slm, dairemi teslim almam gerekiyor, pazar gününe kadar ödeme yapmıştınız, pazartesi günü gidebilirsiniz, iyi günler."

Şaşırarak mesajı birçok kez okudum. Ev sahibine dairenin orta vadede müsait olup olmadığını özellikle sormuştum, aynı işlemleri yeni kiracılarla her hafta yapmamasının ona daha çok uyacağını ekleyerek bana olumlu yanıt vermişti, birdenbire bir salyangozdan hiçbir farkım kalmamıştı:

"Merhaba Gilles, buna çok şaşırdım, siz bana bir süreliğine burada kalabileceğimi söylemiştiniz. Kalacak bir yer bulmak için uğraşıyorum ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Bu sizin için mümkün mü acaba?"

Adamın cevap vermesi bir saatten uzun sürdü, o süre boyunca fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini ya da kendimi sokakta bulup bulmayacağımı düşünerek ekrana baktım. Yeni bir mesaj geldi.

"Slm, dairemi teslim almam gerekiyor, pazar gününe kadar ödeme yapmıştınız, pazartesi günü gidebilirsiniz, iyi günler."

Cümle aynıydı, belki de anlamamıştı. Hâlâ umudum vardı:

"Cevabınız için teşekkür ederim ama biraz daha bekleyebilir misiniz lütfen? Bir ay kadar mesela. Size tamamını peşin ödeyebilirim."

"Slm, dairemi teslim almam gerekiyor, pazar gününe kadar ödeme yapmıştınız, pazartesi günü gidebilirsiniz, iyi günler."

Gururumu yok sayıp son bir kez daha ısrar ettim:

"Başka bir daire bulmam için bana bir iki hafta verebilir misiniz? Buna gerçekten ihtiyacım var..."

Birkaç dakika bekledim, ekrandaki üç küçük nokta onun cevap yazmakta olduğunu gösteriyordu.

"Slm, dairemi teslim almam gerekiyor, pazar gününe kadar ödeme yapmıştınız, pazartesi günü gidebilirsiniz, iyi günler."

Adamın kararının kesin olduğunu fark ederek bir an için öylece kaldım: İki gün sonra kalacak bir yerim olmaya-

caktı. Ardından parmaklarım mantığımın onayını almadan şu cevabı yazdı:

"Peki, iyi günler gizemli Gilles."

Birkaç dakika yıkılmış bir halde öylece kaldım, bütün enerjim bir çözüm bulmaya çalışan beynim tarafından emilmişti. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Paris'te Mel dışında kimseyi tanımıyordum ve onun burada olduğumu bilmesini istemiyordum. Evime dönmem de söz konusu bile değildi. Yeniden otuzuncu yaş günü akşamımı düşündüm. Bir gün hiç kimsem ve gidecek hiçbir yerim kalmayacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Ayağa kalktım, deri ceketim ile spor ayakkabılarımı giydim ve merdivenlerden aşağı indim. Doğum günümdü ve canım mum değilse bile pasta istiyordu.

10

Jeanne

Genç adamın üzerinde siyah aşçı ceketi ve başında aşçı bonesi vardı. Jeanne'ın anlamakta zorlandığı hafif bir şiveye sahipti. Toulouselu muydu? Bayonnelu muydu? Jeanne Fransa'nın güneybatısını iyi biliyordu, o ve Pierre sık sık oraya tatile gitmişlerdi. En sevdiği yer yemyeşil dağları, muhteşem kıyıları ve eşsiz peyniriyle Kuzey Bask bölgesiydi. Jeanne elini kaldırdı:

"Biraz daha yavaş konuş oğlum, tek kelime bile anlamıyorum."

"Kiralık bir odanız olduğunu duydum, ben bir oda arıyorum, fiyatı nedir?"

Jeanne böyle bir şeyi beklemiyordu. Kiracı bulacak olsa bile bunun uzun zaman alacağını düşünerek ilanları isteyeceği kira miktarı hakkında gerçek bir fikri olmadan yazmıştı. Hatta bu düşünce onu rahatlatmıştı. Kadın birkaç saniye düşündü ve eksik kalan tutarın şu olduğu sonucuna vardı:

"İki yüz avro."

"Tutuyorum!"

Jeanne genç adamın yüzünü uzun uzun inceledi. Çocuğun sürekli çatık olan kaşlarıyla bir tezat oluşturan uysal

bakışları vardı. Çocuk ona güven vermişti ama Pierre saflığı yüzünden onu sık sık uyarırdı. Jeanne kapısını son açışında kendini kucağında on ciltlik bir ansiklopedi serisiyle bulmuştu.

Fırının kapısı gıcırdayarak açıldı. İçeriden elinde küçük bir karton kutu olan esmer bir kadın çıktı. Kadın çantasında bir şeyler aramak için duraksamadan önce birkaç adım attı.

"Kaç yaşındasınız oğlum?" diye sordu Jeanne.

"On sekiz."

"Burada mı çalışıyorsunuz?"

"Evet, ben pastacı çırağıyım."

"Bazı evraklara ihtiyacım var. Şu anki ev sahibinizin tavsiye mektubuyla birlikte son üç maaş bordronuzu getirebilir misiniz?"

Çocuk başını sallamadan önce duraksadı. Jeanne cebinden bir ilan çıkarıp onu çocuğa uzattı:

"Numaram burada yazıyor, evrakları hazırlayınca beni arayın."

Genç adam kadına teşekkür etti, arkasını döndü, ardından gözlerini Jeanne'ınkilere dikti.

"Benim gerçekten bir daireye ihtiyacım var hanımefendi. Nerede olduğunu bile bilmiyorum ama işe gelmek için bütün Paris'i katetmeye hazırım. Bir daire kirası ödeyemem ama bir oda harika olur. Pek fazla kazanmıyorum ama sözümde ciddiyim. Bana bir şans verin, lütfen."

"Sözünüzü kestiğim için üzgünüm, kiralık bir odanız mı var acaba?"

Jeanne ve genç adam bakışlarını soruyu soran sesin geldiği yöne doğru çevirdiler. Az önce fırından çıkan esmer kadın gülümseyerek Jeanne'a bakıyordu. Kadın bir kot ceket

giymişti ve küt saçları vardı, makyajı hafifçe yeşil gözlerinin altına akmıştı.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Jeanne. "Boş bir odam var ve onu tutacak birini arıyorum."

"Ve o kişi benim," diye ekledi genç çocuk telaşla.

"Orası henüz kesin değil," diye araya girdi Jeanne.

"Daire hangi mahallede?" diye sordu genç kadın.

Jeanne başını kaldırdı ve oradan elli metre uzaktaki bir binanın üçüncü katındaki pencereyi işaret etti.

"Ah!" diye bağırdı iki genç aynı anda.

"Hanımefendi ben de ilgileniyorum," diye devam etti esmer kadın. "Gerçekten ilgileniyorum. Acilen kalacak bir yere ihtiyacım var. Uygun bir maaşım var, güvenilir ve ketum biriyimdir. Pişman olmazsınız."

Jeanne bir an duraksadı. Kadının yüzü umut doluyken çocuğunki karamsarlığa bürünmüştü. İç sesi ile empati duygusu arasında kalan Jeanne, kadına bir ilan uzattı ve şu anki mal sahibinin tavsiye mektubuyla üç maaş bordrosunu hazırlayınca kendisini aramasını söyledi.

"İkinizin dosyasına da bakacağım," diyerek kadına güvence verdi.

"Ben önce gelmiştim, bu çok iğrenç," dedi genç adam.

Genç kadın başını iki yana salladı.

"Üzgünüm, benim bu odaya gerçekten ihtiyacım var."

"Boş verin. Ben hakkımın gasbedilmesine alışığım."

Çocuk arkasını döndü ve fırından içeri daldı. Genç kadın uzaklaşmadan önce tekrar özür diledi. Jeanne da manava, büfeciye ve bakkala dönerek ilanları geri aldı.

11

Théo

Cinnet geçiriyordum. Şu anki mal sahibimle ilgili sahte belge düzenlemeye bile hazırdım, kadının odasını bana kiralayacağından emindim ama diğer sersem ortaya çıktı. Gerçek bir maaş karşısında hiçbir şansım yoktu. Yaşlı kadının bana nasıl baktığını gayet iyi gördüm, bana güveniyordu, onun evinde rahat edebilirdim. Üstelik iş yerimin hemen yanındaydı. Fazla güzeldi, güzel olan şeyler asla bana gelmezdi. Her halükârda sinirlendim ve kötü konuştum, bu yüzden şansımı kaybettim. Bunu bana defalarca söylediler, yine de çok çabuk parlıyordum, bu yüzden birkaç psikoloğa bile gittim. İçlerinden bir tanesi hiperaktif olduğumu söyledi, tüm diğer psikologlar bunun "durumum" yüzünden olduğu sonucuna vardılar. Gerçekleri söylemek yerine bana sürekli "durum" diyerek canımı sıkıyorlardı, sanki söyleyecekleri sözler beni gerçeklerden daha çok üzecekmiş gibi.

Psikoloğa ilk gidişimde altı yedi yaşlarında olmalıydım, adı Doktor Leroux'ydu, telefonuyla oyalanırken bana resim çizdiriyordu. Onun ardından Doktor Volant geldi, harika biriydi ve bana gerçekten yardım etmek istiyor gibi görünüyordu ama ben konuşmak istemiyordum. Doktor Benjal-

loun'u da hatırlıyordum, dünyanın en sıkıcı adamıydı. Seans boyunca dünyanın kötüye gittiğini, insanlığın kaybettiğini, sonunda öleceğimize göre hayatın anlamsız olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Oradan Adèle'in şarkılarındaki gibi bir ruh haliyle ayrılıyordum. Ergenliğimde birkaç yıl Doktor Merny'ye gittim. Seanslarda sigara içerdi ve saçları hiçbir zaman düzgün olmazdı. Onun hangi ruh durumunda olacağını hiçbir zaman kestiremesem de beni çok güldürüyordu. Bir seans güler yüzlüyse diğer seans surat asardı. Bir gün odasına girdiğimde ayakları çalışma masasının üzerindeydi.

"Neden böyle oturduğumu biliyor musunuz?" diye sordu bana.

"Hayır."

"Çünkü popomda çıban çıktı."

Başka bir günse bir randevuyu son dakikada iptal etmek için onu aradım. Çok yorgundum, sesim kısılmıştı ve o da keyifsizdi. Bana beni görmek için müsait olmadığını, randevularıma riayet etmeye hazır olduğumda onu aramamın yeterli olduğunu söyledi, bana ne olduğunu bilmiyorum, bağırmaya başladım, ağzımdan gülünç bir gıcırtıdan başka hiçbir ses çıkmadı. Ona benimle o şekilde konuşmasından bıktığımı, bana çöp muamelesi yapamayacağını, bana saygı duymak zorunda olduğunu söyleyişimi dinledi, sonra da son derece sakin bir şekilde sesim bir köpek oyuncağı gibi çıkmadığında onu yeniden arayabileceğimi söyledi. Sonra da emekli oldu, yoksa ona gitmeye devam edebilirdim belki de. Muayene olmam için beni son gönderdikleri kişi Doktor Fabre'dı, beni karşılamak için bekleme salonuna gelir, koltuğuna yerleşir, bir gözünü bana diker, diğer gözünü kapatır ve seans boyunca hiç kımıldamazdı. Gözünü bile kırpmazdı.

Ona anlatacaklarımı her zaman önceden hazırlardım, yoksa seans boyunca sessizlik olurdu. Bazen ona yüzümü buruşturur ya da parmağımı gösteririm ama o tepkisiz kalırdı. Yalnızca randevunun bitiş saati geldiğinde tekrar kendine gelirdi. Birinin uyuklamasını seyretmek için hiç bu kadar fazla para ödememiştim.

Kot pantolonumun cebindeki telefonum titredi. Tuvalete kapandım, Philippe çalışırken telefona bakmamdan hoşlanmıyordu. Arayan Bella'ydı. İlk konuşmamızdan sonra birbirimize telefon numaralarımızı vermiştik ve Tinder'ı telefonumdan kaldırmıştım. Bella birbirimize fotoğraf göndermemizi istedi ama ben beklemeyi tercih ettim. O yine de bana bir fotoğrafını gönderdi ve ben bu kadarını beklemiyordum. Gerçekten bomba gibiydi, uzun saçları ve harika bir vücudu vardı. Beni görseydi kaçıp giderdi.

"Selam bebeğim, seni özledim. İngilizce dersindeyim, öğretmen çok *boring*."[2]

Mesajlarından birini her okuyuşumda karnımda tuhaf bir şeyler hissediyordum. Birkaç gündür gün içinde birçok kez onu düşünüyordum. Kendime bir daha âşık olmayacağıma dair söz vermiştim. Yeniden ayağa kalkmak zorunda kaldığımda çok can yakıyordu. Yine de ona bu hitabı sevmediğimi söylemem gerekecekti. Annem bana böyle seslenirdi. Yarı dalgın yarı endişeli bir halde aceleyle cevap yazdım ve telefonu kaldırırken cebimin dibinde katlanmış halde duran kiralık oda ilanını hissettim. Philippe beni aramaya gelmeden ve korkudan ödüm patlamadan önce acele ettim.

2 (İng.) Sıkıcı. (ç. n.)

"Hanımefendi, az önce öfkeye kapıldığım için üzgünüm. Görünenin aksine kötü bir çocuk değilimdir. Her ay düzenli ödeme yapacağıma ve sizi rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Müziğimi kulaklıkla dinler, sigaramı da dışarıda içerim. Sizin için hamur işleri hazırlayabilirim, oldukça yetenekliyimdir. Bununla birlikte size yalan söyleyemem, şu anki ev sahibimden bir belge alamıyorum çünkü şu anki ev sahibim metro. Saygılarımla. Théo Rouvier."

12

Iris

Bütün hayatım bir valizin içindeydi. Onu bana aralık ayında bir cuma akşamı Jérémy hediye etmişti. Doğum günü gecemin üzerinden kısa bir zaman geçmişti, babamın hastalığını yeni öğrenmiştik ve hepimiz şoktaydık. Jérémy iş çıkışına gelmiş, beni bekliyordu. İstediğim tek bir şey vardı: Bir paket cips ve beynimin sadece üst tabakasını harekete geçirecek bir dizi eşliğinde kanepeye uzanmak, ama bunun bütün yorgunluğumu geçirdiğini görmek. O Rochelle'de yaşıyordu, bense Bordeaux'da, yapabildiğimizde buluşuyorduk, geri kalan zamanlarda birbirimizi özlüyorduk. Jérémy beni evime götürmedi, çevre yoluna saptı ve nereye gittiğimizi öğrenmek için sorduğum sorulara cevap vermedi. Ondan önce Kinder sürpriz çikolataları kadar içinden ne çıkacağı belli olmayan bir adamla uzun bir ilişki yaşamıştım, bu yüzden kendimi yapmacıklıktan uzak bir keyifle onun yönlendirmesine bırakıyordum.

"Ama ben eşyalarımı almadım!" diye çıkıştım havaalanına gelince. Jérémy arabanın bagajından bu durum için satın alınmış yeşil bir valiz çıkardı.

"İçini doldurdum, eksik bir şey yok."

Venedik'te eşsiz bir hafta sonu geçirdik ve keyifli bir mola verdik. İki günlüğüne hastane koridorlarını ve babamın bakışlarını unuttum. Yürüdük, yemek yedik, seviştik, yemek yedik, fotoğraf çektik, yemek yedik, güldük, yemek yedik, seviştik, yemek yedik, sohbet ettik, yemek yedik.

Ben dönüş uçuşu boyunca Jérémy'nin parmaklarını sıkmakla meşgulken o bana küçük bir kutu uzattı. İçinde bir anahtar vardı.

"Benimle yaşamanı istiyorum," diye mırıldandı.

Bu beni tam kalbimden vurmuştu. Onu o kadar çok seviyordum ki.

Altı ay sonra Bordeaux'dan ayrıldım. Son ana kadar babamın yanında kalmak istemiştim.

Biraz soluklanmak için üçüncü katta durdum. Nadia'nın binasındaki asansör arızalanmıştı, tam da yanımda kendimden bile ağır bir valizi çekiştirdiğim gün. Hedefim kaslarım Vin Diesel'inkilere dönüşmeden önce sekizinci kata ulaşmaktı.

Dördüncü katta yanımdan benim iki katım yaşında, merdivenleri Mario Bros. gibi seke seke çıkan bir bey geçti ve en ufak bir yorgunluk belirtisi bile göstermeden beni selamladı.

Beşinci katta valizimi bırakmanın eşiğine geldim.

Altıncı katta az kalsın ciğerlerimi bırakıyordum.

Yedinci katta dua ettim. Alev alev yanan ciğerlerim, bize zarar verenleri bağışladığımız gibi siz de içtiğim sigaralar yüzünden beni bağışlayın, nefsimize yenilmemize izin vermeyin, bizi şu kötü Marlboro'dan kurtarın. Amin.

Sekizinci katta Nadia'nın dairesinin kapısını açtığımda, patlak bir lastik gibi nefes alıyordum ama yüzümde Kilimanjaro Dağı'na tırmanmışım gibi bir gülümseme vardı.

Nadia mutfakta bir güveç yemeği hazırlamakla meşguldü. Kuru erik ve bademli sosun kokusu birdenbire bu yemeği pişirmeyi seven arkadaşım Gaëlle'in anısını gözümün önüne getirdi. İçimi özlem kaplamadan önce onu aklımdan kovaladım.

"Burada yaşamaya mı geldiniz?" diye sordu Nadia valizimi işaret ederek.

"Tabii ki öyle, ben size bunu söylememiş miydim?"

Nadia tekerlekli sandalyesine oturmadan önce güldü.

"Şanssız bir günümdeyim. Bacaklarım beni birkaç dakikadan fazla taşımak istemiyor."

"Yarın daha iyi olacaksınız."

Bu cümleyi telaffuz ederken bunun ne kadar boş olduğunu fark ettim. Bu genellikle kendi yetersizliğimizi bastırmaktan başka işe yaramayan destek cümlelerinin en temiziydi. "Hayat böyle" sözünü hiçbir zaman ölümle karşı karşıya kaldığım anlarda duyduğum kadar sık duymamıştım.

"Cidden," dedi ısrarla Nadia. "Neden yanınızda bir valiz var?"

Kan yanaklarıma hücum etti ve her yalan söylediğimde olduğu gibi aptal aptal gülmeye başladım. Mutfak gereçlerinin olduğu dolaba doğru kaçarak ilkokul ikinci sınıfta bütün sınıfın önünde ezbere okuduğum şiir gibi önceden hazırladığım cevabı verdim. İş çıkışında uğradığım bir arkadaşıma vermem gereken kıyafetlerle ilgili bir hikâyeydi.

Bunun doğru olmasını tercih ederdim. Nadia'nın evinde iki saat geçirdikten sonra sekiz katı geri inerken hâlâ nerede uyuyacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Telefonumdaki kiralama uygulamasındaki mesajları kontrol etmek için dördüncü katta bir mola verdim. Ev sahiplerine on kadar mesaj gönderdim, hiçbiri bana cevap vermedi.

Başka daireler aramak ve yeni başvurular yapmak için üçüncü katta durdum. Mario Bros. koşarak merdivenlerden indi.

İkinci katta otel fiyatlarına baktım, banka hesabımı gözden geçirdim ve karar vermek için kendime bir kat daha bıraktım.

Birinci katta makul fiyatlı ama yorumlarda korkunç bir hijyen ve konfor eksikliğinden bahsedilen bir otel buldum. "Burada bulabileceğiniz tek yıldız bir denizyıldızı" deniyordu yorumlardan birinde. İçinde bulunduğum durumda işleri zorlaştıramazdım, bir oda için rezervasyon yaptırdım.

Giriş katta bir mesaj gönderdim.

"Hanımefendi merhaba, kiralık odanızla ilgilendiğimi tekrar belirtmek isterim. Çok zor bir durumda olmasaydım, gerçekten başının üzerinde bir çatıya ihtiyacı varmış gibi görünen o genç adamla olan sohbetinize asla müdahale etmezdim. Eğer hâlâ bir karar vermediyseniz ona daha fazla ağırlık verdiğinizi düşüneceğim. Saygılarımla. Iris."

EKİM

13

Jeanne

Jeanne yine aynı saatte mezarlığa gitti. Bu geç kalmamaya özen gösterdiği bir randevuydu. Sabah saçlarını uçlarından aldırmak için kuaföre gitmişti. Dışarı çıkarken topuz yaptığı uzun saçları vardı. Her mevsim ay hilal halini alınca onları birkaç santimetre kestiriyordu.

Yirmi yıldır saçlarını yapan Mireille, Pierre'i uzun zamandır görmediği için endişelenerek Jeanne'a onun nasıl olduğunu sordu. Bu soru her seferinde olduğu gibi yine göğsünü delip geçmiş, Jeanne onun öldüğünü söylemeyi başaramamıştı. "Onu kaybettim," demişti kadın çünkü hissettiği şey tam olarak buydu.

Pierre'in mezarının yanındaki bank doluydu. Sırtı dik, gözleri boşluğa dalmış bir kadın oturuyordu. Jeanne selamına karşılık alamadı ama bunun üzerinde durmadı. Pierre onu bekliyordu. Elini fotoğrafın üzerine koydu, onu okşadı, ardından kulağına eğilerek şöyle fısıldadı:

"Her yerde seni arıyorum aşkım. Dağınık çarşaflarda, duşun buharında, aynada, hareket eden perdede, Boudine'in gözlerinde, merdivenlerdeki ayak seslerinde, askılıkta asılı

duran gömleklerinde seni arıyorum. Anılarımda, bir televizyon programında, bir şarkıda, yankılanan bir seste seni arıyorum, rüzgârın uğultusunda, gök gürültülerinde, güneşin kavurucu sıcağında seni arıyorum. Parfüm şişende, biten diş macunu tüpünde, tamamlayamadığın alışveriş listende, telefonunun telesekreterinde, son tatillerimizin videolarında, bir türlü düzenleyemediğim fotoğraflarda seni arıyorum. Sokak köşelerinde, yaya geçitlerinde, kafelerin teraslarında, bakkal kuyruğunda seni arıyorum, telefon çaldığında, kapı çaldığında, posta kutusunu açarken seni arıyorum. Saat gece üçte, yediyi otuz dört geçe, öğlen, beşi on yedi geçe, sekizde ve biri altı geçe seni arıyorum. Sırtımda, boynumda, ellerimin altında, karnımda seni arıyorum. Her yerde seni arıyorum ve bulamıyorum. Seni kaybettim aşkım."

Jeanne yanaklarını sildi ve banka geri döndü. Kadın gitmişti. Çiçeklerin ölü yapraklarını temizledi, susuz kalanları suladı, anı plaketlerini temizledi ve sonunda oturdu.

"Daire için bir çözüm bulacağıma dair sana söz vermiştim. Sözümü tuttum. Fikrimin hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyorum ama çok düşündüm ve başka bir seçeneğim yok. İkinci odayı kiraya verdim. Artık dikiş dikmiyorum, canım istemiyor. Bütün malzemeleri kilere yerleştirdim, Victor da bir yatak ile bir komodin koymama yardım etti. Kiracının adı Iris, bakıcıymış ve bana ciddi biri gibi göründü. Bu akşam gelecek."

Gözleri kocasının fotoğrafına dalıp giden Jeanne bir an sustu:

"İçim pek rahat değil, ben hayatımı senden başka hiç kimseyle paylaşmadım. Victor bana bunun iyi bir şey oldu-

ğunu, kendimi daha az yalnız hissedeceğimi söyledi. Ben kendimi yalnız hissetmiyorum, sensiz hissediyorum."

Kadın tekrar duraksadı, bu defa akmak üzere olan gözyaşlarını tutmak için. Düşüncelerinin geri kalanını kendine sakladı. Mireille'den aldığı dedikoduları anlattı. Pierre de dedikoduya Jeanne kadar düşkündü. Bu bir ritüel halini almıştı, Jeanne'dan daha sık gittiği berberden döndüğünde mahalle dedikodularına yenilerini eklemeden duramazdı. Bayan Minot'nun yeni âşığı, Bay Schmidt'in skandalı ya da Lironların çocuklarının son çılgınlıkları onları yaramaz çocuklar gibi güldürürdü.

Jean kocasına ertesi gün için randevu vererek yanından ayrıldığında gökyüzü kararmıştı. Kadın fularını boynuna doladı, Boudine'in tasmasını taktı ve mezarlığın çıkışına doğru yürüyerek omuzları her zamankinden de çökkün bir halde uzaklaştı. Ona bütün gerçeği anlatmamış olmasının verdiği suçluluk çok ağırdı.

Posta kutusunda yeni bir mektup onu bekliyordu. Jeanne telaşla dairesine girdi ve üzerindeki jelatini bile çıkarmadan zarfı açtı.

1993 İlkbahar,
Jeanne sinemada Hayalet *filmini izledikten sonra saçlarını Demi Moore gibi kısa kestirmek için kuaföre gitti. Birkaç hafta boyunca kararsız kaldı ve sonunda kendine saçlarının yeniden uzayacağını söyleyerek kararını verdi. Bundan Pierre'e bahsetmedi, ona sürpriz yapmak istiyordu. Pierre onu her zaman uzun, kahverengi saçlarıyla görmüştü. Jeanne nadiren kuaföre*

gidiyordu, bu pek içinden gelmiyordu. Rastgele bir salon seçti ve Demi Moore modelinin moda olduğunu ve o modeli kesmeye alışkın olduğunu söyleyen bir kadın kuaföre rastladı. Jeanne dönüş yolunda kendini iyi hissediyordu. Hafiflemişti. Kendisini Demi Moore gibi hissetti. Döndüğünde Pierre evdeydi. Jeanne kendini ilkleri yaşarken sabırsızlık ve endişe arasında gidip gelen bir ergen gibi hissetti. Pierre şaşırdı, Jeanne'ı süzdü, ondan kendi etrafında dönmesini istedi, daha iyi görmek için ışığı açtı. Sonunda ona çok asil göründüğünü, bu kesimin muntazam çenesini ve düzgün burnunu ortaya çıkardığını söyledi. "Bana kimi hatırlattığını biliyor musun?" diye sordu adam. Jeanne çok sevindi. Pierre'in onu Demi Moore'la kıyaslayacağını biliyordu, bundan hiç şüphesi yoktu ama üstüne düşen rolü oynadı ve başını iki yana salladı. Pierre'in yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi, çok güzel bir iltifatta bulunacak olan birinin gülümsemesiydi bu ve şöyle yanıt verdi:
"Mireille Mathieu'ye."

Jeanne bu hikâyeyi unutmuştu. Oturması gerektiğini hissetmeden önce bunu tekrar hatırlayınca güldüğüne şaşırdı. Bacakları boşalır gibi oldu. Hisleri ilk mektubu aldığındaki kadar yoğundu, belki daha da fazla. Bu ikinci mektuptan çok korksa da onu beklemişti. Üzerinde gönderen kişiyle ilgili hiçbir ipucu yoktu ama o anda önemli olan şey bu değildi. Jeanne birkaç saniyeliğine artık var olmayan bir dünyaya dalmıştı.

14

Théo

Buna inanamıyordum. Yaşlı kadın odayı bana verdiğini söylemek için beni aradığında numaraları karıştırdığını sandım. Şansım en son avcılık derneğinin düzenlediği çekilişte yaver gitmişti, en az iki üç yıl olmuştu. Manon, Ahmed ve (adının düşündürdüğü gibi yaşlı olmayan) Gérard'la aylak aylak dolaşıyorduk, kutlamaların yapıldığı salonun önünden geçtik, tıpkı Charlie'yi bul oyunundaki gibi üzerinde numaralar olan kartları inceleyen bütün o insanları gördük, canımız katılmak istedi. Dördümüz adına tek bir kart aldık, fiyatı kol gibiydi. Bu en son ve en büyük ikramiyeydi. Bütün kartonu tamamlamamız için tek bir numara eksikti. 63. Hemen yanımızdaki kaşsız kadın 31'i bekliyordu. On kadar kartı ve hatta manyetik bir sopayla topladığı mıknatıslı jetonları vardı. Bizimse plastik pullarımız vardı ve bu kazanmamıza engel olmadı. 63 sayısı gelince sanki Dünya Kupası'nı kazanmış gibi sevinçten zıplamış, etrafta koşturmuş, herkese sarılmıştık ama ne kazandığımızı öğrenince çabuk sakinleşmiştik. Canlı bir domuzla geri döndüğümüzde diğerlerinin yüzünün aldığı hal aklımdan gitmiyor, her düşündüğümde gülmekten gözümden yaş geliyordu. Domuz bizim maskotumuz haline

gelmişti. Ona Bordeaux Chesnel adını vermiştik. Anılarımda dolaştığımda bazen onu düşünüyordum ama bunu yapmamaya çalışıyordum çünkü annem bana her zaman ağlamanın zayıflara göre olduğunu söylerdi.

Diyafona bastım, kapı açıldı. Posta kutularının, bitkilerin ve çöplerin durduğu küçük bir bahçe vardı. Nereye gitmem gerektiğini pek bilmiyordum. Adamın biri giriş kattaki bir pencereden başını uzattı ve bana yardımcı olup olamayacağını sordu. Ev sahibinin adını bile bilmiyordum.

"Topuzlu bir hanımın evine gidiyorum."

Adam pencereyi kapattı ve birkaç saniye sonra kucağında bir kediyle kırmızı bir kapıdan dışarı çıktı. Çok hızlıydı, ışınlanmış gibiydi. Bana adının Victor Giuliano olduğunu ve bina görevlisi olduğunu söyledi. Geleceğimden haberi varmış gibiydi.

"Bayan Perrin üçüncü katta oturuyor, merdivenler bu tarafta."

Adam bana yolu gösterdi, ona teşekkür ettim ve yola koyuldum ama o beni kolumdan tuttu.

"Şunu bilin ki o çok kibar bir hanımdır."

"Tamam."

Adam beni bırakmadı.

"Ona bir kötülük yapmamalısınız."

"Ah? Onu uykusunda boğup beynini yiyemeyeceğimi mi söylemeye çalışıyorsunuz? Çok yazık."

Victor kolumu bıraktı ve bir adım geri gitti. Kendimi bunun bir şaka olduğunu, beyin yemeyi hiçbir zaman sevmediğimi belirtmek zorunda hissettim, adam anladığını söyleyerek sırıttı. Bana Noel arifesinde kasaba rastlayan bir hindi gibi baksa da ona inanmış gibi yaptım.

Üçüncü kata geldiğimde yaşlı kadın kapıyı açtı. Benden eşikte beklememi istedi ve ayaklarımın dibine iki büyük dikdörtgen kumaş koydu:

"Şimdi girebilirsiniz."

Dikdörtgen kumaşların üzerinden atladım ve kendimi küçük bir antrede buldum. Kadın daha fazla ilerlememe engel oldu:

"Keçelerinizi giyin lütfen!"

"Nelerimi?"

Kadın parmağıyla iki kumaş parçasını işaret etti ve bana onların parkelerin çizilmemesini sağlayan keçe galoşlar olduğunu söyledi.

"Ya ayakkabılarınızı çıkarmaz ve keçelerle yürürsünüz ya da ayakkabılarınızı çıkarırsınız. Bu orijinal bir parke, bakım yapıyorum ama çabuk aşınıyor. Çantanız yok mu?"

Başımla hayır işareti yaptım ve ayaklarımı o şeylerin üzerine koydum, ardından önce bir ayağımı sonra da diğerini kaydırarak yeni odama kadar onu izledim. Bana Théo Candeloro diyebilirdiniz.

Oda küçüktü ve pek aydınlık değildi ama iş görürdü. Tek kişilik bir yatak, bir komodin, bir çalışma masası ve beyaz bir halı vardı, Noel Baba'nın kıçındaki kıllardan falan yapılmıştı anlaşılan. Pencereye kadar kaydım, bahçeye bakıyordu.

"Ben odayı incelemeniz için sizi yalnız bırakayım," dedi kadın kapıyı kapatırken. "Evin gerisini sonra gezdiririm."

Sonunda yalnız kalmıştım. Spor ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi yatağa bıraktım. Gülümsemekten kendimi alamadım, aptal gibi görünüyor olmalıydım ama o gün gülümsemeyeceksem ne zaman gülümseyecektim bilmiyordum.

Kalacak bir yerim olmuştu. Kalacak bir yerim olmuştu. Buna inanamıyordum. Odada daha fazla yer olsaydı üçlü buz pateni atlayışı yapardım. Fırındaki kadının yerini bana kaptırdığından emindim artık. Çok sinirlenmiş olmalıydı ama buna karma deniyordu. Önüme geçmeye çalışmıştı, bana acımamıştı, ben de ona acımayacaktım.

Arkadaşlarıma haber vermek için telefonumu aldım ama son anda fikrimi değiştirdim. Gittiğimden beri en ufak bir yaşam belirtisi bile göstermemiştim. Hâlâ oradalarken onları hor görmeyecektim. Bella'ya bir mesaj göndermeyi tercih ettim, dünden beri ondan haber almamıştım. Genellikle yapabildiğimiz her zaman birbirimize yazıyorduk. Bu, akşamları Bella'nın yapacak bir şeyi olmadığında saatler sürebiliyordu. Sanat tarihi eğitimi ve garsonluğun yanı sıra hasta babasına bakıyordu. Bir sürü ortak noktamız vardı. Bana kimseye asla söylemediği şeyleri itiraf etti, bu yüzden ben de ona kendi sırlarımdan bahsetmeye başladım. Onun beni gerçekten anladığını düşünüyordum. Dün ona bir fotoğrafımı yolladım. Bir süredir ısrar ediyordu. Mesaj gittiğinde iyi değildim, beni çirkin bulmasından korkuyordum. Ama bana "seni seviyorum" dedi. Bu kalbime tuhaf bir şey yaptı. Bunu bana pek sık söylememişlerdi. Ben insanın hiç görmediği birine bağlanabileceğini bilmiyordum.

"Selam Bella iyi misin? Sana nereden yazıyorum tahmin et <3"

Mesajı gönderdiğim anda dairede zil sesi duydum. Birkaç dakika sonra da iki kişinin sesini. Kapıyı açtım ve başımı uzattım, kadının biri ayaklarını keçenin üzerine koymakla meşguldü. Başını kaldırınca onu tanıdım: Fırındaki kadındı, yanında da yeşil bir valiz vardı.

@ayisigikitap

15

Iris

Çocukluğumdan beri ev pateni yapmamıştım. Büyükannem bize bu patikleri yerleri temizlediğinde giydirirdi. Kuzenimle kim daha uzağa kayacak diye oyun oynardık. O benden iki yaş büyüktü ve çok özgüvenliydi. Rekabetçi zihnim yeni yeni filizleniyordu, bu yüzden onun kazanmasına izin vermemek için her şeyimi ortaya koyuyordum. O kadar ki sonunda duvarın kenarını boyladım, kendimi dudağım yarılmış ve hastanede yapıştırılmış halde buldum ve yeni cilalanmış parkelere kan bulaştırdığım için *Dorothée Kulübü* tarafından cezalandırıldım.

Başımı kaldırdığım anda fırındaki genç adamla göz göze geldim. Ona gülümsedim. O ise kapıyı kapattı.

"İkinizi de almaya karar verdim, iki boş odam vardı. Gelin sizinkini göstereyim. Bu arada benim adım Jeanne."

Koridorun sonuna kadar onu izledim. Oda çok büyük değildi ama gereken her şey vardı, hemen içine gömülmek istediğim kabarık bir yatak gibi. Jeanne beni yalnız bıraktı ve ev paylaşımı konusunu konuşmak için on dakika sonra yanına gitmemi önerdi. Valizimi boşaltmam için bana yalnızca iki dakika yetmişti. İçinde sadece giderken yanıma aldıkla-

rım, yani birkaç gün yetecek kadar kıyafet vardı. Hava daha ilerisini göremeyeceğim kadar sisliydi. Sıcak bir duş hayali kuruyordum, beş gecemi geçirdiğim otelde ip gibi akan ılık bir su vardı o kadar. Bir gün burada gerçekten evimde gibi hissedip hissedemeyeceğimi merak ederek el işi oldukları belli olan perdeleri ve bulutlarla kaplı duvar kâğıdını inceledim. Rochelle'den ayrıldığımdan beri ilk defa gerçek anlamda bir yere yerleşiyordum. "Adım adım" tekniğini benimsemiş, ertesi gün ne olacağını bilmeden el yordamıyla ilerliyordum. Orta vadede buradan ayrılmam gerekse de kendime ait bir yerimin olması güven vericiydi. Bana salon gibi gelen yerin kapısını ittiğim anda şiddetle vahşi bir hayvanın saldırısına uğradım. Jeanne ile çocuğun şaşkın bakışları arasında görebildiğim kadarıyla sığınabileceğim ilk yere koştum ve kendimi yeşil kadife kanepenin üzerinde ayakta dururken buldum.

"Korkmayın küçük hanım, Boudine sadece gelişinizi kutlamak istiyor o kadar."

"Korkunç bir köpeğiniz olduğunu bilmiyordum."

Çocuk küçük bir kahkaha attı.

"Hiç bu kadar büyük bir pitbull görmemiştim."

"Boudine bir pitbull değil!" diye bağırdı Jeanne köpeğini kucağına alırken. "O bir Dachshund. Gel buraya tatlım, sen onları dinleme."

Yedi yaşlarında olmalıydım. Annemle babamın komşularının kaniş köpeklerinin bahçemize girdiği ve baldırıma pişmiş tavuk muamelesi yaptığı gün köpek fobisi geliştirmiştim. Ondan kurtulmaya çalışmış, bacağımı sağa sola sallamıştım ama yapacak hiçbir şey yoktu, köpek bayrak gibi sallanıyor ama bacağımı bırakmıyordu. Bağırdım, babam yetişti ve saldırgan köpeği benden ayırmayı başardı. O olayı

birkaç dikiş ve hangi ebatlarda olursa olsun bütün kanişlere karşı panik dolu bir korku duyarak atlattım. Jérémy bana bir labrador sahiplenmek istediğini söylediğinde terapi gördüm ama yeterli olmadı. İyileşebileceğim düşüncesi sık sık yaşadığım bir yanılgıydı.

Bacaklarım boşalmış bir halde yere indim ve yuvarlak bir masanın etrafında oturan yeni ev arkadaşlarıma katıldım. Genç adam parmağıyla kanepeyi işaret etti:

"Bir şey düşürdünüz."

Oturma yerine baktım, hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktım, daha yakından baktım, elimi minderlerin arasında gezdirdim, hâlâ bir şey yoktu.

"Göremiyorum. Ne düşürmüşüm?"

"Asaletinizi," diye yanıtladı çocuk gayet ciddi bir şekilde.

Ortak yaşam çok güzel koşullar altında başlamıştı doğrusu.

16

Jeanne

Jeanne, Pierre'in ölümünden sonra erken yatmayı alışkanlık edinmişti. Günlük hayatını ise mümkün olduğunca değiştirmeden muhafaza etmeye özen göstermişti ama bazı alışkanlıklar anlamını yitirmişti artık. Jeanne onunlayken filmleri sonuna kadar izlerdi, ardından film hakkında konuşur, hislerini paylaşırlardı ve bazen kendilerine tanıdık gelen bir sahne sayesinde anılara dalarlardı. Jeanne kendini kaptırmayı başaramıyordu artık, ne televizyona ne de bir kitaba. Zihni üste çıkıyor ve başrolde Pierre'in olduğu başka bir kurguya dalıyordu. Jeanne kiracıların geldiği o akşam her zamankinden daha erken yatmıştı. İçindeki tuhaf histen kurtulamamış ve onu uyuyarak dağıtmayı ummuştu. Birkaç haftadır bir sığınağa sığınır gibi uykuya sığınıyordu. Uykusu doğal olarak gelmezse, onu doktorların yazdığı uyku ilaçlarıyla getiriyordu. İçini yakan acıyı dindirmek, onu bir süreliğine durdurmak ve gerçekliğin getireceği bir sonraki yıkıcı dalgayla yüzleşebilecek kadar güç toplamak için bulduğu tek çözüm buydu.

Jeanne kendini evinde hissetmiyordu artık. Bütün akşam düşündüğü şey buydu işte. Ne kadar sevimli olsalar da sof-

rasında yabancılar vardı, dairesi ve sonuç olarak onun temsil ettiği her şey değişmişti. Jeanne bu kararı sonuçlarını ölçüp biçmeden, artık masraflarını karşılayamayacağı korkusuyla hareket ederek aceleyle almıştı. Bu, Jeanne'ın daha bunun gerçekten yaşanacağını düşünecek zamanı bile olmadan gerçekleşmişti. Bu insanlar Pierre'le aynı bardaklardan su içecek, başlarını aynı yastık kılıflarına, ellerini aynı kapı kulplarına koyacaklardı. Genç kadın şimdiden Pierre'in uyuduğu kanepeye ayaklarıyla çıkmıştı bile.

Jeanne yatakta Pierre'in yerini alan Boudine'i sevmek için kolunu uzattı. Köpek kuyruğunu salladı. Jeanne geri adım atamazdı. Sözleşme yapmışlardı. Çocuk ona onlarca kez teşekkür etmişti ve belgeyi imzaladığı anda Iris'in gözyaşlarını tuttuğunu görmüştü. Ardından nezaket içinde yaşamak için iç tüzük benzeri kurallar belirlemişlerdi. Bu üçü için de bir ilkti, her biri kendi önerilerini söyledi ve oylama yaptılar. Böylece eve misafir getirilmemesine, temizliğin kararlaştıracakları tarihlerde yapılmasına, kullanılan yerlerin kullananlar tarafından düzenlenip temizlenmesine, gürültü yapmanın yasak olduğuna, odaların sahipleri haricinde kimsenin girmeye hakkının olmadığı özel alanlar olduğuna, buzdolabında ve dolapta her birine ayrı birer raf ayrılmasına, yemeği birlikte yemelerinin zorunlu olmadığına, kiranın ayın beşinde ödenmesine ve herkesin uyku düzenine saygı duyulması gerektiğine karar verdiler. Kurallar beraber yaşadıkları süre boyunca yeniden değerlendirilecekti ama temel şeyler kararlaştırılmıştı. Jeanne toplantının sonunda akşam yemeğini birlikte yemeyi teklif etmişti. Théo fırından çıkmadan önce bir sandviç yediğini öne sürerek bunu kabul etmemişti. Iris ise bunu kabul etmiş ve Jeanne'ın alışveriş

yapacak zamanları olmayacağını düşünerek hazırladığı kestane kabağını ve kişi onunla paylaşmıştı. Jeanne biraz havadan sudan konuşmuş, ardından genç kadın masayı toplamış ve Théo gibi o da odasına dönmüştü ama Jeanne'dan özel bir istekte bulunmadan değil.

"Zile adımın yazılmamasını rica ediyorum."

Jeanne şaşırmış ama bunu kabul etmişti.

Sonunda rüyasız bir uykuya daldı. Sabahın üçünde bir sesle uyanarak yataktan kalktı, ev ayakkabılarını ve sabahlığını giydi ve yavaşça koridora bakan kapıyı açtı. Ses daha da yoğunlaşmıştı. Jeanne parkeleri gıcırdatmamaya çalışarak yaklaştı, ardından kulağını üçüncü odanın kapısına dayadı. Ses şimdi çok daha netti ve kaynağı hakkında en ufak bir şüpheye bile yer bırakmıyordu: Iris ağlıyordu.

17

Théo

İşe erken gelmiştim, Nathalie gözlerini o kadar çok açmıştı ki âdeta beynini gördüm. Evimden oraya gelmem tam dört dakika sürdü. Evim. Bunu söylemeyeli uzun zaman olmuştu. Yurda ilk gittiğimde beş yaşındaydım. Yumruklarımı, tırnaklarımla avuçlarımı yaralayacak kadar çok sıkmam ve beni götürdükleri sırada annemin haykırışları dışında pek bir şey hatırlamıyordum. Merhaba demememi hazmedemeyen uzun boylu bir çocuk olan Jason'ın tekmesini de hatırlıyordum. Ve koala kafası şeklindeki küçük sırt çantamı da öyle.

Dün ilk sözleşmemi imzaladım. Kendimi büyümüş hissettim. Bir gün sadece kendime ait bir dairem olacaktı. Pek fazla hayalim yoktu, kırıldıklarında her yere saçılıyorlardı. Ama bu hayalime gerçekten inanıyordum. Anahtarı kendi kilidime sokup çevirmek, kendi buzdolabımı açmak, kendi kanepeme uzanmak, kendi müziğimi açmak ve kendi hayatımın tadını çıkarmak istiyordum. Meslek okulu diplomamı alırsam büyük bir restoranda ya da bir çay salonunda çalışmak istiyordum. İnsanların bir şeyler yedikleri bir yerde, pastalarımı tattıkları anda yüzlerini görmek için. Bir başkası

için bir şeyler hazırladığımda görmeyi tercih ettiğim şey buydu. Bunun onları mutlu ettiği an.

Philippe'in yanına soğuk hava deposuna gittim. Yalnız değildi. Beni satışta Nathalie'ye yardımcı olacak olan Leïla'yla tanıştırdı. Ben farkında değildim ama burada iletişim bu şekildeydi, kimse birbirini takmıyordu, iletişim sadece bir kelimeden ibaretti. Philippe beni bardak tatlılarının başına gönderdi ve yeni gelen kızın yanında kaldı. Telefonumdan durmadan bildirim sesi geliyordu. Sonunda tuvalete kapandım. Bella'ydı.

"Théo sana ihtiyacım var."

"Théo lütfen, bu acil!"

"Batmış durumdayım!!!"

O kadar endişelendim ki doğruca onu aradım. Bu sesini ilk duyuşum olacaktı. Bir mesaj daha geldiğinde telefon hâlâ çalıyordu:

"Cevap veremiyorum, hastanedeyim."

Telefonu kapattım ve ona ne olduğunu sordum.

"O bir kriz geçirdi, komada. Korkuyorum..."

Bella bana sık sık babasından bahsediyordu. Annesi iki yıl önce ölmüştü, ondan başka kimsesi yoktu. Bana birkaç kez onu kaybederse bunun üstesinden gelemeyeceğini söylemişti.

"Sana ihtiyacım var Théo."

"Gelmemi ister misin?"

Biri kapıyı çaldı. Philippe olduğunu biliyordum. Çıkmam gerekiyordu ama Bella bana şöyle cevap verdi:

"Hayır, şimdi değil. Bu sabah banka kartımı çaldılar ve babamı ameliyat etmek için iki yüz avroluk teminat istiyorlar. Bana bir ön ödemeli nakit kartı gönderebilir misin?"

Midem burkuldu, ona ön ödemeli nakit kartının ne olduğunu sordum ama cevabı biliyordum zaten.

"Tütün ürünleri satan bir büfeye gidip iki yüz avroluk bir kart istemen lazım, sana bir kod verecekler ve yapman gereken tek şey o kodu bana vermek olacak."

"Tamam Bella. Hemen ilgileniyorum."

Philippe kapıyı daha sert çaldı. Titrememi durdurmak için birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Beni kandırmasına nasıl izin verebildiğimi bilmiyordum. Yine de arkadaşlık sitelerinde dolandırılan insanlarla ilgili bunun gibi birçok hikâye duymuştum. Ben gerçekten aptalın tekiydim. Önüme bir parça şefkat kırıntısı atmaları, bir kez "seni seviyorum" demeleri yetiyordu ve beyin nöronlarımdan eser bile kalmıyordu. Bu benim zayıf noktamdı. Aşk ilişkilerinde yumuşuyordum. Bir penisin tam tersiydim yani. Manon beni bu yüzden terk etmişti: Beni fazla kibar buluyordu. Benimle tanıştığında çenesi düşük biriydim ve kavga etmeyi seviyordum, onun hoşuna giden de buydu. Ama ona şiirler yazmaya, demet demet çiçek toplamaya ve bana kötü sözler söylediğinde onunla konuşmaya çalışmaya başladığım anda bundan hoşlanmadı ve kalbimin bir parçasıyla birlikte çekip gitti.

Kapı yumruklandı. Dışarı çıktım, Philippe kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının önünde beni bekliyordu.

"Petrol işememen çok yazık, milyoner olurdun."

Leïla gülmemek için elini ağzına götürdü ve Nathalie içeriden kahkahalarla güldü. Tek kelime bile etmeden önlerinden geçtim ve çalışma tezgâhımın başına döndüm. Hepsinin cehenneme kadar yolu vardı.

18

Iris

"Sen misin küçük şıllık?"

"Evet evet, benim!"

Bayan Beaulieu beni gördüğüne sevinmişti. Bana Scrabble sevdiğini söylediğinden beri her gün birlikte Scrabble oynuyorduk. Yaşadığı bilişsel bozukluklar yüzünden kurallar basitleşmişti: İstediğimiz kelimeyi istediğimiz yere yazıyorduk. O zaman zaman bana bir terimin anlamını soruyordu, ben de bir açıklama bulma görevini üstleniyordum. Böylece "ptiwob" kelimesinin turuncu renkli tropikal bir bitki olduğu, terleyince herkesin içinde "kikrenilebileceği" ve zebra yavrusuna "züb" dendiği ortaya çıkıyordu.

Bayan Beaulieu temizlik yaptığım sırada beni inceliyordu. Başlarda bunu beni denetlemek için yaptığını sanıyordum ama bunun aslında onun için bir çeşit gösteri olduğunu anladım. Ben elinde bir tüylü toz alma aleti olan bir balerindim. Bayan Beaulieu'nün iç çamaşırlarıyla ilgili saplantılı bir endişesi vardı. Üç dakikada bir yeterince külotu olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ona iç çamaşırlarının dolabın üçüncü rafında olduğunu söyleyerek onu sakinleştiriyordum. Rahatlayarak başıyla onaylıyor, ardından üç dakika sonra yeniden

başlıyordu. Kızı ona nadiren rastladığım zamanlarda bana bu hastalığın güçlü ve sosyal annesini ondan çaldığından bahsetmişti.

"Annem kadın hakları için yürüyüş yaptı, boşanmaya cesaret etti, kendi işini kurdu ve otuz kadar çalışanı yönetti. O çok güçlü bir kadındı. Onu böyle zayıf bir halde görmeyi kabullenemiyorum."

Bazen Bayan Beaulieu'nün kafasında çakan bir şimşek sisli gökyüzünü aydınlatıyordu. Tıpkı üç kat puan getiren bir yere "gouhnoox" kelimesini yazarken gözlerini benimkilere diktiği bugün gibi.

"İşini seviyor musun?"

Başımı salladım ve konuyu değiştirmeye hazırlandım. Ama onun birazdan bunu unutacağını hatırlayınca ona içimi dökmeye karar verdim:

"Bakıcılık benim asıl mesleğim değil."

"Gerçekten mi? Asıl mesleğin ne peki?"

Bunu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Eski hayatımın yaşanıp yaşanmadığından bile emin değildim artık.

"Ben fizyoterapistim. Bir muayenehanede başka bir fizyoterapist ve bir kırık uzmanıyla birlikte çalışıyordum."

Bayan Beaulieu kaşlarını çattı:

"Peki neden mesleğini yapmıyorsun artık?"

"Orada daha fazla kalamazdım, hemen bir iş bulmam gerekmişti. Şirketlerin kişisel yardım alanında sık sık eleman aradığını biliyordum. Ve ayrıca..."

Fazla ileri gitmekten korkarak duraksadım ama Bayan Beaulieu'nün merakına yeniden yakalandım:

"Evet?"

"Aynı mesleğe devam etmem çok riskliydi."

Kadın beni uzun uzun süzdü. Konuştuğuma pişman olmuştum, daha fazlasını öğrenmek istemesinden korkuyordum. Gerçeği öyle derine saklamıştım ki onu bulunduğu yerden çıkarmak acı verici bir hale gelmişti. Değişiklik belli belirsizdi ama fark ediliyordu. Bayan Beaulieu'nün bakışları yumuşadı, sanki içimden geçer gibi akışkan bir hale geldi. Baktığı şey ben değil, sahip olduğu diğer dünyaydı artık. Birkaç dakika sonra sonunda bana "gouhnoox" kelimesinin ne anlama geldiğini sordu.

Günüm erken bitmişti, paylaşımlı daireye döndüğümde ev boştu. Orada yaşadığım bir hafta boyunca diğerlerinin alışkanlıklarını tespit edebilmiştim: Jeanne hiçbir zaman saat on sekizden önce evde olmuyordu, Théo da ondan yaklaşık bir saat sonra geliyordu. Pitbull da ortalarda yoktu, bu da hoşuma gitmiyor değildi.

Çaydanlığı doldurdum ve altını yaktım. Çayı bulmadan önce iki dolaba bakmam gerekti. Mutfak beyaz ahşap dolapları ve mavi kulplarıyla doksanlı yıllarda kalmıştı. Görünürde olan her şey kusursuz bir şekilde düzenlenmişti, gerisi içinse aynı şey geçerli değildi. Çekmecelerin içi savaş alanı gibiydi. Çatal kaşıklar karman çorman atılmış, boş kutuların diplerinde makarna ve pirinç taneleri kalmıştı, benden bile daha yaşlı bir paket un buldum.

"Burası benim çıfıtçı çarşım," diye kendini savunmuştu Jeanne şaşkınlığımı fark edince. Yerime daha evcimen birini almak isteyeceğinden korkarak benim de bir zamanlar onun gibi olduğumu itiraf etmedim. Bir bilseydi. Başkalarının evini toplamak, temizlemek ve düzenlemek için para alırken kendim için bunu yapamıyordum. Ben terlikli bir ayakkabı

tamircisi, vegan bir kasap ve kel bir kuafördüm. Jérémy benim tam zıddımdı, o eşyalarını üzerlerinde etiketler olan ve alfabetik sıraya göre düzenlenmiş kutulara koyardı. Telefonum çaldığında sıcak suyu üzerinde William ve Kate'in fotoğrafı olan bir fincana yeni doldurmuştum.

"Her şey yolunda mı hayatım?"

"Merhaba anne."

"Her şey yolunda mı?" dedi annem ısrarla.

Endişesi sesinden anlaşılıyordu. Annem biliyordu. Cevap verecek zamanım olmadı.

"Iris, Jérémy'nin annesi aradı, iki aydır ortalarda olmadığını söyledi. Evlilik yüzünden mi?"

19

Jeanne

Jeanne kendine bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorarak binaya girdi. Descartes'a inanan Pierre'in aksine o her zaman başka bir dünyanın, başka bir hayatın varlığına inanmak istemişti. Bu yüzden adam onu arayınca bunu bir işaret olarak görmüştü. Siyah kapının üzerinde onun rengini daha da vurgulayan dore bir isimlik vardı.

"Bruno Kafka
Ölülerin sesi"

Antre, bekleme odası şeklinde düzenlenmişti, Jeanne desenli halının üzerinden geçti ve eskimiş deri bir koltuğa oturdu.

Çocukluğunda komşularının anlattığı hikâyeden çok etkilenmişti. Adam kendini dinlemek isteyen herkese, içlerinden ilk ölenin hayatta kalan diğer kişiye o veya bu şekilde kendini göstereceğine dair birbirlerine söz verdiklerini anlatıyordu. Karısının cenazesinin olduğu günün akşamı onun varlığını çok net bir şekilde hissetmişti. Adam duvara üç kez vurmuş ve beklemişti. Birkaç saniye sonra cevap olarak duvara üç kez

vurulmuştu. Zaten hayat ve ölüm hakkında kendine birçok soru soran küçük Jeanne'ın, o büyük geçişten sonra insanları bekleyen bir şeyler olduğu fikrine sıkı sıkıya bağlanması için bundan daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Yıllar geçtikçe emin olması için çok sayıda acı dolu yas süreci geçirmesine rağmen, bundan şüphe duymaya başlamıştı. Bununla birlikte ölen ya da ölümü yaklaşan bir yakınıyla iletişim kuran kişilerin yaşadıklarını okurken umutları yeşermeye devam ediyordu. Belki de umudu gerçeğe dönüştürecek olan simyacı bu Bay Kafka olacaktı.

Kapı açıldı ve onu kısa boylu ve saçları dökülmüş bir adam karşıladı:

"Bayan Perrin? Ben de sizi bekliyordum."

Jeanne vücudunun titremelerini kontrol etmeye çalışarak ayağa kalktı. Üzerinde Pierre'in çok sevdiği kırmızı bluz vardı.

Kadın karanlık bir odadan içeri girdi. Panjurlar kapalıydı ve tek ışık sağa sola konulmuş olan mumlardan geliyordu. Bay Kafka ona bir uzanma koltuğunu işaret ederek oturmasını istedi ve kadının karşısındaki yuvarlak masanın diğer tarafına oturdu.

"Bayan Perrin, sizinle iletişim kurdum çünkü sizin için bir mesajım var. Eşinizin adı Pierre'di, öyle değil mi?"

Jeanne sessizce onayladı, boğazı düğümlendiğinden ses çıkaramayacak bir haldeydi. Adam not defterini açtı, eline bir tükenmez kalem aldı ve şöyle devam etti:

"Pierre sizi rahatlatmak istiyor. Onun rahatı yerinde ve huzur içinde."

Jeanne gözünden yaşlar boşandığını hissetti. Bir soru sormayı başardı:

"Onu görüyor musunuz?"

"Aynen öyle. O yanınızda duruyor, ayakta. Omzunuzda duran elini hissediyor musunuz?"

Jeanne odaklandı ama hiçbir şey hissetmedi.

"Evet," diye yanıtladı kadın.

"Bana çocuklarınızdan bahsediyor, sayılarını tam anlayamıyorum. İki taneydi değil mi?"

"Bizim çocuğumuz olmadı."

Adamın canı sıkılmış gibiydi:

"Bir hayvan olabilir mi peki? Bir kedi?"

"Bir köpek."

"Kesinlikle! İşte bu! Bazen iletişim netliğini biraz kaybedebiliyor ama bir köpek, evet. Pierre köpeğinizle birlikte olduğunuzu bildiği için mutlu, sizden endişelenmemenizi istiyor, diğer tarafa geçtiğinizde orada olacak. Ben onun son derece huzurlu olduğunu hissediyorum."

Medyum bir an duraksadı, ardından tükenmez kaleminin kapağını çıkardı:

"Ona soracağınız sorular var mı? Ben onun cevaplarını size iletmek için buradayım. Size telefonda da söylediğim gibi, beş duyum da ölülerin hizmetinde."

Jeanne en önemli sorusunun cevabını almıştı. Bir gün Pierre'ine kavuşacaktı. Yine de karşısındaki adama soracağı bir soru daha vardı:

"Telefon numaramı nasıl edindiniz? Kimse beni hiçbir zaman sabit hattan aramaz."

"Numaranızı kendini bana gösterdiğinde kocanız verdi. Sizinle onun talebi üzerine iletişime geçtim. Başka sorunuz var mı?"

"Ben yalnızca onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Öyleyse içiniz rahat olsun, o gayet iyi. Bir ölüye göre demek istiyorum yani. Affedersiniz!" diye güldü adam. "Vasat bir espri anlayışım vardır!"

Jeanne bir süre daha orada kaldı, ardından seans ücreti olan iki yüz avroyu ondan istendiği gibi nakit olarak ödedi. İkna olup olmadığını bilemeden ayağa kalktı. Adam kapıya kadar ona eşlik etti ve gitmesine izin vermeden önce ona son bir cümle daha etti:

"Pierre kırmızı bluz için size teşekkür ediyor."

20

Théo

Bu benim ilk karate dersimdi. İkinci el bir karate kıyafeti aldım ve işten sonra Montreuil'e gitmek için metroya bindim. O sabah Jeanne'a eve daha geç döneceğimi haber vermek için mutfağa bir not bıraktım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, o benimle pek ilgilenmiyordu, böylesi daha iyiydi. Ben onun her şeyi kontrol eden biri olmasından korkmuştum. Ama geçen akşam her zamankinden yarım saat geç döndüm ve onu kapının gözetleme deliğine yapışmış halde buldum. Merak ettiği izlenimine kapıldım ama belki de halüsinasyon görmüşümdür.

Dövüş salonunda yirmi kişi kadardık, yaşlılar, çocuklar, kadınlar ve erkekler vardı. Hoca kırk yaşlarında bir adamdı, vücudu öyle göstermiyordu ama bulaşmak istemeyeceğiniz türden bakışları vardı. Pek yüksek sesle değilse de bütün sessiz harfleri vurgulayarak konuşuyordu. Sanki Almanca konuşuyor gibiydi, ama Fransızcayı. Küçük bir çocuk ile kızıl saçlı bir kadının arasına geçtim. Isınma tam yirmi dakika sürüyor ve ömrümden on yıl götürüyordu. Askerî eğitim kampında gibiydim, koşuyor, tırmanıyor, zıplıyor, sallanıyorduk ve ben terliyordum. Ardından *kihon* denilen hareketleri,

sonra da *kata* denilen dizilimleri yapmamız gerekiyordu. İlk bakışta kolay görünüyordu ama gerçekte adının hakkını veriyordu. Beynime itaat etmemeye kararlı dört uzvum vardı. Vücudum koordinasyona geçmeden kendini bırakmıştı. Sol kolumla bir hareket yapabiliyor ve aynı hareketi aynı anda sağ kolumla da yapabiliyordum. Ama benden iki farklı hareket yapmamı istediklerinde ve daha da kötüsü bacakları da eklediklerinde çuvallıyordum. Sistem hata veriyordu. Bir keresinde gitar çalmaya çalışmıştım, vücudum bunu hâlâ hatırlıyordu. Yanımdaki ufaklık bana tavsiyeler veriyordu. Yeşil kuşağı vardı ve çok kararlıydı. Bu bana devam etme isteği veriyordu.

Yurtta kaldığım için ve taşınmalar yüzünden hiç spor yapamamıştım. Arkadaşlarla futbol oynuyorduk ama bu pek hoşuma gitmiyordu, sadece bir şeyler yapmış olmak için yapıyordum. Ortaokuldayken hentbola bayılırdım ama hiçbir zaman bir kulüpte oynayamadım.

Birkaç dakikamız kalmıştı, hoca dövüş egzersizleri yapmak için bir partner seçmemizi istedi. Doğal olarak yeşil kuşaklı ufaklığa döndüm. Kabul etti. Adı Sam'di ve on yaşındaydı. Ben ona yetişmeye çalışırken benimle epey dalga geçiyordu ama burun direğime olan saygımdan ona hiçbir şey söylememeyi tercih ediyordum. Ayrıca haksız da sayılmazdı, her tekme atışımda dengemi kaybediyordum. Van Damme'ın rüzgârlı bir gündeki hali gibiydim.

Eve dönerken moralim iyi değildi. Bazen her şey birdenbire böyle üstüme geliyordu. Bu her şeyin iyi gittiği anlamına geliyordu. Kötü gittiğindeyse mücadele etmem gerekiyordu, moralim kendini dışa vurma fırsatı bulamıyordu. Belki de biraz önce rıhtımda rastladığım kadın yüzündendi. Yüksek

sesle gülüyor, dans ediyor, mutlu görünüyordu, sanki güzel bir haber almış gibiydi. Ve birden sendeledi, boşluğu yakalamaya çalıştı ve düştü. Sırtüstü uzanmış hem ağlıyor hem gülüyordu. Zilzurna sarhoştu. Bu benim çok iyi bildiğim bir manzaraydı.

Jeanne ve Iris bir dizi seyrediyorlardı. Jeanne kanepedeydi, Iris ise bir sandalyede oturuyordu. Bana merhaba dediler, mutfağa sıvıştım. Midem kazınıyordu, o antrenman boyunca bir milyon kalori kaybetmiş olmalıydım. Jeanne'a yazdığım küçük not hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu. Altına bir şeyler yazmıştı.

"Buzdolabında bir parça tavuk ve kızarmış havuç var, yapman gereken tek şey onları tekrar ısıtmak."

Benim rafım neredeyse boştu, bir dilim jambon ve gravyer peyniri kalmıştı. Genellikle fırında bir sandviç yiyordum. Yemeği mikrodalga fırına koydum, kendime bir bardak kola doldurdum ve hiç düşünmeden iki ev arkadaşımın yanında oturmak üzere salona gittim.

21

Iris

Acil bölümünün bekleme salonu çok kalabalıktı. Yaklaşık bir saattir sıramın gelmesini bekliyordum ve daha sıra bana yaklaşmamıştı bile. Benim durumum öncelikli sınıfa girmiyordu, ne bir yaram ne de ağrım vardı. Ama yeri öpmeme ramak kalmıştı. Bunların hepsi merdiven basamaklarını pırıl pırıl parlatmaya girişen bina görevlisi Victor'un suçuydu. Hem de sabahın yedisinde, herkesin onu kullandığı bir saatte (Victor'u değil, merdivenleri).

Daireden hâlâ smear testi kadar hazzettiğim Théo'yla aynı anda çıktım. Giriş kata dikey bir halde ulaşamayacağımı daha ilk basamakta hissettim. Ayağım benden izin almaksızın kaydı, vücudumun geri kalanı da bu bilgiyi almaya zaman bulamadı ve sere serpe yere yığıldı. Bir yerine basıldığında yamulan şu küçük ahşap heykellerden biri gibiydi. Ya da fırından fazla erken çıkarılmış peynirli sufle gibi ama açıkçası ben bir öncekini tercih ederdim. Théo'ya tutunmaya çalıştım ama beni sıkılan bir eski sevgili gibi yarı yolda bırakan gömleğinin koluna tutunabildim sadece. O andan itibaren de bana vücudumdaki her kemiği, her kası ve her tendonu hissettiren on kadar basamağı kalçamı ve sırtımı vura vura

ağır çekime eş değer bir hızla indim. Özellikle kuyruk sokumumla çok derin bağlar kurdum. Sonunda durduğumdaysa altüst olan algılarıma dayanarak kendimi genellikle yalnızca akrobasi gösterilerinde (ya da Picasso eserlerinde) rastlanan bir pozisyonda buldum. Ev arkadaşımın güldüğünü duyar gibi oldum ama duyduğum belki de ağlayan perinemdi.

Théo ayağa kalkmama yardım etti.

"İyi misin? Bir yerin kırılmadı değil mi?"

Uzuvlarımı kontrol ettikten sonra her birinin kendine ayrılan yerde olduğunu doğrulayabildim. Bana uzattığı koluna tutundum ve ambulans çağırmasını isteyip istemediğimi ikinci kez sorduğu giriş katına kadar da bırakmadım.

"İyi olacağım," diye teskin ettim onu.

O görüş alanımdan çıkar çıkmaz gelemeyeceğimi haber vermek için bana iş bulan acenteyi aradım, sonra da acile gittim. Her şeyin gerçekten yolunda olup olmadığını öğrenmek zorundaydım.

Karşımdaki bej rengi plastik koltuklarda oturan bir çift bir telefona bir şeyler yazarken silik bir anımı canlandırdılar. Jérémy bir akşam beni telefonumda oyun oynarken bulmuştu. Kural şuydu: verilen harflerle mümkün olduğunca uzun harfler oluşturmak. Annemle babamın bana Sihirli Yazı ve Boggle oyunlarını hediye etmesiyle harflerden oluşan çocuk oyunlarına alışmış, kendimi kaptırmıştım. İlerleyen zamanlardaysa çapraz bulmaca doldurarak saatler geçirmiştim. Jérémy benimle birlikte oynayıp oynayamayacağını sordu. Sevdiğim şeyi onunla paylaşacağım için sevinerek neşeyle kabul ettim ve yeteneklerimin gözlerini kamaştırmasına izin verdim. O güçlükle birkaç kelime bulurken ben kazanan kelimeleri art arda sıraladım ve skoru yükselttim. Bunun farkındaydım ve

onun da oyuna katılması için hızımı düşürmeyi tasarlıyordum ama aklıma bir kelime gelir gelmez onu ekrana yazmadan duramıyordum. Jérémy tek kelime etmeden ayağa kalktığında henüz o seviyenin sonuna bile gelmemiştik. Bozulduğunu hemen anladım. Onun yanına, yatağa uzandığı odaya gittim. Onu güldürmek için kedi taklidi yaparak yanına atladım. Geri dönmesi için ısrar ettim. Katılması için ona da zaman vereceğime söz verdim. Sessizliği karşısında ondan özürler bile diledim. Kılını bile kımıldatmadı, yüzü asık, gözleri kapalıydı. İki gün boyunca benimle konuşmadı. Kendini beğenmiş, çocuksu ve kötü biri olduğumu hissettim. Bir akşam işten eskisi gibi döndü, sanki o iki gün hiç yaşanmamış gibi. Bundan bir daha hiç bahsetmedi. Bir süre sonra telefonda oyun oynamak istediğimde uygulama ortadan kaybolmuştu.

"Bayan Iris Duhin?"

Ayağa kalktım ve muayenehaneye kadar stajyeri izledim. Benden soyunmamı, muayene masasına uzanmamı ve geliş sebebimi anlatmamı istedi. Ona nasıl düştüğümü anlattım ve endişelerimden bahsettim. Uzun süren dakikalar boyunca bir an önce muayene olmak için yaşadığım sabırsızlığı bastırarak sorulara cevap vermekle yetindim, ardından doktor sonunda karnıma jel sürdü ve ultrasonla baktı. Benimkinin haricinde bir kalp atışı sesi daha vardı. İçimde büyümekte olan küçük canlı hâlâ oradaydı.

22

Jeanne

Jeanne her sabah yataktan kalkmak için daha fazla zaman harcar olmuştu. Akşama kadar birbirini izleyen saatler ona aşılmaz engeller gibi geliyordu. Onu yalnızca Pierre'le olan günlük randevuları kendine getirmeyi başarıyordu. Kalbinin işleyişi birkaç saatliğine düzene giriyordu. Geri kalan zamandaysa sanki cansız bir bedenden ibaretti. Iris ve Théo'nun gelişi işleri yoluna koymamıştı. Varlıkları daireyi kaplayan yokluk hissini bozuyordu. Kadın kalkmak için onların işe gitmelerini bekliyordu.

Jeanne o sabah odasından çıktığında salonda elinde bir fincanla ayakta duran Iris'e rastlamak gibi hoş olmayan bir sürpriz yaşadı. Jeanne'ın büfenin üzerine konulmuş, Pierre'le birlikte çekilen düğün fotoğrafına dalan genç kadın onu duymuş gibi görünmüyordu.

"Siz çalışmıyor musunuz?" diye sordu Jeanne.

Iris irkildi.

"Sabahları ilgilendiğim kadın muayene olmak için kliniğe gitti. Bay Hamadi'yle çalışmaya saat birde başlıyorum. Çay ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Üzgünüm Jeanne. Kurcalamak istememiştim. Bu fotoğrafta çok güzelsiniz."

Jeanne boğazının düğümlendiğini hissetti. O fotoğrafı ezbere biliyordu, tıpkı komodinin üzerinde duran albümlere yapıştırılmış tüm diğer fotoğraflar gibi. Kocasının gülümseyen yüzünü hafızasına kazımaya çalışırken hatırı sayılır zaman harcıyordu. Tüm diğer görüntüleri gölgede bırakan o görüntüyü silmek için didiniyordu: kocasının son bakışını. O görüntü tüm hafızasını kaplıyor, her yeri dolduruyordu. Mutlu anıların bir daha hiç yüzeye çıkmaması ve geriye sadece o 15 Haziran gününün kalması Jeanne'ın en büyük korkusu haline gelmişti.

O sabah hava çok güzeldi. Jeanne pencereleri sonuna kadar açmış ve ayaklarını güneşin parkelerin üzerinde oluşturduğu ışık hüzmesinin içine yerleştirmişti. Brel, yerine modern bir alet alarak devre dışı bırakmadıkları plakçalarda en sevdiği şarkıyı, "Eski âşıkların şarkısını" söylüyordu.

Ve bu beşiksiz odadaki
Her mobilya anımsar
Eski fırtınaların gürültüsünü
Artık hiçbir şey hiçbirine benzemiyor

Yatağın üzerinde bir kısmı hâlâ boş olan ağzı açık bir valiz vardı. Birkaç saat sonra o ve Pierre, Pouilles'e gideceklerdi, oyalanmaması gerekiyordu. Pierre sandviç hazırlamak için ekmek almaya gitmişti. Jeanne istemeye istemeye güneş hüzmesinin içinden çıktı ve yanında götürmek istediği kıyafetleri seçmeye koyuldu. Emekli olduklarından beri ellerinden

geldiğince seyahat ediyorlardı. Pierre (resmî olarak gezegen adına endişelendiği için, gerçekteyse üstesinden gelemediği klostrofobisi yüzünden) uçağa binmeyi reddettiğinden asla uzağa gitmiyorlardı. Fransa ve Avrupa'da gezmekle yetiniyorlardı ve keşifleri onları memnun ettiği müddetçe sonunda bu engelin bir şans olduğunu varsayıyorlardı.

Sonuçta sonuçta
Olgunlaşmadan yaşlanmak için
Bize yetenek gerekiyordu

Bu kez bir karavan kiralamışlardı. Daha önce İskandinavya'da başka karavancılardan oluşan bir grupla bunu denemiş ve muhteşem bulmuşlardı. Bu taşıma aracının sağladığı özgürlük, bir tatilden bekledikleri her şeyi karşılıyordu. Jeanne yankılanan seslerle düşüncelerinden sıyrıldı. Nereden geldiklerine bakmak için pencereye yaklaştı ve oradan elli metre kadar ileride kaldırımda bir hareketlilik fark etti. Kalabalığın ardında yerde uzanmış bir adam ve ona kalp masajı yapan başka bir adam olduğunu gördü. Daha görmeden kim olduğunu anladı ve koşarak kapıya yöneldi.

Ah aşkım
Benim tatlı, şefkatli, muhteşem aşkım
Aydınlık şafaktan gün sonuna kadar
Seni hâlâ seviyorum biliyorsun

Jeanne geldiğinde Pierre'in bilinci kapalıydı. Elinde telefon olan bir kadın Jeanne'a ambulansı aradığını, yolda

olduklarını söyledi. Pierre Jeanne'a bitmek bilmez gibi gelen bir sürenin sonunda gözlerini açtı.

"Aşkım, o kadar korktum ki!"

"Başım ağrıyor," diye iç çekti Pierre. "Ölmekten korkuyorum."

Gözleri Jeanne'ınkilere kilitlendi. Jeanne'ın unutmayı başaramadığı korku ve acı dolu o bakış buydu. Pierre'in son bakışı.

Birkaç saniye sonra adamın gözleri tamamen kapandı. Jeanne'ın zihninde sonrası bulanıktı. İtfaiyecilerin gelişi, yeniden canlandırma denemeleri, uzaklaşan meraklı insanlar, götürülen ceset ve ayaklarının dibinde bir baget ekmeğiyle öğle güneşinin altında kaldırımda tek başına kalan Jeanne.

Seni hâlâ seviyorum, biliyorsun
Seni seviyorum

Jeanne odasına dönmeden önce ani bir hareketle Iris'in önüne geçti ve büfenin üzerindeki çerçeveyi aldı. Güneş ışınlarından oluşan ışık hüzmesi parkeyi aydınlatıyordu. Jeanne fotoğrafı kalbine bastırarak ışık hüzmesinin içine adım attı ve nefesi kesilene kadar ağladı.

23

Théo

Ben çok dağınıklık görmüştüm ama böylesi bir ilkti. Çekmecelerden birini her çekişimde sanki hırsızlar her şeyi birbirine katmış gibi bir izlenime kapılıyordum. Daireye girince böyle bir şey beklemiyordunuz, her yer pırıl pırıldı. Ama eğer bir Breton kâsesine çarpıp kafanızı yarmak istemiyorsanız dolabı açmamanız gerekiyordu. İnsanların dağınıklıkta nasıl yaşayabildiklerini bilmiyordum, bu benim başımı döndürüyordu. Her zamanki gibi o öğleden sonra da Jeanne evde değildi ve Iris de odasındaydı, bunun üzerine biraz ortalığı toplayayım dedim. Her şeyi çıkardım, ayırdım, sınıflandırdım ve temizledim. Yurtta da her şey etrafa dağıldığında aynısını yapıyordum. Başlarda herkes söylenmeme kızıyordu ama ben esip gürlemeye başlayınca sakinleştiler. İşler böyle yürüyordu, bunu çabuk öğrenmiştim: Ya seni çiğnemelerine izin veriyor ya da sen onları çiğniyordun. Beni çılgına çeviren, dağınıklık ya da beni umursamamaları değil, bunun bana annemi hatırlatmasıydı. Onun evi tam bir dağınıklık örneğiydi. Bir keresinde güneş ışığı direnci diye bir şey olduğunu ve buna bir kez maruz kalınca sağlık problemlerinin önüne geçebilmek için güneşe çıkmamak gerektiğini duymuştum.

Bense annemin evinde dağınıklık direncine yakalanmıştım. Her yer dağınıktı. Annem bir kutu pasta açıyor ve onu yere atıyordu, kirli bulaşıkların birikmesine izin veriyordu, yerler yapış yapış, tuvaletlerse mide bulandırıcıydı. Bazen bir şey onu dürtüyor, bir fon müziği koyuyor, bütün pencereleri açıyor ve her yeri topluyordu. Birkaç gününü bunu yaparak geçiriyor, onlarca çöp torbası dolduruyor, mobilyaları ovalıyor, inatçı lekeleri çıkarmak için dizlerinin üzerinde duruyor, biriken çamaşırları yıkıyordu, ben de bu büyük temizliğe katılmaktan son derece memnun bir halde, tüylü bir aletle toz alıyordum. Bu bana her seferinde sanki ilk kez oluyor gibi geliyordu. İllüzyonlarım her seferinde gerçek hayatla çakışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Iris mutfağa girerken.

Mutfak eşyaları ve yiyecekler kategorilere ayrılmıştı ve elimde bir sünger vardı ama bir açıklamaya ihtiyacı vardı anlaşılan:

"Bikini bölgeme epilasyon yapıyorum, görmüyor musun?"

Kadın omuz silkti. Onu anlayamıyordum. Dachsund köpeklerini Pitbull'lara ve merdivenleri kaydırağa benzeten bir kadın için sevimli bir hali vardı ama beni oyuna getirmeye çalıştığını unutmamıştım. Onun yüzünden az kalsın sokakta kalacaktım. Bu elimde değildi, bir açığını yakaladığımda lafı yapıştırıyordum.

Iris çaydanlığa su doldurup yanıma yaklaştı:

"Sana yardım edebilir miyim?"

"Bitirdim sayılır."

"Bir çay ister misin?"

"Çay sevmem."

Kadın hafifçe gülümseyerek bir paket çay açtı:

"Annenle babana sana öğrettikleri nezaket kurallarını gözden geçirmelerini söylemek lazım."

Biri bam telime her bastığında olduğu gibi kanımın çekildiğini hissettim. Ayağa kalktım ve doğruca kadının gözlerinin içine baktım:

"Annemle babamın adını ağzına alma."

Iris'in tepkisi birdenbire öfkemi yok etmişti. Kadın bir adım geri çekildi ve ellerini bir kalkan gibi öne doğru uzattı. Dudakları titredi. Bunun bir şaka olduğunu, beni incitmek istemediğini mırıldandı ve ıslık çalan çaydanlığı arkasında bırakarak odasına döndü. Kendimi aptal gibi hissettim. Onu korkutmak istememiştim, agresif davrandığımı sanmıyordum ama o bunu öyle algılamıştı. Fazla yüksek sesle konuştuğuma şüphe yoktu. Volümlü bir sesim vardı, bunu bana sık sık söylerlerdi. Onu bu etkilemiş olabilirdi. Tabakları rafa yerleştirmeyi bitirdim ve dolabı kapattım.

Iris kapıyı ben çalar çalmaz açtı. Odasından müzik sesleri geliyordu, bilmediğim eski bir şarkı olduğundan şüphem yoktu. Ona üzerinde dumanlar tüten bir kupa uzattım:

"Sana çay getirdim. Seni korkuttuysam üzgünüm."

"Teşekkürler, çok naziksin. Ben de berbat şakam için üzgünüm."

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden aklıma gelen ilk soruyu sordum:

"Ne yapıyorsun?"

Ve elinde olmadan şu cevabı verdi:

"Bıyıklarımı tıraş ediyorum, görmüyor musun?"

24

Iris

Gülmemi zor tutarak kapıyı kapattım. Théo'ya söylemeye cesaret edemedim ama çayı içilecek gibi değildi. Çay yapraklarını demliğe koymak yerine öylece suyun içine atmıştı. Bir aydır ilk kez bana karşı kaba davranmıyordu, bu yakınlığı bozmaktansa çaydan vazgeçmeyi tercih ederdim.

Dışarı çıkmaya hazırlanırken telefonum çaldı. Gittiğimi öğrendiğinden beri her gün yaptığı gibi arayan annemdi. Cevap vermedim. Onun bitmek bilmeyen endişesi bana da bulaşıyordu. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemedim. Endişe annemin evcil hayvanı gibiydi, hele babam öldükten sonra daha çok. Konu erkek kardeşim ya da benimle ilgiliyse kolayca saplantı halini alabiliyordu. Jérémy'yle yaşamaya başladığımdan beri sakinleşmişti. Jérémy biricik kızı için her zaman hayalini kurduğu güven veren, koruyucu ve iyi adamdı. Annem sandığımın aksine beni uzaklara götürdüğü için Jérémy'ye kızgın bile değildi. Emin ellerdeydim ve onun en ufak bir endişesi bile kalmamıştı.

Son konuşmamızda bana Jérémy'nin onu görmeye geldiğini söylemişti. Gittiğimi ona haber veren Jérémy değil annesiymiş. "O kadar düşünceli biri ki beni endişelendirmek

istemedi," demişti annem. "Onu tanıyamadım, on yıl yaşlanmış. Benden yeni numaranı ona vermememi istemiştin, seni dinledim ama onu öyle görmek çok acı hayatım. En azından ona nasıl olduğunu söylemelisin, meraktan ölüyor."

Jérémy'yi hayal ettim ve kalbim sıkıştı. Hassaslığı daha da artmıştı, her şeyi kişisel algılamaya yatkın bir doğası vardı. Aynı anda patronundan gelen kırıcı bir uyarının onu bütün bir hafta sonu hasta edişi aklıma geldi. Sürekli rahatlatılmaya ihtiyacı olduğu da. Ona bu boğucu belirsizliği yaşattığım için kendimi suçlu hissettim. Ve sonra bu dokunaklı güvensizliğe sürüklendiği durumlardan biri daha gözümün önüne geldi.

Birlikte yaşamaya yeni başlamıştık. Aylar süren arayışlardan ve birçok hayal kırıklığından sonra emekliye ayrılacak olan fizyoterapistin yerine geçecek birini arayan bir muayenehane bulmuştum. (Son dakikada vazgeçmeye karar veren) yakışıklı, genç bir adamın tuttuğu bir muayenehaneye ortak olmama şüpheli bir gözle bakan Jérémy'nin kesin itirazı üzerine özellikle kadınlardan oluşan ekipte benim dışımda ikinci bir fizyoterapist ve bir kırık uzmanı vardı. Başlayalı yaklaşık bir hafta olmuştu, hastalara ve çalışma arkadaşlarıma ayak uydurmaya çalışıyor, her iki tarafa da son derece kibar davranıyordum. Jérémy hislerime karşı aşırı özenliydi ve beni şefkatle sarıp sarmalıyordu. Bordeaux'dan ayrıldığıma pişman olduğumu, ailemi ve arkadaşlarımı özlediğimi biliyordu. Onun benim yanıma gelmesini teklif etmiştim ama babasından miras kalan büyük bir bankadaki yöneticilik pozisyonu kolay kolay bırakılabilecek bir iş değildi. Güneş okyanusun üzerinde batarken şehrin tarihî merkezinde yaptığımız bisiklet turları sırasında beni La Rochelle'de yaşamanın güzel olacağına ikna etmeyi başarmıştı. Öyleydi de,

hem hayal ettiğimden daha fazla. Gökyüzüm masmaviydi, ufukta en ufak bir bulut bile yoktu.

O sabah işim yoktu. İlk randevum saat ikideydi. Ama muayenehanedeki diğer fizyoterapist olan Coralie'nin beklenmedik bir işi çıkmıştı ve benden birkaç saatliğine onun yerine bakmamı rica etmişti. Jérémy evden çalışıyor olmalıydı çünkü arabası otoparktaydı. Biraz geç gelmiştim, arabadan indim ve muayenehaneye yöneldim. Metalik bir ses hızımı kesti. Arabadan geldiğini düşünerek geri döndüm. Arabanın etrafında tur attım ve bagajı açmayı düşünürken gaipten gelen sesler duyduğumu sanmaya başladım. Jérémy elinde ışığı yanan cep telefonuyla, yan yatmış bir vaziyette bagajda duruyordu. O bana benim yalan söylediğimi sandığını, bunun onun suçu olmadığını, bakışlarımın samimi olmadığını, ona karşı daha açık olmam gerektiğini, daha önce bir kez aldatıldığını ve bunun tekrar yaşanmasını istemediğini anlatırken, ben şoke olmuş gibi öylece kaldım. Günü kendime nasıl bir tavır takınacağımı sorarak geçirdim. Akşam benden özür diledi ve bunun bir daha olmayacağına dair bana söz verdi. Bana onu en iyi arkadaşıyla aldatan eski sevgilisinden bahsetti ve ağladı. Ona karşı büyük bir acıma hissettim ve onu affettim.

Annemin mesajını dinlemeden sildim. Kendimi korumam gerekiyordu, bizi korumam gerekiyordu. Kıştan beri karnımda kıpırdanmalar hissediyordum. Patlayan küçük kabarcıklar gibi. İlk başlarda bunun Jeanne'ın lahana dolmaları yüzünden olduğunu sandım ama bu bir bebekti galiba.

KASIM

25

Jeanne

Bu, Jeanne'ın mezarlıkta bu kadar hareketliliğe ilk rastlayışıydı. Bir çiçekçi parmaklıkların önünde saksıda kasımpatı satıyordu. Jeanne omuz silkti. Onun için her gün Azizler Günü'ydü.

"Geç kaldığım için üzgünüm, kız kardeşime uğradım," dedi kadın Pierre'e, mermerin üzerinde duran fotoğrafını okşarken.

"Pek sizi affedecekmiş gibi görünmüyor," diye karşılık verdi bir kadın sesi.

Jeanne sesin nereden geldiğine baktı ve geçen gelişinde bankta oturan kadını gördü. Kısaca özetlemek gerekirse en ufak bir tatsızlık bile çıkmaması için bu espriyi duymazdan geldi ve monoloğuna devam etti.

"Uzun zamandır Louise'i görmeye gitmemiştim, bugünü fırsat bildim. Ona yakında tekrar geleceğime dair söz verdim. Buranın hemen yanında, çok pratik. Théo ve Iris bizim evde yaşamaya başlayalı tam üç hafta olduğunu biliyor musun? Öyleyse varlıklarına alışmaya başladığımı tahmin edebilirsin. Kadın eskisi kadar çekilmez gelmiyor artık. Ah, onları az görüyorum, genellikle odalarına kapanıyorlar ama ara sıra

bana eşlik etmelerinden keyif alıyor olmak beni şaşırtıyor. Boudine de benimle aynı fikirde, zavallı Iris'in ödünü kopartmak onun için eğlenceli bir etkinlik oldu."

Köpek adının söylenmesine kuyruk sallayarak tepki verdi. Jeanne mantosunun cebinden bir kâğıt çıkardı ve sözlerine devam etmeden önce kâğıda göz gezdirdi:

"Isıtıcıyı açtım. Geçen gece hava sıcaklığı sekiz dereceye düştü. Kış soğuk geçecek. Soğanlar çok fazla kabuk verdi, bu hiçbir zaman şaşmaz. Yeri gelmişken, dün yılın ilk soğan çorbasını hazırladım. Sen çok severdin... Iris beğendi ama ufaklık ona elini bile sürmek istemedi. Çorbasına rendelenmiş peynir koymayı önerdim ama nafile, soğandan nefret ettiğini söyledi. Dört beş gündür akşam yemeklerini birlikte yiyoruz. Televizyonun karşısında yan yana yemek yiyoruz desem daha doğru olur. Bu kendiliğinden gelişti, ilk akşam artık yemeği ikimizin yemeyeceğini unutuverdim ve seninle yapmaya alışkın olduğumuz gibi sebze suyu ve haşlanmış havuçla birlikte bir bütün tavuk pişirdim. İkinci akşam senin artık orada olmadığını unutmamıştım ama yine de bana çok fazla gelecek kadar mantarla bir omlet hazırladım. Dün akşam da Théo tatlı getirdi, kendi hazırladığı çikolatalı eklerleri. Sana onun ekmek aldığın fırında çalıştığını söylemiş miydim? Süslemeleri güzel olmadığından onları satışa koymamış ama bu bizim bir ziyafet çekmemiz için engel değildi."

Jeanne birkaç saniye sessiz kaldı, ardından kâğıdı tekrar cebinden çıkardı. Bir süreden beri yolda Pierre'le konuşmayı planladığı sohbet konularını gözden geçiriyordu. Konular ilk başlardaki gibi kendiliğinden akıp gitmiyordu artık, kaynakları kuruyordu sanki. Jeanne elli yıllık evliliğinde Pierre'le

sohbet ederken en ufak bir bıkkınlık bile hissetmemişti. Gençliğinde hayatının tamamını ve bunun bir sonucu olarak da sohbetlerinin büyük çoğunluğunu yalnızca tek ve aynı kişiyle yapmaktan korkmuştu. Bıkkınlık ve aynı şeyleri tekrarlayıp durmak ona kaçınılmaz geliyordu, evliliğe ilgi duyup duymadığını sorgulayacak kadar hem de. Pierre'le tanışması şüphelerini hemen gidermemişti ama hayatını bu adamla yan yana geçirme arzusu bunları ikinci plana itmişti.

Banktaki kadın sohbete tekrar burnunu soktuğunda Jeanne konuyu ikinci kattaki Bay Duval'in yeni sevgilisine getirmeye hazırlanıyordu.

"Uzun zaman önce mi öldü?"

Jeanne bu kez acele etmeden istenmeyen misafirinin yüzünü inceledi. Kadın ondan fark edilecek kadar yaşlıydı, tepesine siyah bir fötr şapka kondurduğu sarı ve kısa saçları vardı. İçtenlikle ona gülümsüyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Jeanne.

"Simone Mignot. Kocam eşinizin mezar komşusu. Buraya on beş yıldır her gün geliyorum ve sevgili eşimden başka birini daha gördüğüm için çok memnunum, onun pek konuşkan olmadığını kabul edelim."

Kadının sözleri Jeanne'a o kadar uygunsuz geldi ki kısa bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Sonra birden muhatabını cesaretlendirdiğinden endişelenerek buna pişman oldu. Jeanne oraya havadan sudan konuşmak için değil Pierre'le zaman geçirmek için gidiyordu. Şu Simone çok sevimli görünüyordu ama gevezelikleri Jeanne'ın ilgisini çekmiyordu. Jeanne bu hislerinin görmezden gelinmemesi için birdenbire kadına sırtını döndü ve alçak sesle monoloğuna devam etti. Hiçbir şey günlük hayatındaki tek mutlu anını mahvetmemeliydi.

26

Théo

Kapıyı açmamla Philippe'in üzerime atlaması bir oldu. Philippe ben ceketimi çıkarana kadar, orada çalıştığım süre boyunca bana sarf ettiği sözcüklerden çok daha fazlasını sıralamıştı bile. Ona yetişmekte zorlandım, hâlâ uyukluyordum. Bana ne söylediğini anlayabilmek için ona odaklandım ve bunu başardığımda odaklandığıma pişman oldum. Aklımın bir karış havada olmasını tercih ederdim.

"Bu, Paris'teki en iyi pastacı çırağını ödüllendiren yeni bir yarışma, kayıt işini ben üstlendim, ilk elemeler iki ay sonra, böylece sana pratik yapacak zaman kalıyor. Sınavın içeriğini son anda öğreneceksin ama büyük ihtimalle teknik bir şeyler olacak, bu yüzden şu andan itibaren bunun üzerinde çalışacağız. Bu sabah hemen Saint-Honoré tatlısıyla başlayacağız."

Ona bunu bensiz yapması gerekeceğini söylemek için lafını bitirmesini bekledim.

"Ben daha birinci sınıftayım, burada çalışmaya başlayalı beş ay bile olmadı, rezil olurum. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

Nathalie kendini tutamayıp fikrini söylemeye gelmişti.

"Böyle isyan edersen kaybedeceğin kesin. Hadi ama, bu bizim için güzel bir reklam olabilir!"

"Yüzümün ilan panosuna benzer bir hali mi var sahiden?"

Nathalie'nin hemen arkasında duran Leïla kısa bir kahkaha attı. Nathalie konuyu değiştirmek için iç çekti. Onun kadar iç çeken birini hiç görmemiştim. Kuru fasulye yedikten sonra sürekli yellenen biri gibiydi. Philippe beni ikna etmeye çalıştı. Bunu çok önemser gibi bir hali vardı, onu daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Bana baskı yaptı ve bu işe yaradı, sonunda yarışmaya katılmayı kabul ettim. Ve herkes sanki az önce omzuma bir ton yük bırakmamış gibi işinin başına döndü.

Daha önce bir yarışmaya katılmıştım. Altı yaşındaydım. Annem içki içmeyi bırakalı üç dört ay olmuştu, bir iş bulmuştu, beni ziyarete gelmeyi hiç unutmuyordu ve eğitmenler yakında tekrar onunla yaşayabileceğimi söylüyorlardı. Mutluydum. Okulun düzenlediği bir şarkı yarışması vardı ve sınıfta en az hata yaparak şarkı söyleyen bendim, bu yüzden sınıfı temsil etmek üzere ben seçilmiştim. Öğretmenler ve diğer öğrenciler oylama yapıyordu ve sesi en güzel olan sınıfının kazanmasını sağlıyordu. Sahneye çıkacağım için biraz heyecanlanmıştım, özellikle de annem orada olacağına söz verdiği için. Seyircilerin arasında eğitmenler ve yetimhanedeki çocuklar da vardı. Kulisten sürekli annemin gelip gelmediğine bakıyordum ama gelmemişti. Hayal kırıklığına uğramıştım ama bunu düşünecek fazla zamanım olmamıştı. Öğretmenim Corinne bana benim için seçtiği şarkıyı tekrar ettiriyordu. Florent Pagny'nin "Savoir aimer" adlı şarkısıydı.

Sözlerini hâlâ hatırlıyorum. Sıra bana gelmişti, sahneye çıktım, gözlerimle seyircileri taradım ve annemi gördüm. En ön sırada oturuyordu. Onun içki içmiş olduğunu hemen anladım. En ufak bir belirtiden bile bunu anlayabiliyordum, bir alkolmetreye dönmüştüm artık, üflemesine bile gerek yoktu. Şarkı söylemeye başladım, annem ıslık çalıp alkışlayarak ayağa kalktı. Ona bakmamaya çalıştım ama o sendeleyerek sahneye kadar geldi ve sahneye çıkmaya çalışırken yere yığıldı. Ağlamaya başladım ve koşarak kaçtım. En iyi yarışma anılarından biri sayılmazdı.

Tam bir saat boyunca pastacı kreması ve yuvarlak ekler hazırladım ve bir sigara içmek için avluya çıktım. Bunu nadiren yapıyordum, zaten iş yerinde mola vermemizi pek sevmiyorlardı, bir de tütün çok pahalıydı, o yüzden az içiyordum. Ama o anda sigaraya ihtiyacım vardı.

"Sigarandan bir tane alabilir miyim?" diye sordu Leïla yanıma gelerek.

Bu benimle ilk konuşmasıydı. O yarım gün çalışırken, benim de günlerim eğitim merkezinde geçerken buna fazla fırsatımız olmadığını söylemeliyim.

Ona bir sigara sardım:

"Kıymetini bil, bu bir mücevherden bile daha değerli."

Ne aptallıktı ama. Kız beni cimrinin teki sanacaktı.

Leïla gülümsedi:

"O zaman belki de kolyemin ucuna takarım."

Sigarasını yakarken göz ucuyla ona baktım. Gözünün beyazındaki kahverengi lekeye daha önce hiç dikkat etmemiştim. Uzun, siyah kirpikleri vardı. İki dişi diğerlerinden öndeydi. Tırnakları yenmişti. Hijyen nedeniyle saçlarını her zaman topluyordu. O bakışlarını bana çevirince ben

benimkileri başka yere çevirdim. Sadece kızardığını görmeye yetecek kadar zamanım oldu. Sigarasından son nefesini çekene kadar yanında kaldım, bir şey konuşmadık. Bu çok tuhaftı çünkü o birkaç dakikada onunla yakınlaştığımızı hissetmiştim.

27

Iris

Gün hiç bitmeyecek gibi geldi. Lisedeki fizik derslerimden beri dakikaları hiç bu denli saymamıştım. Öğretmenimin adı Bay Ramort'du[3] ve bu isim ona cuk oturuyordu.

Vücudumdaki küçük misafir enerjimi emmiş ve duygularımı su yüzüne çıkarmıştı. Tek bir isteğim vardı: kestane ezmesi almak için Monoprix'ye uğradıktan sonra eve dönmek ve duş almak. Birkaç gündür canım acayip kestane ezmesi istiyordu.

Farklı versiyonlar arasında (vanilyalı, kestane parçacıkları içeren, kavanozda ya da tüpte) kararsız kalmıştım ki tanıdık bir ses duydum. Kalbim sesi benden önce algıladı ve göğsümde deli gibi çarpmaya başladı. Oradaydı, yanı başımda, bunun o olduğunu bilmem için ona bakmama bile gerek yoktu. Mel. En eski arkadaşım.

Annemle babam beş evden oluşan küçük bir siteye taşındıklarında altı yaşındaydım. Bizimki otoparkın yanındaydı. Onlar eşyaları yerleştirirken ben de bahçeyi keşfe çıkmıştım. Bahçe o zamanlar bana çok büyük geliyordu. Çitler daha

3 "Mort" kelimesi Fransızca'da ölüm, ölü anlamına gelir. (ç. n.)

yapılmamıştı, bahçemizde küçük bir kız çocuğu bulunca bugünkü gibi şaşırmıştım. Onun kime çattığını anlaması için kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı çatarak yanına gittim. Bana adının Mélanie olduğunu söyleyerek gülümsedi. Bahçelerimiz iç içeydi, çocukluğumu ve ergenliğimi onların bahçesiyle kendi bahçemiz arasında geçirdim ve ilerleyen zamanlarda siteye yeni evler eklenince Marie ve Gaëlle'in bahçelerinde. Onu bir yıldan uzun süredir görmemiştim. La Rochelle'e gidişimi izleyen ilk zamanlar Mel, Marie, Gaëlle ve ben bağlantımızı korumayı başarmıştık. Her gün sohbet ettiğimiz bir WhatsApp grubumuz vardı. Giderken verdiğim sözlere rağmen Bordeaux'ya nadiren dönüyordum çünkü Jérémy baş başa hafta sonu kaçamakları organize etmeyi seviyordu. Arkadaşlarım da bunu anlayışla karşılıyordu. İlk başlarda. İptal edilen bir Bordeaux seyahati sonrasında ilk acı uyarı geldi. Bu ikinci kez oluyordu. Jérémy ilkinde sırtını incitmiş, diğerindeyse son dakikada çıkan bir iş toplantısına katılmak zorunda kalmıştı. Marie onun bunu bilerek yaptığını ima etti. Şaka yaptığını sandım ama o ciddiydi ve diğer ikisi de ona karşı çıkmıyorlardı. Arkadaşlarımın sevdiğim kişi hakkında kötü şeyler düşünebilmelerine kırılarak bunu kötü algıladım. Bir de onların buraya geldikleri sefer vardı. Eşleri ve çocuklarıyla birlikte bizim evin iki kilometre uzağında bir ev kiralamışlardı. Jérémy ilk gece yediği midye yüzünden rahatsızlanmış, hafta sonunu yatağıyla banyo arasında geçirmişti.

"Seninle kalmamı ister misin?" diye sormuştum ona.

"Seni arkadaşlarından mahrum bırakmak istemem," diye cevap vermişti.

Rahatlamıştım. Onları özlemiştim, onlarla zaman geçirebileceğim için mutluydum. İki saatliğine evden gittim. Döndüğümde Jérémy can çekişiyordu. Karnının üzerinde (boş) bir leğen vardı, saçları alnına yapışmıştı ve her nefes alışında inliyordu. Abarttığını anlatmak için bir şaka yapmaya çalıştım:

"Bacaklarınızı açın bayım, yeterince rahatlayıp rahatlamadığınıza bakacağım."

Jérémy gülmedi, benden ona banyodan bir ilaç getirmemi istedi. Bunu kendisinin yapmak istediğini ama hali olmadığını ve bu yüzden dönüşümü beklerken çok acı çektiğini söyledi. Planladığımız akşam davetini iptal ettim. Marie bizim evde toplanmamızı önerdiğindeyse arkadaşlarımın bencil oldukları ve benim kadar cömert birini hak etmedikleri cevabını verdi.

Gaëlle birkaç gün sonra WhatsApp'tan uzun bir mesaj yazdı. Bana Jérémy'nin dominant bulduğu davranışlarıyla ilgili endişelerini aktarıyordu. Diğer ikisi de bu yönde görüş belirttiler. Hepsi de onun beni sevdiklerimden uzaklaştırmaya çalıştığını düşünüyordu. Onlara benim birlikte yaşadığım, onlarınsa tanımadıkları dikkatli, hassas ve cömert Jérémy'yi anlattım ama boşunaydı, fikirlerinden vazgeçmiyorlardı. "Seni seviyoruz ve babanın vefatından sonra daha kırılgan olduğunu biliyoruz, Jérémy'nin bunu suistimal etmemesi gerekiyor."

WhatsApp'taki mesajlar azaldı. Onları kaybedeceğimden korktum. Bir hafta sonunu annemin evinde geçirmek üzere program yaptım, Jérémy heyecanla kabul etti. Jérémy'nin iyi biri olduğunu bir an önce anlamalarını istiyordum. Cumartesi günkü akşam yemeğini Mel'in evinde yedik. Bir avukatlık işi bulduğu Paris'e gideceği büyük günden önce her yer kolilerle kaplanmıştı. Mel gülmekten katılarak baktığımız

eski fotoğraflar bulmuştu. Her yerden anılar fışkırıyordu, beden eğitimi dersleri, lisedeki Gotik hallerimiz, mezuniyet balosu, diplomam için yaptığımız kutlama, Noirmoutier'de yaptığımız kamp, kayak, Marie'nin evinde pijama partisi düzenlediğimiz bir akşam...

Jérémy başka bir yere bakıyordu. Dikkatini çekmeye çalıştım, beni duyuyormuş gibi görünmüyordu. Mel albümü ona uzattı, Jérémy de onu masanın ortasına fırlattı. Herkes sustu. Onu neyin sinirlendirmiş olabileceğini anlamadan ona bakıyordum. Onu hiç böyle görmemiştim, çenesi kasılmıştı ve bakışları öfke doluydu.

"Yalnızca birkaç eski fotoğraf," dedi Mel. "Eğer seni korkutan buysa içlerinde eski sevgililerimiz yok."

"Onun eski hayatı beni ilgilendirmez," diye çıkıştı Jérémy soğuk bir sesle.

Marie masanın altından elimi tutup sıktı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye mırıldandım. "Eğleniyoruz, kötü bir şey yapmıyoruz ki!"

Jérémy sandalyesini arkaya doğru çekti ve birdenbire ayağa kalktı:

"Gel hadi, gidiyoruz."

Marie elimi daha sıkı tuttu, Mel de bana gülümsedi:

"Kalabilirsin Iris."

"Biz yanındayız," diye ekledi Gaëlle.

Jérémy çıkış kapısına doğru yöneldi:

"Ne istersen onu yap Iris. Ben dönüyorum. Saygısızlığa tahammülüm yok."

Son bir kez daha onu durdurmaya çalıştım ama sorunun ne olduğunu biliyordum zaten. Bu yüzden mırıldanarak

arkadaşlarımdan özür dileyip ayağa kalktım ve Jérémy'nin peşinden gittim.

Birkaç hafta boyunca Jérémy'nin verdiği tepkiyi ve kendi tepkimi açıklamaya çalıştım. Marie kısa bir yanıt verdi. Gaëlle bir emoji gönderdi. Mel ise sessiz kaldı.

Kafamı çevirdim ve Mel yanı başımdaydı, elinde bir kutu bisküvi, yanında da kocası Loïc vardı. O beni ilk defa görüyordu. Ben öylece duruyordum ama o mutlu görünüyordu. Bana gülümsedi ve önce ona bakıp sonra da bakışlarını bana çeviren Mel'e hafifçe omuz attı. Bu hareketinde şaşkınlık, biraz neşe, fazlasıyla da gerginlik hissettim. Kendimden emin bir şekilde Mel'in yanına gittim ve eskiden selam vermek yerine yapmaya alışkın olduğumuz gibi ona sarılmak için kollarımı uzattım. Ama alışkanlıklara sahip olduğumuz günlerde değildik artık. Mel ben ona ulaşacak zaman bulamadan bir kavanoz reçel aldı, sonra da arkasını döndü ve tek kelime bile etmeden uzaklaştı.

28

Jeanne

Jeanne bir mektup daha aldı. Dokunduğunda zarf ona her zamankinden daha kalın geldi. Onu açınca bunun nedenini anladı: Mektuba gazeteden kesilmiş bir fotoğraf eşlik ediyordu. Kim olduğunu anlayınca birdenbire elleri titremeye başladı.

1997 Kış

Paris'te kar yağıyordu. Bu ender rastlanan bir şeydi ve şehri iki sınıfa ayırıyordu: bunun keyfini çıkaranlar ve bundan şikâyet edenler. Jeanne ve Pierre birinci sınıfa girenlerdendi. Bembeyaz dekor onlara ait oldukları yere seyahat ettikleri izlenimini veriyordu. Ayaklarında bu etkinlik için özel olarak satın aldıkları botlarla, insanların spontane bir kayak merkezine çevirdikleri anlaşılan Montmartre'a geldiler. Görüntü muhteşemdi: Çocuklar çöp torbalarıyla kayıyorlardı, daha cesur olanlarsa kayak takımlarını getirmişlerdi. Pierre Jeanne'a kızakla bir deneme yapmayı teklif etti, Jeanne buna şiddetle karşı çıktı. "Hayatta olmaz. Sana hatırlatayım, biz elli yaşındayız, yirmi değil!" Aynı Jeanne birkaç dakika sonra son sürat giden bir çöp

torbasının üzerinde, kocasının bacakları arasında oturmuş neşeyle bağırıyordu.

Iris eve dönünce Jeanne'ı kanepede uyurken buldu. Kadın alçak sesle horluyordu, Boudine de yanına uzanmıştı. Köpek Iris'i karşılamak için zıplayarak sahibini uyandırdı. Jeanne elinde kalan mektubu katladı ve onu elbisesinin kemerine tutturdu.

"İyi misiniz?" dedi Iris endişeyle.

"Kısa bir yorgunluk geçirdim o kadar, şimdi daha iyiyim," dedi Jeanne ayağa kalkarak. "Bir aperitif alır mısın? Biraz Suze, Martini ya da Porto şarabım kalmış olması lazım. Pierre'le ara sıra içki içmeyi severdik."

"Teşekkürler, portakal suyu alacağım."

Kadın mantosunu asmak için antreye doğru gitti, ardından alçak sesle şöyle ekledi:

"Meraklı biri gibi görünmek istemem ama sizinle ilgilenmediğimi düşünmenizi de istemem. Pierre eşiniz miydi?"

"Evet," diye iç çekti Jeanne.

"Aramızdan ayrılalı uzun zaman mı oldu?"

"Dört ay."

"Ah! Daha yeniymiş... Üzgünüm."

"Bana çok uzun geliyor."

Jeanne masanın üstüne iki bardak koydu.

"Onun artık bu dünyada olmadığını kabullenemiyorum. Bunu yaşarken bu terim tüm anlamını yitiriyor. 'O artık bu dünyada değil.' Onu her yerde arasam, yeri göğü altüst etsem, bütün gezegeni dolaşsam da nafile, onu bulamayacağım artık. O benimle aynı varoluş alanında değil."

Kadının sesi titredi. Iris'in yanına oturdu ve bir yudum Suze içti.

"Peki ya siz, hiç âşık oldunuz mu?" diye sordu Jeanne.

Genç kadın bakışlarını önüne eğdi.

"Bilmiyorum, öyle sanıyordum ama artık bundan emin değilim."

Bir anahtar sesi konuşmalarını böldü. Kapı açıldı ve Théo daireye girdi. İki ev arkadaşının önlerinde içki kadehleriyle masada oturduklarını görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve onları uzaktan selamladı.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu Jeanne. "Bir portakal ya da greyfurt suyu? Belki nane likörüm de vardır..."

"Biliyorsunuz ki ben on sekiz yaşındayım!" diye güldü genç adam. "Size kimliğimi gösterebilirim."

Jeanne gülümsedi:

"Siz daha bebeksiniz ama madem ısrar ediyorsunuz, Porto şarabı, Suze ve Martini var."

"Bir önceki yüzyıla düştüm anlaşılan... Bira yok mu?"

Jeanne önerilen içkiler çocuğa cazip gelmediğinden ona bir kadeh erik rakısı koydu ve bir tabakta birkaç tuzlu kurabiye ile küçük bir kâsede zeytin getirdi. Théo yüzünü buruşturarak içkisini içti. Iris de kabak graten hazırladı ve birlikte yediler. Genç adam pastacılık tutkusundan bahsetti, genç kadın da bakıcılığını yaptığı kişiler hakkında komik hikâyeler anlattı. Televizyon kapalı kaldı. İki kadeh Suze ve sofrasına gelen canlılıkla çakırkeyif olan Jeanne, Boudine'i dolaşmaya her zamankinden biraz daha geç çıkardı. Kadın kapıyı kapatmadan önce masayı toplamakla meşgul olan Iris ve Théo'ya döndü:

"Birbirimize sen diye hitap etsek mi sizce?"

29

Théo

Ayda bir bu büyük kapıdan geçiyordum. Onu sevmiyordum, ne önünü ne de arkasını. Buraya gelmeyi sevmiyordum, buradan gitmeyi ise daha da az seviyordum. Trene binmek zorunda kaldım. Oraya yakın yaşarken her şey daha kolaydı. Uyuyakaldım, az kalsın durağı kaçırıyordum. Tükenmiştim, yarışma yüzünden çok geç yatıyordum. Her akşam dairede alıştırma yapıyordum. Evdeki iki kişi bu konuda söyleyecek bir şey bulamıyorlardı artık. Iris gürültü yaptığım için beni iki kez azarlamıştı zaten.

Resepsiyondaki kadın beni hiç önemsemedi, buraya herkes girebilirdi. Kim mecbur olmadan buraya gelirdi ki zaten? Kapıyı itmeden önce derin bir nefes aldım. Bunu her seferinde yapıyordum, sanki bir şey değiştirecekmiş gibi. Bana birkaç saniye kazandırıyordu, hepsi bu.

Annem odasındaydı. Onu koltuğa oturtmuşlardı. Yana düşen başını düzelttim. Bu çok aptalcaydı ama o kahrolası kapıyı her ittiğimde onun bana gülümsemesini umuyordum. Ama doktorlar kesin konuşmuştu, iyileşme şansı sıfırdı. Bu, annemin vücuduydu ama aslında içinde o yoktu artık. Onun benim varlığımı hissettiğinden bile emin değildim.

Hayatta kalabildiği için şanslı olduğunu söylüyorlardı. Bense kırk üç yaşında bir bitkiye dönüşmeyi şans olarak adlandırmazdım. Bu hikâyedeki tek şans onun önündeki arabadaki kimseyi öldürmemiş olmasıydı. Beş yıl olmuştu ve buna alışamıyordum.

Yatağına oturdum ve telefonumu çıkardım ama düşüncelerde gezinip duruyordum. Annem alkolik olmasaydı hayatımın nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Tutuklandığı zamanlar birkaç öngörüm olmuştu. Kendimi iki kez onunla yaşamak için geri dönmüş halde bile bulmuştum, kendinden emindi, o saçmalığa artık bir son vermişti. İçten içe buna inanıyordum. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. İyi vakit geçiriyorduk, o hep şarkı söyleyip dans ediyordu, yemek yapmaya bayılıyordu, özellikle de pasta yapmaya, arada üç saatlik yol olsa da bungalovda kalmak için beni ormana ya da plaja götürüyordu. Okulu asmamı umursamıyordu, hayatın oturarak öğrenilemeyeceğini söylüyordu. Genellikle benimle uyuyordu, bazen ben istediğim için, bazen de o istediği için. Bana beni sevdiğini, benim çocukların en zekisi ve onun güneşi olduğumu söylemek için dairenin her yerine yapıştırdığı küçük notlar yazıyordu. Onları sakladım, çekilen araçların durduğu otoparktaki arabamdalar. Ve sonra birden, öylesine, görünürde hiçbir neden yokken tekrar içmeye başlıyordu. Üstelik azar azar da değil. Sabah kalkar kalkmaz içiyordu, doğru düzgün yürüyemeyip konuşamayana kadar. Şişelerce içiyordu. Önce ayakta gizli gizli, sonra da salonda, odamda, sokakta içiyordu. İşini kaybediyordu. Artık yemek yapmıyor, şarkı söylemiyor, dans etmiyordu. Şişe şişe içki satın almak için gecenin bir vakti benzinciye gidiyordu. Beni evde bırakmak istiyordu ama beni de götürmesi için ona

yalvarıyordum. Yolda ölmesinden çok korkuyordum. Yoldan çıkmaya başladığı zaman direksiyonu düzeltiyordum. Beni okula götürmeyi unutuyordu. Hafta sonu arkadaşlarıyla bir yerlere giderken beni de götürmeyi unutuyordu. Boşu boşuna taşınmıştık. Sonunda mutlaka ondan şikâyetçi olan komşular oluyordu. Sosyal hizmetler incelemeye geldiğindeyse suçlamaları inkâr ediyordum.

Orada olsaydım direksiyonu düzeltirdim. Beni en çok üzen şey bir şansımın daha olmayacağıydı. Hayatımızı yeniden zihnimde canlandırarak bütün bir öğleden sonra orada kaldım. Oraya her gittiğimde aynı şeyleri yapıyordum. Onu yanağından öpüyor, ona hiç kızgın olmadığımı, bu kahrolası hastalığın onun suçu olmadığını söylüyor, kazadan sonra cüzdanında buldukları, duvarda asılı duran yazıyı okuyor ve yakında tekrar geleceğime söz veriyordum.

Büyük kapıdan geçtim. Onu sevmiyordum, ne önünü ne de arkasını. Buraya gelmeyi sevmiyordum ve buradan gitmeyi daha da az seviyordum.

30

Iris

Bayan Beaulieu'nün evinden içeri girdiğimde bana sevimli lakabımla hitap edilmemesine şaşırdım. Salon boştu. Kızının sesi benden odaya, yanına gitmemi istedi. Onu bir çantaya birkaç kıyafet ve bakım malzemesi koyarken buldum.

"Annem az önce ambulansla gitti. Bu karışıklık için üzgünüm Iris, size haber vermek için ajansı aramayı düşünemedim. Boşu boşuna geldiniz. Ben ona refakat etmeye gidiyorum."

"Ne oldu?"

Kadın ajite bir haldeydi, elleri titriyordu ve yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

"Kahvaltıdaydık, ağzının çarpıldığını gördüm ve söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyor, ağzından karman çorman kelimeler çıkıyordu. Ambulansı aradım, hemen geldiler. Felç geçirdiğini düşünüyorlar, gereken bütün testleri yapacaklar."

Bu koşullarda kelimeler kulağa boş geliyordu ama bunu yaşamış biri olarak her bir kelimenin yaranın üzerine yapılacak küçük bir pansuman olduğunu biliyordum. Babamın vefatından sonra çok sayıda destek mesajı almıştım. Yakınlarımdan ya da pek yakın olmadığım kişilerden gelen birkaç

satır, bazen birkaç sayfa, bir e-posta ve kısa mesajlar. İçerdikleri sevgiyi özümseyerek onları tekrar tekrar okumuştum. O günden sonra kalbin acı henüz tazeyken sevgiyi kaba, hatta neredeyse hayvani bir şekilde aldığına canıgönülden inanmıştım. Onu çekiyor, içine alıyor ve ondan besleniyordu. Önemli olan tek şey buydu. Kelimeler, gülümsemeler, okşamalar ve diğer şeyler.

Bu yüzden ona yanında olduğumu ve her şeyin düzeleceğini söyledim. Annesinin beni sık sık güldüren, bazen de heyecanlandıran şaşırtıcı bir kadın olduğunu. Onu tanıdığım için çok mutlu olduğumu. Yakında onu tekrar görmeyi ve bana "küçük şıllık" dediğini duymayı umduğumu. Kadın hem güldü hem ağladı.

O gittikten sonra ortalığa çekidüzen vermek ve öylece duran kahvaltı masasını toplamak için orada kaldım. Kişisel yardım ajansındaki eğitmenin bakıcılık mesleği yapan kişiler hakkında söyledikleri aklıma geldi. İnsanların özel hayatlarına giriyorduk, bazen etkileşime girdikleri tek insan biz oluyorduk ve bazen bağlanmak kaçınılmaz oluyordu.

Bayan Beaulieu'nün sağ salim eve dönmesini dilemek için masanın üzerine bir not bıraktım ve La Rochelle'de geride bıraktığım tüm hastaları düşünerek daireden ayrıldım.

Fizyoterapistlik mesleğini öylesine seçmemiştim. İnsanları iyileştirmek istiyordum. Belki de bu eğilim Barbie bebeklerimle oynadığım yaşta ya da büyükannem benden sırtına masaj yapmamı istediğinde başlamıştı, başka bir iş yapmak istemediğimi hâlâ hatırlıyorum. Eğitimim biter bitmez iş bulmak gibi bir şansım oldu. Bir hayali gerçekleştirmek kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğrama riskini de içinde barındırıyordu. Ama ilk iş günümün ilk dakikasından itibaren yapmak için

yaratıldığım şeyin bu olduğunu anladım. Çocuklarda motor gelişim rahatsızlıkları alanında hızla uzmanlaştım. Kaslar, nöroloji ya da solunum yoluyla ilgili yeniden eğitim alırken bunun için minnettarlık duydum. Yaklaşık beş aydır işimi yapmıyordum. Bayan Beaulieu'yü, Bay Hamadi'yi, Nadia'yı ve diğerlerini ziyaret ederken insanları iyileştirmeye devam ettiğimi hissettim ama mesleğimi özledim. Hastalarımı özledim. Birkaç gündür iş ilanlarına bakıyordum, bazıları benim için uygun olabilirdi ama yanıtlamaktan kaçındım. İki aydan az bir süre sonra annelik iznine çıkacaktım, beki ondan sonra başlayabilirdim. Belki ondan sonra onun beni bulmak için bütün muayenehaneleri aramasından korkmayacak duruma gelirdim.

31

Jeanne

Jeanne'ın canı sıkılmıştı: Simone Mignot çoktan banka kurulmuştu bile. Onu bakışlarıyla konuşmaya davet etmemeye özen göstererek, hafif bir dudak hareketiyle selamladı. Bir otobüs arızası geç kalmasına neden olmuştu, Pierre'e ayırdığı zamanın bir saniyesini daha kaybetmemeye özen gösteriyordu. Ne yazık ki yandaki kadın bu dilden anlıyor gibi görünmüyordu.

"Havanın ne kadar güzel olduğunu gördünüz mü?"

Aldığı terbiyeyi bozmamaya niyetli olan Jeanne, saldırganının çene çalmaya duyduğu açlığı bastırmaya yetmesini umup Tanrı'ya dua ederek tamamen nötr bir cevapla bunu geçiştirdi.

"Merhaba aşkım," diye fısıldadı kadın duyulmamak için. "Geç kaldığım için üzgünüm, hiç gelemeyeceğimi sandım. Az kalsın yolun gerisini yürüyerek gelecektim ama bugün biraz topuklu giydim ve topuklularla uzun süre yürümekte zorlandığımı biliyorsun."

"Ben bu yüzden sadece düz tabanlı ayakkabılar giyiyorum," diye araya girdi Simone. "Ama görünüşe bakılırsa sırt

sağlığı için bu pek önerilmiyor, o yüzden hangisinin daha iyi olduğunu bilmiyorum."

Jeanne duymamış gibi yaptı, cebinden sohbet konularını yazdığı listeyi çıkardı, listeye bir göz attı ve şöyle devam etti:

"Bu sabah Victor'la kahve içtim. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Kapıcı dairesini çok güzel döşemiş, annesi görseydi beğeneceğinden eminim. Ama iyice düşününce bu belki de onun için fazla koyu olurdu, o, renkleri ve şatafatı severdi."

"Ben kendi adıma beyazı seviyorum. Birkaç çerçevenin asılı olduğu beyaz duvarlardan daha şık bir şey yok bence. Siyah-beyaz en ideali. Gelinim parlayan her şeyi seviyor, onları her ziyarete gittiğimde neredeyse görme yetimi kaybedecek gibi oluyorum. Oraya torunlarım için gidiyorum, onların beni ziyaret etmelerini bekleseydim mumyalanmam gerekirdi. Sizin torunlarınız var mı?"

Rahatsızlık nezaketin önüne geçmişti. Jeanne, Simone'a döndü:

"Hanımefendi, kocamla konuştuğumu görmüyor musunuz? Sohbetimizi bölmeseniz olur mu?"

"Ah, üzgünüm!" diye geveledi şapkalı kadın. "Pek sık sohbet etme imkânım olmuyor, bu yüzden biri geldiğinde kendimi tutamıyorum."

Jeanne kocasıyla olan sohbetine geri döndü ama muhabbetleri bölünmüştü artık. Ebeveyni ona başkalarına saygı duymayı öğretmişti, kendine olan saygısının yıkılması pahasına hem de. Zaman zaman kendi duygularını yadsımaya varan aşırı empati özelliğini saymıyordu bile. Jeanne'ın kendi isteklerinin önemsenmesini sağladığı durumlar çok enderdi ve her seferinde yoğun bir suçluluk duygusuna yakalanıyordu.

Bir yabancı tarafından bu şekilde terslenen Simone'un tek başına bankında oturması Jeanne'ın içini acıttı. Durumu en alçak sesiyle Pierre'e açıkladı ve peşinde Boudine'le birlikte kadının yanına oturmaya gitti.

Simone naz yapmadı ve ona kulak verilmesini seve seve kabul etti.

Kocası Roland on beş yıl önce vefat etmişti. Onu ilk günkü kadar özlüyordu, kayıp bir uzuv gibi. Mütemadiyen bir şey kaybettiği duygusuyla yaşıyor ve onu bulmak için buraya geliyordu.

"On beş yıldır her gün, tek bir gün bile atlamadım!" dedi kadın ısrarla. "Endoskopimi çektiklerinde bile. Beni bütün gün orada tutmak istemişlerdi, çıkmak için sorumluluğu üstlendiğime dair kâğıt imzalamıştım. Buna pişman değilim. Ben böyle mutluyum. O hâlâ biraz bile olsa benimle, anlıyor musunuz?"

Jeanne gayet iyi anlıyordu. Yaşamaya devam etmesinin tek nedeni Pierre'e yaptığı ziyaretlerdi.

Simone ilk gördüğünde düşündüğünden daha sevimliydi. Jeanne onunla sohbet etmekten hoşlanmıştı ama yine de kocasının yanına dönmekte gecikmedi.

Jeanne mezarlıktan ayrılırken Simone gitmişti. Durağa geldiğinde otobüsün kapıları kapanıyordu. Şoför onu son anda fark etti ve otobüse binmesine izin verdi. Boudine ayaklarının dibinde uzanmış yatarken binaları, yaya geçitlerini, arabaları ve mağaza vitrinlerini inceledi. Bazıları çoktan Noel süslerini asmıştı bile. Her şey o kadar hızlı geçiyordu ki.

Jeanne eve döndüğünde Théo ile Iris'i mutfakta buldu. Genç adam alıştırma yapmak için malzemeler getirmişti.

"Size bir Saint-Honoré pastası yapacağım," dedi çocuk gururla.

Jeanne gülümsedi. Çok sıkıştığını söyleyerek gidip banyoya kapandı. Orada aynanın karşısına geçti ve kendini uzun uzun inceledi. Hiçbir şey anlaşılmıyor, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Ama Simone hissettiği şeyleri kelimelere dökmüştü. Jeanne'ın dört aydır bir uzvu eksik gibiydi.

32

Théo

Karate için yaratıldığımdan emin değildim, karatenin bana göre olduğundansa hiç emin değildim. Dövüş kısmına her geçtiğimizde on yaşındaki ufaklık Sam'le eşleşiyordum. Ama hoca hile yaptığımı anladı, bu yüzden beni benden iki kafa kadar daha uzun boylu ve üzerlerine çıkıp jimnastikçiler gibi bacaklarımı iki yana açabileceğim kadar geniş omuzları olan bir tipin karşısına geçirdi. Adamın bir 4x4'ten tek eksiği bir tamponu olmamasıydı. İnsan değil bir iskeleydi. Ayakları ve kolları olan bir gardıroptu. Ama büyük bir gardırop, Beyoncé'nin soyunma odasındakiler gibi. Adam karşıma geçtiğinde onunla tokalaşmam mı yoksa kulpunu mu çekmem gerektiğini sorup sormamakta kararsız kaldım ama onun dalga geçmek için orada olmadığını çabucak algıladım.

Ders sonunda bize neden koruyucu taktırdıklarını hemen anladım. Kasık koruyucum olmasaydı testislerim donuma yapışırdı. İnlememeye çalışarak spor ayakkabılarımı giyerken Sam'in gülümsediğini görüp şaşırdım.

"Benimle dalga geçmiyorsun tabii ki, değil mi?"

Çocuk güldü:

"İtiraf edeyim biraz öyle."

Tekrar dışarı çıktığımızda hava kararmış ve soğumuştu. Herkes dağıldı, araba kapıları kapandı ve motorlar çalıştı. Sam bana veda etti ve salonun yanında bağlı duran bisikletini bulmaya gitti. Eve dönmek için metroya binecektim ama onun isyanını duydum.

"Kahretsin, piç kuruları, lastiklerimi indirmişler!"

Ona yaşına uygun şekilde konuşmadığını söylememek için kendimi tuttum, ben de pek nezaket timsali sayılmazdım. Yetimhanede büyük ve güçlü görünmek gerekiyordu, özellikle de küçük ve zayıfken. Sesimi yükseltip alanıma sahip çıkmam gerekiyordu. Zayıf yönlerimi göstermemem gerekiyordu, yoksa oralardan saldıranlar oluyordu. Büyük sözler ve abartılı davranışlar apoletler gibiydi. İnsana onda olmayan bir şahsiyet kazandırıyordu. Ben on yaşındayken yeterince büyüyüp bu durumdan kurtulmayı beklerken etrafa küfürler ve yumruklar savuruyordum.

"Annenle baban gelip seni alabilirler mi?"

"Hayır ama uzakta oturmuyorum, bisikleti eve kadar iterim, büyütülecek bir şey yok."

"Seninle geleceğim."

"Buna gerek yok."

"Daha çocuksun, hava kardı, eve tek başına yürüyerek dönmene izin veremem."

Çocuk yol boyunca konuştu. Oyuncaklarını aldığı zamanlar haricinde çok tatlı olan üç yaşındaki kız kardeşinden bahsetti. En sevdiği oyun olan ama babasının hafta içi oynamasını istemediği Minecraft'tan bahsetti. Küçüklüğünden beri onunla uyuyan kedisi Charlot'yu anlattı. Okula sigara getiren arkadaşı Marius'tan bahsetti. Altıncı sınıfa geçmek için sabırsızlandığını söyledi. Hip-hop dansını çok sevdi-

ğinden ama karateye bayıldığından bahsetti. Daha önce iki kere çalınan bisikletini anlattı. Çocuklukla ergenlik arasında gelip giden bir ince bir kalın sesiyle nefes bile almadan konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu. Kendine has üslubuyla beni güldürdü. Çocukça cümlelerin arasında büyük laflar ederken bir sürü eski deyim kullanıyordu.

"Marius'u anaokulundan beri tanıyorum, o benim en iyi arkadaşım. Bazen beni canımdan bezdiriyor ama onu her seferinde affediyorum, ben nabza göre şerbet vermeyi bilirim," gibi.

Ya da:

"Yine de bisikletime saldıran o kadar çok ahmak var ki insanın inanası gelmiyor!" gibi.

Gülmemi tutamıyordum, bu da onu cesaretlendiriyordu.

Eve dönmemiz on dakikadan uzun sürdü. Ufaklığın bisiklet sürerken harcayacağı gücü konuşurken harcadığından şüphem yoktu. Çocuk çantasından bir anahtarlık çıkardı ve ona eşlik ettiğim için bana teşekkür etti. Geldiğimiz yolu geri yürümeden ve metroya binmeden önce kapıyı arkasından kapatmasını bekledim. Telefonuma bir mesaj yazıp Jeanne ve Iris'e gönderdim:

"Ben biraz geç kalacağım, merak etmeyin."

33

Iris

Bayan Beaulieu vefat etti. İnme kontrol altına alınabilmişti ama üç gün sonra geçirdiği ikinci felçten sağ çıkamamıştı. Ajans müdürü bana bilgi verdi ve beni rahatlattı: Bayan Beaulieu'nün yerini doldurmak için beni başka birine, Parkinson hastalığına yakalanan yaşlı bir kadına gönderecekti. Rahatsız olarak konuyu geçiştirdim. Bayan Beaulieu'nün maaşımın göz ardı edilemeyecek bir kısmını temsil ettiği çok açıktı ama o yeni vefat etmişken ilk endişem bu değildi. Bir süre sonra kızı annesine destek olduğum için teşekkür etmek üzere bir mesaj gönderdi. Ona ne kadar üzgün olduğumu ve onun ne kadar acı çektiğini bildiğimi söylemeye cesaret edemeden, acınacak kadar sıradan birkaç satırla karşılık verdim.

Evinden içeri girdiğimde Nadia yatağındaydı. Oğlu yanına oturmuş, *Kayıp Zamanın Peşinde* adlı kitabı okumaya dalmıştı.

"Okula gitmedi," dedi kadın. "Halsiz olduğumu gördü ve beni yalnız bırakmak istemedi."

"On yaşında Proust okuyor, okulu bir iki gün asabilir bence. Doktora göründünüz mü?"

"Evet, bu sabah. Yeni bir multipl skleroz atağı geçirmişim. Bacaklarım beni taşımıyor artık, tekerlekli sandalye kullanmak zorundayım. Bıktım, daha yeni bir mini elbise aldım ve onu hiçbir zaman giyemeyeceğim."

"Ben giymenize yardımcı olabilirim."

Kadın güldü:

"Elbise çok kısa, otururken ister istemez mahrem yerlerim görünür. Ve onu tek başıma da çıkaramam. Rahat ve üzerime kolayca geçirebileceğim ama beni yaşlı biri gibi gösterecek tunikler giymek zorundayım."

"Affedersin anne, ama artık pek de genç değilsin," diye lafa girdi Léo.

"Teşekkürler hayatım! Ben yalnızca otuz altı yaşındayım, biliyorsun."

"Ben de onu diyorum," diye karşılık verdi ufaklık gülmemeye çalışarak.

Nadia'nın hastalığını kabullenişi ve gösterdiği dirayet beni çok etkiliyordu. Sorunları geçiştirmiyor, onları ifade ediyordu. Bana La Rochelle'deki muayenehanede ilgilendiğim çocukları ve hastalıklarına rağmen sahip oldukları yaşama sevincini hatırlatıyordu. Doğa ananın adaletsizlikleri karşısında akşamları eve moralim tükenmiş halde dönmem pek de az rastlanan bir şey değildi. Jérémy beni dinliyor, rahatlatıyor ve bana ne kadar harika bir işim olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Endişeleniyordu, hatta yeterince güçlü olup olmadığımı merak ediyor, kendimi fazla yorabileceğimi düşünüyordu. Bir akşam bana söylediklerini hatırlıyordum, özellikle de altı yaşındaki küçük Lucas'ya kötü bir hastalık teşhisi konulduğu akşam. Jérémy bana sıkıca sarılmış ve başımı okşamıştı:

"Hayatım, senin birçok niteliğin var ama bu işi yapmak için fazla hassassın. Küçük Lucas'nın senin acını hissetmediğini mi sanıyorsun? Ona yardım ettiğini mi sanıyorsun? Eğer fazla açık sözlüysem üzgünüm ama birinin bunu sana söylemesi lazım. Sen bu iş için yaratılmamışsın ve yarardan çok zarar veriyorsun."

Jérémy sarsılmaz olduğunu sandığım bir yanımı zayıflatmıştı. Ben daha önce yeteneğimi, profesyonelliğimi ve yararlılığımı hiç sorgulamamıştım. Birçok alanda içimi kaplayan şüphe bu alanda yanıma bile yaklaşamıyordu. Ama Jérémy'nin sözleri emin olduğum şeyleri sarsmıştı. Daha da kötüsü onun bana zarar vermek istediğini düşünmektense haklı olduğuna inanmayı tercih ettim.

"Doktor bu kez toparlanamayacağımı düşünüyor," dedi Nadia ben yataktan kalkmasına yardım ederken. "Dört teker üzerinde yaşamaya mahkûmum!"

"Bu harika!" diye bağırdı oğlu. "Çok şanslısın, ben yürümekten nefret ediyorum!"

Nadia gülmekten kırıldı ve Léo gelip ona sarıldı. Tıpkı annesi gibi o da alaycılığı etkili bir silah gibi kullanıyordu. Onları inceledim, ikisinin de hastalığın yeniden nüksetmesinden en az diğeri kadar etkilendiğine şüphe yoktu, kendilerini bırakmamaları için birbirlerini kendi acılarının içine çekmemeye özen göstererek sorunlarla el ele yüzleşirken tarafsız bir gayret sarf ettiklerini görüyordum. Bu anne oğul tablosuna hayran kaldım ve kendi kendime her şeyin mümkün olabileceğini düşündüm. Nadia bir keresinde bana Léo'nun babasının o hamileyken ortadan kaybolduğunu itiraf etmişti. Nadia onu bulmuş, yaşadığı korkunun onu büyük bir mutluluktan mahrum bırakacağını anlayarak oğlunu tanıması

için ısrar etmişti. Adam ikna olmuş ama çocuk üç aylıkken ardında hiçbir iz bırakmadan yeniden kayıplara karışmıştı.

Ben tek başıma çocuk sahibi olacaktım. Benden önceki birçok kadın gibi. Biz mutlu olacaktık. İkimize de bu konuda söz vermiştim.

ARALIK

34

Jeanne

Jeanne her zaman örümceklerden korkmuştu, hele büyük yengeçleri andırıyorlarsa daha da fazla. Hayvanı salon duvarının üzerinde görünce paralize oldu ve bir keçinin bile çıkaramayacağı bir çığlık attı.

Iris koşarak geldi, az kalsın Boudine'e çarpacaktı. Kadın canavarın karşısında donakaldı.

"Bu şey de ne böyle?"

"Ben bir örümcek olduğunu düşünüyorum," diye yanıt verdi Jeanne.

"Ama bu çok büyük!"

"Bunu söylemene bile gerek yok. Bu rezaletin nasıl üstesinden geleceğimizi bilmiyorum. Süpürgeyi getirebilir misin?"

"Getirebilirim ama bu şeye yaklaşmam söz konusu bile olamaz. Sence de çok sinsi görünmüyor mu? Üzerime atlar. Bunu yapamam."

Théo da içeri geldi. Hayvanı görünce şaşkınlıktan ıslık çaldı. Onu kurtarıcısı olarak gören Jeanne rahatladı:

"Ah, Théo! Bizi bu şeyden kurtarabilir misin?"

"Tabii ki," diye yanıtladı genç adam. "Lav silahınız var mı?"

"Tabii ki yok."

"O zaman hiçbir şey yapamam."

Iris, Théo'ya şüpheci bir bakış attı:

"Örümceklerden korkuyor musun?"

"Saçmalama, korkmuyorum. Benden daha fazla ayağı olan şeylerden uzak duruyorum o kadar."

"Théo, elektrikli süpürgeyi alıp gelebilir misin?" diye çıkıştı Jeanne.

"Mutfaktaydı değil mi?"

"Evet, buzdolabının yanında."

"Oraya gidebilmem için şu kapının altından geçmem gerekecek. Fark etmediyseniz söyleyeyim, tarantula kapının tam üstünde."

Iris sinirden, örümcek duvar kenarına doğru gidince homurtuya dönüşen bir kahkaha attı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Jeanne, Théo kendinden emin bir şekilde üç adım geri giderken.

Kapıcıyı çağırmaya karar veren Iris oldu. Hayvan o gelene kadar salonu dolaşacak zamanı bulmuştu. Victor, Jeanne ve Théo'yu odanın diğer ucunda gözleri koyu renkli şeye odaklanmış bir halde heykel gibi dururken buldu.

"Gözlerimi ondan çekersem kaçar ve yatağımızda bir canavar olabileceğini bilerek yaşamak zorunda kalırız."

Adam içeridekilerin çığlıkları eşliğinde örümceği şeffaf bir kutuya koydu. Ardından onu öldürmeden dışarı bırakacağını söyledi.

"Üç kilometreden yakına olmaz Victor!" dedi Jeanne buyurgan bir sesle.

"Anlaşıldı," diye yanıtladı adam. "Ona bir tren bileti mi alsam diye düşünüyorum."

Adam on dakika sonra üç ev arkadaşından teşekkürler almak ve canavarın gidişine kadeh kaldırmak üzere geri geldi.

"İyi geçecek gibi görünüyor," dedi Victor kadehindeki içkiyi bitirince. "Yani üçünüzün birlikte yaşaması demek istedim, iyi geçecek gibi görünmüyor mu?"

Iris onayladı.

"Birbirimizle iyi geçiniyoruz ve birbirimize saygı gösteriyoruz. Yeni bir yere alışmak zor ama ben kendimi gerçekten evimdeymiş gibi hissetmeye başladım."

"Siz daha önce Paris'te mi yaşıyordunuz?" diye sordu adam.

"Hayır, taşrada yaşıyordum."

Jeanne, Iris'in gerildiğini fark etti ve imdadına yetişti:

"Benim de umduğumdan daha iyi geçiyor. Théo'nun biraz daha düzenli olmamasından şikâyetçiyim o kadar. Ama gençler böyle işte."

Théo yaşlı kadının ona takıldığını anlamadan önce az kalsın boğuluyordu. Kadının şaka yapmasına alışık değildi. Jeanne kısa süre öncesinden beri yeniden şaka yapar olmuştu.

"İlk gün size karşı biraz sert davrandığım için üzgünüm," dedi Victor, Théo'ya. "Jeanne bana çok güveniyor ve onun yabancıların insafına kaldığını öğrenince endişelenmiştim."

"Endişelenmene gerek yok dostum."

Victor yemeğe kaldı. Jeanne çabucak havuç püresi ve balık fileto hazırladı. Théo da elmalı crumble yaptı. Victor gidip Iris de yatınca Théo Jeanne'a Boudine'i dolaşmaya çıkarmayı teklif etti:

"Canım sigara istiyor, o sırada onu dolaştırabilirim."

Jeanne bacaklarını açması gerektiğini öne sürerek bunu geri çevirdi. Gecenin sessizliğinde birlikte aşağı indiler. Soğuk

hava ağızlarının önünde buhar bulutları oluşturuyordu. Ağır adımlarla sokağın sonundaki parka doğru yürüdüler. Théo bir sigara yakınca Jeanne sigarayı alıp dudaklarına götürdü.

"Sigara mı içiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla Théo.

"Hayır," diye yanıt verdi Jeanne öksürerek bir nefes daha çekmeden önce. "Kendime bunu hep yasakladım. Tütünün zavallı büyükbabamı nasıl mahvettiğini gördüm. Ama bu her zaman ilgimi çekti. Bu yaşta sigaraya başlasam, artık hiçbir riske girmiş olmam, öyle değil mi?"

Kadın beyaz çubuğu incelemek için ağzından uzaklaştırdı, bir nefes daha aldı ve onu Théo'ya verdi.

"Bu kadar mide bulandırıcı olması ne yazık."

35

Théo

Pastanedeki herkes benden daha istekliydi. Philippe beni sabahtan akşama kadar çalıştırıyordu ve özellikle Nathalie benimle çok kibar konuşuyordu. Bu hiç normal değildi, sanki o dudaklarını oynatıyormuş da başka biri dublaj yapıyormuş gibiydi. En çok hoşuma gidense Leïla'nın beni cesaretlendirdiği zamanlardı. Yeni bir pastayı her bitirişimde onun harika olduğunu söylüyor ve bana başka bir sürü harika pastalar hazırlama isteği veriyordu.

Onun yanımda olduğu günleri çok seviyordum. Diğer günler gibiydiler, onun ara sıra bana gülümsediği ve yanaklarımın alev aldığını hissettiğim zamanlar hariç. Hayallere kapılmamam gerekiyordu, onun bana ilgi duyma ihtimali sıfırdı. Bir gün en ufak bir ilgi ve alakaya kapılmayı kessem iyi olacaktı. Bunu biliyordum ama pek önemsemiyordum. Kalbimin bir köşesini her kaptırdığımda onu kötü bir halde buldum. Hiç kimsenin olmaması daha iyiydi, kaybetme riskim yoktu en azından.

Manon beni her zaman seveceğini söylüyordu ve ona inanmıştım. Annemin de bana aynı darbeyi indirdiği düşünülürse bunu anlamam gerekirdi. On sekiz yaşına geldik-

ten sonra özgür olduğumuzda yapmak istediğimiz bir sürü planımız vardı. Kedimize isim bile seçmiştik. Neredeyse iki yıldır birlikteydik, yetimhanede herkes bizden tek bir kişiymişiz gibi bahsediyordu zaten. "ManonVeThéo." Onu Dylan'la öpüşürken gördüğümde öleceğimi sandım. Bu bana annem içkiyi bıraktığında onu içerken yakaladım zaman yaşadığım şeyi yaşattı. Kendini affettirmeye bile çalışmadı, ben fazla kibarmışım ve o âşık olmuş, yapabileceği bir şey yokmuş, o kadar, hikâyenin sonu. Dylan'la üstelik. Hayal görüyor olmalıydım. Ben insanları görünüşleri yüzünden eleştiren türde biri değildim ama her şeyin bir sınırı vardı. Adamın ağzındakiler diş değil kuyruklu piyanoydu sanki. İlişkileri uzun sürmedi ve bunu hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsam da eğer isteseydi ona geri dönebilirdim sanırım. İstemedi. İki ay sonra on sekiz yaşıma girdim, bu yüzden oradan ayrıldım. Kurallar böyleydi: On sekiz yaşına gelince yetimhaneyi terk ediyorduk ama öyle olmasaydı da orada bir saniye bile durmazdım artık. Dürüst olmak gerekirse orada güzel anılarım olmuştu, güzel vakit geçiriyorduk ve Ahmed ile Gérard başta olmak üzere kendime gerçek dostlar edinmiştim. Ama kendimi kandırmamam gerekiyordu, orada keyfimizden kalmıyorduk. Genellikle oraya ilk geldiğinde bayağı hırpalanmış oluyordun ve birden kendini şiddet içeren bir ortamda buluyordun ki o haldeyken şiddet dışında her şeye ihtiyacın oluyordu. Ahmed ve Gérard beni birçok kez aradı, bense hiç cevap vermedim. Paris'e geldiğimde yeni bir hayata başlamak istiyor ve artık eski hayatımla ilgili bir şey duymak istemiyordum. Ama yapacak bir şey yoktu, bir yanım hâlâ oradaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Leïla çalışma tezgâhıma yaklaşarak.

"Profiterolleri dolduruyorum," diye yanıtladım pastacı kremasıyla doldurmak için bir profiterol topu alarak.

Gülmekten kırıldı:

"Ne tuhaf bir cümle!"

Anlamak için birkaç saniye durdum ve onunla birlikte güldüm. Nathalie kızgın bir gergedan gibi içeri daldı:

"Leïla, ne yapıyorsun?"

"Çikolatalı ekmekleri fırından çıkaracaktım."

"Çok zaman kaybediyorsun, hızlanman lazım! Vitrin kendi kendine dolacak değil ya."

Leïla gizlice gözlerini devirdi ve fırına doğru yürüyerek oradan uzaklaştı. Ben de profiterollerime geri döndüm. Nathalie son bir bomba daha patlatmadan duramadı:

"İkinizin arasında neler döndüğünü bilmiyorum ama burası bir pastane, bir arkadaşlık sitesi değil."

36

Iris

Ultrason bölümü hastanenin giriş katındaydı. Resepsiyonda kayıt yaptırdım ve bekleme odasına geçip oturdum. Onun kalp atışlarını daha yeni duymuş olmam nafileydi, endişeliydim. İçimde büyüyen yalnızca bir çocuk değil, aynı zamanda bir vaatti. Ona doğumundan önce bağlanmamaya karar vermiş olmamın bir faydası yoktu, gerçek şuydu ki onu şimdiden deli gibi seviyordum.

Büyürken bir kayıp yaşamıştım. Erkek kardeşim Clément doğduğunda beş yaşındaydım, annemin karnı yeniden büyümeye başladığındaysa sekiz. Bir kızdı, adı Anaïs'ti, onun annemin gerilen karın derisinin altında kıpırdandığını görmekten nefret ediyordum, bu midemi bulandırıyordu. Annem doğumhaneye gidince kız kardeşime içinde artık kullanmadığım bir bez bebek, artık oynamadığım bir oyuncak bebek ve artık kullanmadığım tokalar olan bir hediye kutusu hazırlamıştım. Kullanmadığım eşyalar konusunda çok cömerttim. Eve ilk dönen babam oldu, bize haberi o verdi. Onun erkek kardeşimle bana uzun uzun sarıldığını ve hıçkırıklara gömüldüğünü hatırlıyordum. Bense bir kez ağladım, annem eve dönünce. Eve döner dönmez birlikte

Barbie ya da Connect 4 oynamayı hayal ettiğim küçük kız kardeşime kavuşamamıştım. Onu hiç unutmadık, her doğum günü ve her Noel kutlamasında bizimleydi, sık sık ondan bahsediyorduk ve annem her 24 Nisan'da gününü ağlayarak geçiriyordu. Ama ben bunun annemle babamın hayatlarında ne kadar büyük bir dram yarattığını hiç anlayamamıştım aslında. Bugüne kadar. Henüz tanımadığımız birini ne kadar çok sevebileceğimizi biliyordum artık. İnsanın kendine muhtaç olan küçük bir varlığı korumak için neler yapabileceğini biliyordum. Onu kaybedersem bunun üstesinden gelemeyeceğimi biliyordum. Bir doktor asistanı beni muayene odasına götürdü ve radyoloğun birazdan geleceğini söyledi. Onu beklerken rahatlamaya çalıştım. Tavanda ikisi lekeli elli altı karo vardı.

Genç bir adam bana selam vererek içeri girdi. Üzerinde önlük olmasaydı ona annesiyle babasını mı kaybettiğini sorardım. On iki yaşında gibi görünüyordu. Karnıma jel sürerken kimlik kartını isteyip istememekte kararsız kaldım.

"Prenatal muayene mi?" diye sordu adam.

"Nasıl?"

"Yirmi ikinci hafta ultrasonu mu? Prenatal muayene yani?"

"Evet evet, öyle."

"Öyleyse bütün organlara ve bebeğin iyi gelişip gelişmediğine bakacağız. Başlıyorum."

Doktor karnımın her santimetresini ultrasonla inceledi. O gözlerini ekrandan ayırmadı, ben de gözlerimi onun yüzünden ayırmadım. En ufak bir kaş çatmadan, en ufak bir dudak bükmeden bir anlam çıkarmaya çalıştım. O hiçbir şey söylemedi, ben de onun beni evhamlı bir anne sanma-

sından korkarak bir şey sormaya cesaret edemedim, öyle olmadığım çok açıktı.

"Ah," dedi adam birdenbire.

"Ne?"

"Bu iyi değil."

Kanım dondu, nefes almıyordum artık, ölü taklidi yapsam kader beni görmezden gelir miydi acaba?

"Bilgisayar dondu" dedi adam sonunda. "Servisten daha yeni gelmişti, onu tamir etmiş olmaları gerekiyordu ama hiçbir değişiklik yok. Üzgünüm, üç boyutlu fotoğrafını çekemeyeceğim."

Özellikle o an üç boyutlu fotoğrafın nasıl da umurumda bile olmadığını bir bilseydi. Kanım yeniden damarlarımda dolaşmaya başladı ve bebek sanki beni rahatlatmak ister gibi hareket etti.

"Ah bu harika!" diye bağırdı radyolog. "Ben de onun dönmesini bekliyordum. Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?"

Bir saniye bile tereddüt etmedim.

Yarım saat kadar sonra içinde üç boyutlu fotoğraf değilse de herkese göstermek istediğim küçük bir pipi olan dosyayı göğsüme bastırarak hastaneden çıktım.

37

Jeanne

Jeanne medyumun kapısına ikinci gelişinde şüphelerini geride bırakmıştı. Bir an düşündükten sonra iki seçeneği olduğu sonucuna varmıştı: Ya Pierre'le boyutlar arası görüştüğüne ya da sonsuza kadar Pierre'siz kaldığına inanacaktı. Jeanne birinci seçeneği seçtiği için kendini kutlayarak Bruno Kafka'nın terapi koltuğuna uzandı. Ölüm olmasaydı hayat daha katlanılır olurdu.

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim," diyerek karşıladı medyum onu.

"Pierre'in benimle tekrar konuşmak istediğini haber verdiğiniz için teşekkürler. O burada mı?"

Adam gözlerini kapattı ve gülümsemeden önce konsantre olur gibi yaptı:

"Pierre aramızda. Çok güzel olduğunuzu düşünüyor."

Jeanne kızardı. İlk randevularındaki gibi kalbi neşeyle dolarak hazırlanmıştı. Jacques Brel'in sesi eşliğinde topuzunun etrafına bir fular dolamış, yanaklarını ve dudaklarını pembeye boyamış ve kirpiklerini kıvırmıştı. Pierre'in ona küçük bir İtalyan butiğinden hediye aldığı gece mavisi bir elbise ve ölümün ona kıyafetlerin içini görebilme yeteneği

kazandırdığını umarak onu çılgına çeviren siyah ipek çamaşır takımını giymişti. Jeanne basit olmaktan çekinerek tereddüt etmişti ama ruhları kadar vücutları da birbirini sevmişti ve bu jestinin Pierre'in hoşuna gideceğini düşünme cüretini gösteriyordu.

"O sizinle gurur duyuyor," diye devam etti adam. "Sizi çok güçlü buluyor."

Jeanne her gece on litre göz yaşı dökmek ve her gün bir o kadar göz yaşını bastırmak güçlü olmak demekse kesinlikle çok güçlü olduğunu düşündü.

"Pierre yanınızda olduğunu bilmenizi istiyor. O sizi görüyor."

Jeanne'ın içi ürperdi. Bazen (sık sık) kendini kocasının yanında olduğunu hayal ederken buluyordu. Eğer bütün dikkatini toplayabilirse, nefesini teninde hissedebiliyordu. Adam onun deli olmadığını doğrulamaktaydı. Jeanne seans ücreti nedeniyle gelip gelmemekte kararsız kalmıştı ama Pierre'in hâlâ orada olduğuna ve bir yerlerde beklediğine dair umudunun yeşermesi iki yüz avroya değerdi.

"Erkek kardeşini bulmuş mu?" diye sordu Jeanne. "Ve sevgili anne babasını?"

Medyum gözlerini devirdi ve homurtuya benzer bir ses çıkardı. Jeanne onun bir kriz geçirmemesini ya da en azından öncesinde cevap verecek vakti olmasını umdu.

"Kaybettiğiniz bütün yakınlarınızı bulmuş. Etrafında yaşlı ve orta yaşlı insanlar olduğunu görüyorum. Annesiyle babası ona benziyorlar, değil mi?"

Jeanne güçlükle yutkundu. Başıyla sessizce onayladı. Antredeki büfenin üzerinde hâlâ Pierre'in bir çocukluk fotoğrafı

duruyordu, yanında anne babasıyla birlikte. Onların yeniden bir araya geldiğini düşünmek Jeanne'ı duygulandırdı.

Medyum kendine geldi:

"Bitirdik. Bu seferki çok yoğundu. Ben tekrar görüşmemiz gerektiğini düşünüyorum, siz de buna katılıyor musunuz?"

Jeanne her seans çok kısa sürmesine rağmen en ufak bir tereddüt belirtisi bile göstermeden kabul etti. Birkaç mücevherini satarak yeterli meblağı toplayabileceğinden şüphesi yoktu. Randevuyu ajandasına not aldı, mantosunu giydi ve adama içtenlikle teşekkür etti.

"Pierre sizi öpüyor," dedi adam ona kapıyı tutarken. "Sizi ve çocuklarınızı."

38

Théo

Az önce işten döndüğümde iki ihtiyar beni bekliyordu. Bu birden hoşuma gitti, birinin beni beklemesine alışık değildim, bu bana bir ailem varmış gibi hissettirdi. Ama beni işlerini gördürmek için beklediklerini anlayınca, keyfim Iris'in merdivenlerden aşağı yuvarlanması gibi sönüp gitti. Doğru anladıysam Iris, Jeanne'a tekerlekli sandalyeye uygun kıyafeti olmayan bir kadından bahsetti ve bingo, Jeanne bir Noel ağacı gibi ışıldadı ve birkaç eşyasına bakmak için depoya inip inemeyeceğimizi sordu.

Iris tırabzanı âdeta suyunu çıkaracakmış gibi sıktı, *Üşütük Popolar* filmini tekrar canlandırmak istemiyordu anlaşılan. Benimse deponun varlığından bile haberim yoktu. Kapıcı depoya giden kapıyı açtığımız anda dairesinden dışarı fırladı. Oradan her geçtiğimizde böyle yapıyordu. Adam insan değil bir şampanya tıpasıydı sanki.

"Her şey yolunda mı?"

"Hah," diye yanıt verdim. "Yardıma ihtiyacımız var, müsait misiniz?"

"Tabii ki, ne için?"

"Jeanne'ın uzuvlarını depoya koyacağız, bacaklarıyla siz ilgilenebilir misiniz?"

Nereye çekilirse oraya gidebilecek bir cümleydi. Adam dişleri gibi bembeyaz kesildi, ben de onları ilk görüşümde neredeyse retinamın birini kaybedecektim. Iris ona bunun bir espri olduğunu açıkladı, adam da anladığını söyleyerek yüksek sesle güldü.

Aşağı inmek için öne geçtim, kibarlıktan değil, sadece oyalanmamak için. Bodrum katlarından nefret ediyordum, içeride kapalı kalıp boğularak ölecekmişim gibi geliyordu. Bu en büyük kâbuslarımdan biriydi, küçüklüğümden beri rüyalarımda bunu görüyordum. Bir de takip edildiğim rüya vardı, etrafta koşuyordum ama bağırdığımda hiç ses çıkmıyordu. Yetimhanede yatağımın baş ucuna Manon'un benim için yaptığı bir rüya kapanı asmıştım. Birkaç hafta boyunca rüya görmedim. İşe yarayan şey hangisiydi bilmiyordum: rüya kapanı mı yoksa birinin beni bir rüya kapanı yapacak kadar sevmesi mi? Rüya kapanını orada bıraktım. Kendi kendime kâbuslarımın yeni hayatımda beni izlemeleri için hiçbir neden olmadığını söylemiştim. Ama izimi tekrar bulduklarını söylenebilirdi.

Anahtarı hazırladım. Kapının önüne geldik, çabucak açtım. Depo küçüktü. Jeanne'ın istiflediği şeylerin üzerinde çarşaflar vardı. Iris önüme geçip kumaşı kaldırdı:

"Jeanne eşyalarının sağ taraftaki duvarın orada olduğunu söyledi."

Ahşap raflar bulduk.

"Dikiş makinesi şurada," dedi Iris. "Karton koliler de öyle. Bir tane de dikiş kutusu olduğundan bahsetmişti, onu görüyor musun?"

Onun ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden hayır diye cevap verdim ve onu arıyormuş gibi yaptım. Başka bir çarşafın altına bakmak için kollarımı karşıdaki duvara doğru uzattım.

"Théo! Jeanne pek başka bir yere bakmamızı istemiyor gibiydi. Tekrar tekrar sağ tarafa bakmamız gerektiğini söyledi."

Kumaşı tekrar yerine koymaya çalıştım ama çok geçti, yırtıldı ve yere düştü. Iris onu hemen yerden aldı ve onu gelişigüzel yerine koyduk ama ikimizin de beşiği görecek kadar zamanı olmuştu, içinde yatan bej rengi büyük bir ayıyla birlikte.

39

Iris

Bu, Paris'te alışveriş yapmak ya da işe gitmek gibi şeylerden başka bir nedenle ilk yürüyüşümdü. Bir amacım olmadan, sadece keyif için dolaşıyordum. Sığınağımdan uzaklaştım, konfor alanımdan çıktım ve bu başımı döndürdü. Tüm o insanlar, tüm o yüzler, hareket halindeki tüm o vücutlar. Eskiden kalabalığı çok severdim. Her şeyin hareket etmesini, ilerlemesini, canlı olmasını severdim. Anne babam Bordeaux'nun uzağındaki bir banliyöde, üzüm bağlarıyla çevrili bir sitede oturuyorlardı. Annem iş için sık sık şehre inerdi, beni de götürmesi için ona yalvarırdım, orada kendimi dünyayı keşfediyormuş gibi hissederdim. Ergenlikte Mel, Marie ve Gaëlle'le Sainte-Catherine Caddesi'nden aşağı inerek Victoire'a sapmadan önce Gambetta Meydanı'ndaki Virgin mağazasındaki CD'leri dinlemeye gitmek için otobüse binerdik. Auguste'te bir kahve içer, sonra da taşramız diye adlandırdığımız yere geri dönerdik. Üniversite eğitim hayatım boyunca Mel'le birlikte Cour d'Alsace-Lorraine'in arkasındaki bir dairede oturdum. Odamdaki camlar ince olduğundan, motorları ve sesleri yatağım sanki kaldırımın üzerindeymiş gibi duyuyordum. İlk geceden itibaren yıllardır

taktığım kulak tıkaçlarını bırakabilmiştim. Sessizlik beni gürültüden daha çok sağır ediyordu.

Jérémy La Rochelle'de büyümemişti. Doğduğu yer olan Provence'tan ayrıldıktan sonra oraya yerleşmiş ve Aveyron'a, Bas-Rhin'e ve Loire-Atlantique'e alışmaya çalışsa da bunu başaramamıştı. Onun benim yakınlarımdan uzaklaşamamamla bir tezat oluşturan özgürlüğüne imreniyordum. Onunla beraber yaşamaya başlayınca bir kez daha sessizlikten rahatsız oldum. Evi hareketli yerlere uzaktı ve etrafı yüksek bir tahta çitle çevriliydi. Annem her zaman çift hayatının birbirini izleyen uzlaşmalardan oluştuğunu söylerdi, kendime bunun onlardan ilki olduğunu söyledim.

İnsanların siluetlerini inceledim, yürüyüşlerini gözlemledim, yüzlerini taradım. Bir zamanlar dostum olan kalabalık, düşmana dönüşmüştü. Tehlike şu şapkanın altında ya da şu şemsiyenin arkasında, şu arabada ya da karşı kaldırımda saklanıyor olabilirdi. Adımlarımı hızlandırdım, geri dönüp teslim olmayı reddettim. Hayatımın dizginlerini korkuya teslim etmek istemiyordum artık. Kendi içime kapanalı çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zamandan beri hayatımın kıyısından yürüyordum. Bir parka girdim, tabelada Batignolles Parkı yazıyordu. Bulduğum ilk banka oturdum ve kalbimin normal ritmine dönmesini bekledim. Tam normale dönmek üzereydi ki telefonumun çantamın içinde titreştiğini hissettim. Ekranda tanımadığım bir numara vardı. Numaram yalnızca annemde, Jeanne'da ve çalıştığım ajansta vardı ve bende kayıtlı olanlar da onlarınkilerdi. Çağrıyı yapanın telesekreterime yönlendirilmesini beklerken telefonun çalmasına izin verdim. Hemen tekrar aradı. Kalbim deli gibi atmaya

başladı. Donakalmış bir halde ekrana baktım. Telefonun sesi kesildi ve birkaç saniye sonra sesli mesaj bırakıldığını haber veren bir bildirim sesi duyuldu. Konuştuğum kişinin sesi ilk kelimeden itibaren endişemi dağıttı. Onu hemen geri aradım.

"Clément, benim."

"Nasılsın? Bana doğruyu söyleyebilirsin."

Erkek kardeşime bir saate yakın bir süre boyunca her şeyi anlattım. Onu endişelendirmemek için daha önce ona söylemediğim her şeyi. Ve Jérémy'yi korumak için. Onun hakkında kötü şeyler düşünülmesini istemiyordum. Erkek kardeşim ondan bir nebze olsun şüphelenmeyen ender kişilerden biriydi. La Rochelle'e gideceğim zaman vereceği tepkiden korkmuştum ama o beni belki de babamızın ölümünün yol açtığı acıdan uzaklaştırmak için desteklemişti. Onu binlerce kez aramak istedim. Binlerce kez vazgeçtim. Ben okul bahçesinde onun arkasını kollayan, izin almadan bir yere gittiği zaman onu idare eden, eve dönmediğinde korkudan tir tir titreyen ablasıydım. Ona kalsaydı beni aramayacağını biliyordum. O daha çok Instagram üzerinden özel mesajlar göndererek iletişim kuruyordu. Uygulamayı indirmiş ve sırf onu takip edebilmek için bir hesap oluşturmuştum. Clément bir gezgindi. Küçükken yatağının yanında duran dünya küresini inceleyerek uykuya dalardı. On sekiz yaşına geldiğinde annemle babamın ısrarıyla lise diplomasını alır almaz dünyayı dolaşmaya çıktı. Yanında sırt çantası ve en iyi arkadaşıyla, yalnızca o kadar. Bir yıl sonra geri döndüğünde annem onun keşif arzusunun dinmiş olmasını ummuştu ama bu daha yalnızca başlangıçtı. On yıl boyunca gerçek hayattan çok fotoğraflarından gördüm ama neşesi

ekrandan dışarı yansıyordu. Instagram'da yüz binden fazla takipçi onun Kuzey Işıkları, Rousses Dağları, pırıl pırıl sular ya da kum fırtınası videolarını bekliyordu.

"Numaramı nereden aldın?"

"Annemden."

"Ona bir şey söyleme, olur mu?"

"Söz veriyorum. O senin sadece biraz hava değişikliğine ihtiyacın olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini zannediyor. Ama bunu fazla uzatma, çocuğun yirmi yaşına gelmeden anneanne olacağını öğrenmesi lazım!"

Ona bana üç beden büyük kapüşonlu üstler sayesinde hâlâ saklayabildiğim karnımdan bahsettim. Bebeğimle ilgili endişelerimi anlattım. Kelimeler art arda dökülüverdi. O bu konuda içimi dökebildiğim ilk insandı, az kalsın ona serviksimle ilgili sağlık raporunun ayrıntılarını bile anlatacaktım.

Sadece gülmek ya da duygulanmakla kalsa da beni sözümü kesmeden sabırla dinledi. Sesini duymak güzeldi ama bu bana çok acı bir şekilde tüm yakınlarımın benden uzakta olduğunu hatırlattı.

"Üç hafta sonra Fransa'ya dönüyorum, seni görmeye gelebilir miyim?"

"Tabii ki!"

"Kısa bir süreliğine rotamı La Rochelle'e çevireceğim, birinin dişlerini kırmam gerekiyor da."

Ona hayatıma burnunu sokmamasını tembihlemeden önce güldüm.

"Bu ilişki yüzünden yeterince insan kaybettim Clément. Bana zaman ver. Bunu düzelteceğim."

"Ah, o konudan bahsetmişken, az kalsın unutuyordum! Instagram'da Mel'den bir mesaj aldım. Bana senin yeni numaranı sordu. Anneme numaranı değiştirip değiştirmediğini bu yüzden sordum. Ona numaranı verebilir miyim?"

40

Jeanne

Jeanne onlardan tedirgin olmasına rağmen mektupları bekliyordu. Birkaç dakikalığına Pierre'e hayat veriyorlardı, dolayısıyla ona da öyle. Bununla birlikte son kelimeye geldiğinde yoksunluk içini kemiriyordu. Onları tekrar tekrar okusa da nafileydi, sihirleri yalnızca bir kereye mahsustu.

Tıpkı bir önceki mektup gibi o günkü mektup da derinlere gizlenen bir anıyı canlandırmıştı. Bu mektuplar büyük bir gizem barındırıyordu. Jeanne'ın hafızasında yer etmeyecek kadar anlamsız ama Pierre'le olan ilişkisinin karakteristik yanlarını oluşturan bu anları kim bilebilirdi ki? Siyah kalemle beyaz kâğıda döküldüklerine göre şurası Jeanne için çok netti artık: Aşkları büyük bir coşku içermiyor ama birbirini izleyen küçük mutluluk anlarından oluşuyordu.

2012 İlkbahar
Bu, Pierre'in son iş günüydü. Kırk yıldan uzun bir süre boyunca öğrencilere İngilizce öğrettikten sonra emekli olacaktı. Mesleğinin yararının bilincinde olarak onu tutkuyla ve ciddiyetle icra etmişti. Birkaç ay önce emekli olan Jeanne, can sıkıntısının eşlik ettiği bir

işe yaramama duygusunun ne kadar bunaltıcı olabileceğini biliyordu. Ne saat kurduğu ne de belirli bir ritme sahip olduğu uzun günlerine kocasının da eşlik edecek olmasına sevinmişti. Bunu kutlamak için bir sürpriz hazırladı. Birkaç hafta boyunca teknolojiden ve sosyal medyadan anlayan kız kardeşinin yardımıyla seneler boyunca kocasının hayatında iz bırakan öğrencilerle temas kurmak için organize oldu. Hepsi de eski öğretmenleri için bir video çekmeyi kabul etti. Pierre videoyu izlerken duygulanarak gözyaşlarını tutamadı. Hayatının sonuna kadar da böyle bir video hazırlamak için ne kadar sevgi gerektiğini düşünerek onu izlemediği tek bir ay bile olmadı.

Jeanne diğer tarafla irtibat kurmasını sağlayan bu bağlantıyı bozmamak için mektubu birkaç dakika boyunca ellerinin arasında tuttu. Şimdiki zamana tam anlamıyla geri döndüğündeyse onu komodinin çekmecesine, diğer mektupların yanına koydu ve dikiş makinesinin başına geçti. Bu, ipi kopartmamak ya da iğne kırmamak için dikkatli kullanmayı gerektiren eski, manuel bir modeldi ama Jeanne onu ezbere biliyor ve en iyi sonucu vermesi için onun dilinden anlıyordu. Iris ona tekerlekli sandalyedeki şu kadından bahsedince kafasında küçük bir ampul yanmıştı. İki ev arkadaşını onlara niyetini söylemeden malzemeleri getirmeleri için depoya göndermişti. Çaktırmadan Iris'e arkadaşının vücut yapısı hakkında sorular sormuştu. Sonra da bir kalıp çizmişti. Tutukluğunun geçmesi ve el alışkanlıklarının geri gelmesi için birkaç dakika yetmişti.

Jeanne kırk yıldan uzun bir süre Dior mağazasında terzilik yapmıştı. Oraya yirmi yaşındayken annesinin, sabrını ve yeteneğini fark eden bir arkadaşı sayesinde girmişti. Çıraklığından başlayarak on yıllar boyunca atölyenin bir numarası haline gelene kadar basamakları birer birer tırmanmıştı. Tayyörleri de gece elbiselerini de haute couture'ü de eşit ölçüde sevmişti, aynı şekilde kalıp çıkarmayı, nakışı ve elbiseyi bir araya getirmeyi de. Gözlerini ve parmaklarını yormuş, yapmış, bozmuş, yeniden yapmış, yeniden bozmuş, problemli durumlarda sabrını ortaya koymuştu ama tutkusu ilk günkü gibi kalmıştı. Her bir kıyafet onlarca hatta yüzlerce saatlik bir ekip çalışması gerektiriyordu. Bir ürünün son haline gelmesi tüm ekipçe neşeyle kutlanırdı. Jeanne'ın emekliye ayrılması hem bir fedakârlık hem de sevinç kaynağı olmuştu. Pierre'le daha fazla zaman geçirebilecekti ama atölyenin o kendine has ortamını da özleyecekti. Jeanne bunu telafi edebilmek için evinin ikinci odasında bir atölye kurmuştu. Yaşlı kadının kariyeriyle ilgili pişman olduğu tek bir şey vardı: onun gelişinden yıllar önce vefat etmiş olan Christian Dior'la tanışmamış olmak.

Jeanne bir saatin sonunda birden durdu. İşi bitmişti. Alıcısının beklentilerine uyma şansını artırmak için üç kıyafet dikmişti. Kadın tıpkı bir çocuğun Noel Baba'yı beklemesi gibi Iris'in günün sonunda eve dönmesini bekledi. Böyle bir heyecan hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Iris, arkadaşın için bir şeyler diktim," dedi kadın kapının kapanmasını beklemeden.

Jeanne genç kadını kanepeye oturttu ve ona teker teker kıyafetleri gösterdi.

"Tekerlekli sandalyede giyilebilecek kıyafet ihtiyacını daha iyi karşılayabilmek için bir dernekten bilgi almaya gittim. Pantolonun oturma pozisyonuna daha uygun olan yüksek ve esnek bir beli var. Rahatsızlık verebilecek cepler yok. Likralı koton kumaş kullandım. Elbise için çıtçıt kullandım ama daha pratik olacaksa onları cırtcırtla değiştirebilirim. Yırtmacı arka yerine önde de olabilir ve boyu bacakları örtmek için yeterli. Son parça baştan geçirilerek giyilen bir panço. Bu da onunla ilgilenen biri ya da bir yardımcı olup olmadığına göre önden ya da arkadan kapanabilir. Onun için gabardin kumaş kullandım, yağmura ve soğuğa dayanıklı sık dokunan bir kumaş türü. Bağcıklı bir kapüşon ekledim. İşte böyle, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, belki de üstüme vazife olmayan işlere burnumu soktuğumu düşüneceksin ama bana arkadaşının yaşadığı sorundan bahsedince ona yardımcı olabileceğimi düşündüm."

Jeanne, Iris'in böyle bir tepki vermesini beklemiyordu, kadın teşekkür ve methiyeler düzerek uzun bir süre hıçkırıklara boğuldu. Bu kadarını beklemeyen Jeanne da gözyaşlarını tutamadı ve Théo eve döndüğünde bu duygu dolu manzarayla karşılaşınca bundan pek hoşlanmadı.

41

Théo

Ben bu iki ihtiyarı çok seviyordum, bunu söylememe bile gerek yoktu. Ama yine de burnumun dibinde zırlamayı kesebilseler çok huzur bulurdum. Muslukları açılmıştı bir kere, böyle giderse bu, insanlığın sonu olacaktı. O akşam çok yoğun geçen bir günün ardından işten eve döndüğümde ikisini de ağlarken buldum. Hem de çeşme gibi, bozuk para atıp dilek dileyecektim neredeyse. Beni görünce ağlamayı kesip gülmeye başladılar. Hayatım boyunca tuhaf insanlar görmüştüm ama bu hepsinin ötesindeydi.

Onlara uzaktan merhaba dedim ve odama sıvıştım. Çalışırken annemin kaldığı merkezden bir telefon gelmişti. Hemşire bana bir mesaj bırakmıştı, annem o gece akciğer embolisi geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştı. Mesajı alır almaz aradım ve telefon çalarken aklımdan her türlü şey geçti. Hemşire durumunun stabil olduğunu söyleyince rahatlamış ama hemen sonrasında hayal kırıklığına uğramıştım. Günün birinde beni onun öldüğünü söylemek için arayacaklardı ve ben bunu idrak etmekte zorlanacaktım çünkü bu onun bir daha hiç var olmayacağı, umudumun ve onu affetme şansımın kalmayacağı ya da bir annem olmayacağı anlamına

geliyordu ama onun adına mutlu olacaktım çünkü kurtulmuş olacaktı. Tükenen vücudundan kurtulmuş olacaktı. Ona çok fazla gelen bu hayattan kurtulmuş olacaktı. Annemin bana çocukluğuyla ilgili birkaç anısını anlattığı olmuştu ve onun yerinde kim olsaydı o anılarla yaşamaktansa onun gibi yapar ve kendini uyuştururdu.

Hemşirenin söylediğine göre birkaç gün sonra hastaneden çıkınca onu ziyarete gidebilirdim.

Bir süre telefonuma gömüldüm, saçma sapan videolar izledim, zamanın akıp gitmesini ve o kasvetli halimi beraberinde götürmesini bekledim. Jeanne bana yer elması graten yaptığını ve otuz dakika sonra hazır olacağını söylemeye geldi. Onun ne olduğunu bilmiyordum ve adı da bana pek güven vermiyordu, ama karnım zil çalıyordu ve telefonumla baş başa yemektense onlarla yemeyi tercih ettiğimi itiraf etmeliydim.

Duş alacak vaktim vardı. Temiz bir şort ve tişört çıkardım ve banyoya gittim. Iris sabahları, Jeanne biz gidince, ben de akşamları yıkanıyordum. Bu kendiliğinden böyle yerleşmişti. Işığın açık olduğunu görmeden kapıyı açtım.

"AAAAAAAAAAAAH!" diye bağırdı Iris duşun altından avaz avaz.

"Asıl sana AAAAAAAAAAAH!" diye bağırdım onun kocaman karnını görünce.

Kadın beni kapanan kapıya bir domino taşı gibi yapıştırdı, kendimizi küçücük banyoda baş başa bulduk, meme, kuku ya da daha da kötüsü hamile bir kadın karnı görmek istemiyorsam tavana bakmak zorundaydım. Jeanne kapıyı tıklattı:

"Her şey yolunda mı?"

"Evet evet," diye yanıtladı Iris. "Bir şey gördüğümü sandım ama yanılmışım."

"İnanılır gibi değil," diye fısıldadım. "Sen hamile misin?"

Iris vücuduna bir havlu doladı:

"Hayır."

"Ah. Öyleyse üzgünüm ama karnında anjiödem olduğunu söylemem lazım."

Iris cevap vermedi ve beni banyodan attı. Kendi kendime dünyanın tuhaf insanlarla dolu olduğunu söyleyerek odama döndüm. Küçükken psikologlar ve profesörler içinde bulunduğum duruma rağmen tıpkı diğerleri gibi olmamı istiyorlardı. Bunun onlar için aşırı önemli olduğu söylenebilirdi. Tuhaf bir şey yaptığımda, ayağımı sınırların biraz dışına uzattığımda, hop, beni hemen karşılarına çağırıyor ve tekrar hizaya girmem için her şeyi yapıyorlardı. Ama büyüdükçe şuna daha çok ikna olmuştum. Normal olan normal olmamaktı sanırım.

Yirmi dakika sonra sofraya oturduk. Iris'in saçları ıslaktı, gözleri de öyle. Oturur oturmaz bize söyleyecek bir şeyi olduğunu duyurdu.

42

Iris

Üç çift göz dikkatle bana bakıyordu. Bana hep bakmasına alışkın olduğum için beni en az etkileyen Boudine'inkilerdi. Bu konuşmayı onlarca kez hayal etmiştim ve düşünmesi daha kolaydı. Bu her şeyi iyice düşündükten sonra yüksek sesle ikinci kez dile getirişimdi.

"Ben hamileyim."

"Ama... nasıl olur?" diye bağırdı Jeanne.

"Nasıl olacak, baba tohumunu annenin karnına eker ve onu pipisiyle en dibe kadar iter."

Jeanne çatalını bıraktı:

"Teşekkürler genç adam, bu konuda senden daha çok şey bildiğim kesin. Iris, ne zamandır hamilesin?"

"Yakında altı ay olacak."

"Buraya geldiğinde hamileydin yani."

Başımı salladım:

"Üzgünüm Jeanne. Bunu sana ilk günden söylemem gerekirdi ama odanı bana kiralamamandan korktum. Sonra da bir türlü uygun zamanı bulamadım. Bunu yapmayı birçok kez düşündüm ama nasıl yapacağımı bilemedim."

Jeanne tek kelime bile etmeden beni süzdü. Bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu. Ayağa kalktı ve hâlâ dolu olan tabağını masadan aldı.

"Sorun yok, bunu gayet iyi karşıladı," dedi Théo gülerek.

"Sana da yalan söylediğim için üzgünüm."

Alaycılık yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Çocuk kaşlarını kaldırdı ve gülümseme benzeri bir ifade takındı:

"Dert etme. Senin durumun da kolay değil. Ben sana kızmadım."

Jeanne'ın yanına mutfağa gittim. Sinirli sinirli tencere ovalıyordu. Sırtı kamburlaşmıştı, ilk defa yaşını gösteriyordu. Boudine ayaklarının üstüne uzanmıştı.

"Jeanne, ben gerçekten üzgünüm. Yalan söylemeyi sevmem. Gerçekten seçeneğim yoktu. Umarım beni affedersin."

Kadın derin bir nefes aldı:

"Ben bunu atlattığımı sanıyordum," diye iç çekti.

"Neden bahsediyorsun?"

Jeanne bulaşık süngerini bıraktı, ellerini kuruladı ve karşıma geçti:

"Bunu çok denedim, gerçekten denedim, gerçekten sevdiğim bir insan söz konusu olduğunda bile biri bana hamile olduğunu her söylediğinde üzüntüm mutluluğumu aşıyor."

Kilerdeki küçük beşik, pelüş ayı, odamın duvar kâğıtlarındaki küçük bulutlar yeniden gözümün önüne geldi ve her şeyi anladım.

"Çocuğunuz olmadı mı?.."

"Hayır. Her şeyi denedik. Bu benim en büyük yaram. Zamanla geçeceğini sanıyordum. Merak etme, birkaç güne daha iyi olurum."

Jeanne sözlerine devam etmeden önce bir an durdu:

"Burada istediğin kadar kalabilirsin Iris. Sana soru sormayacağım ama olur da bir gün anlatmak istersen burada olacağım."

Jeanne beceriksizce yanaklarına süzülen yaşları sildi. Ben de benimkileri zor tuttum. Théo elinde boş tabağıyla mutfağın kapısını itti:

"Ben biraz daha elma graten istiyorum. Ah hayır, tekrar başlamayacaksınız ya! Ben hiç böyle bir şey görmedim, bu kadarına da sulu gözlülük denir."

Jeanne ona biraz daha yemek koymadan önce güldü. Bu, insanların hafta içi mutfakta toplandığı sıradan bir akşamdı ama ben uzun zamandır ilk kez böyle bir şey gördüğümden kendimi iyi hissettim.

43

Jeanne

"Ufaklık hamile," dedi Jeanne lafı dolandırmadan.

Pierre'in böyle şeylere bayıldığını biliyordu ve bunu ona bir an önce söylemek için sabırsızlanmıştı. Başkalarının hayatı, hele de yaşadıkları sürprizler en sevdikleri sohbet konuları değildi tabii ki, yine de azımsanamayacak bir yere sahiplerdi.

"Kötü tepki verdim," diye devam etti kadın. "Kendimi hemen topladım ama yine de zavallı ufaklık kendisini kötü hissetmiş olmalı."

Jeanne'ın iş arkadaşı Maryse'in hamile olduğunu söylediği anla ilgili çok canlı bir anısı vardı. İkisi çok samimilerdi, arkadaşlıkları yıllar geçtikçe ilerlemişti ama onu içtenlikle tebrik etmeyen tek kişi Jeanne olmuştu. Herkes bir şeyler söyleyip ona en iyi dileklerini iletirken, Jeanne birdenbire kendini kötü hissettiğini söyleyerek oradan kaçmış, ancak üç gün sonra, onların sevinci ve tabii kendisinin de acısı geçtikten sonra geri gelmişti. Suçluluk duygusu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Jeanne başkalarının mutluluğuna içtenlikle katılamadığı için kendinden utanıyordu. Ama bu elinde değildi. İçini bir üzüntü kaplıyordu. Onun sahip olmayı başaramadığı şeye başkaları sahip oluyordu.

Çocuk sahibi olma arzusu Jeanne'ın tüm yaşantısının üzerinde bir gölge gibi süzülmüştü. Küçükken annesi ona Claudine adını verdiği ve gerçek bir bebek gibi altını değiştirdiği, beslediği ve salladığı porselen bir bebek hediye etmişti.

Ergenliği bitmek bilmez bir sabırsızlıkla geçmişti. Jeanne günün birinde evlenip mutlu olan ve bir sürü çocuğu olan kadınlardan biri olacağını hayal ederek peri masalları okuyordu.

Pierre'le tanışması bu isteğini bir projeye dönüştürmüştü. On beş yıl boyunca bir canlıya hayat verebilmek için didinip durmuşlardı. Bunu daha az düşünmeye çalışmak, rahatlamak, yalnızca belli başlı dönemlerde ya da pozisyonlarda sevişmek, bazı yiyeceklere öncelik vermek gibi onlara verilen çok sayıda tavsiyeyi dinlemiş, uzmanlara, pratisyen hekimlere, hipnozculara, din adamlarına başvurmuş, en derin hayal kırıklıklarının izlediği sayısız umut beslemiş, bir araya gelmiş, ayrılmış, uzaklaşmış, yakınlaşmış, âdet döngülerini, günleri, ilaçları, semptomları, hatta koyunları saymışlardı. Evin üçüncü odasını dekore etmişlerdi. Jeanne kendi karnı dümdüz dururken karınları büyüyen diğer kadınlara korkunç derecede, hayatta başka hiçbir şeye imrenmediği kadar imreniyordu.

Yaşlı kadın elinde olmadan çok geç saatlere kadar düşünmüştü. Artık bir umudu ya da planı değil, bitmek tükenmek bilmeyen pişmanlıkları vardı. Hiç olmayan ve artık olmayacak olan bir şey için ağlamak. Jeanne'ın uçup giden umutlardan artakalan tüm o boşluğu doldurması gerekmişti. Başka mutluluk ve neşe kaynakları bulması, kendine ona da-

yatılandan daha farklı bir aile kurması ve çocuğu olsaydı nasıl bir hayatının olacağını düşünmemeye çalışması gerekmişti.

Bir çocuğu olmaması Jeanne'ın hayatının temel yapı taşı olmuştu.

"Ben bunu atlattığımı sanıyordum aşkım. Ama sen gittiğinden beri bu eksikliği tek başıma taşıyorum."

Jeanne anne olmak istemeyen kız kardeşi Louise'i anlamak için epey zaman harcamıştı. Anne babaları, teyzeleri, öğretmenleri, arkadaşları, herkes bu kararı bir münasebetsizlik olarak görüp onun mantıklı olmasını sağlamaya çalışmışlardı. O günden sonra Jeanne'ın tepkisi değişmişti. Bu durum bazı kadınların çocuk doğurmak istemeyebileceklerini ve bu konuda maruz kaldıkları baskının çok bunaltıcı olduğunu anlamasını sağlamıştı. O ve Louise kim bilir kaç kez, "Bebek ne zaman peki?" sorusuna cevap vermek zorunda kalmışlardı. İkisinin de bunu dayanılmaz bulmak için kendilerine has sebepleri vardı.

Jeanne, Pierre'in yanından olumsuz bir şekilde ayrılmamak için ona yeni dikmeye başladığı önlükten ve tutkusuna yeniden kavuştuğundan bahsetti. Sonra da genç adamın onlara tattırdığı leziz Paris Brest tatlısını anlattı.

Jeanne mezarlığa yeni gelen biriyle sohbet etmekle meşgul olan Simone tarafından selamlandıktan sonra ilk defa sohbet konusu bulmak için notlara ihtiyaç duymadığını fark etti.

44

Théo

Kendimi annemin odasında her bulduğumda ona müzik açıyordum. Buraya geri getirilince ona müzik çalarını ve CD'lerini getirebilmiştim. Müzik dinlemeye bayılırdı, müzik her zaman açık olurdu. Ruh durumuna uyan CD'leri seçerdi. Okuldan eve döndüğümde müziğe kulak vererek onu hangi durumda bulacağımı bilirdim. Eğer Barry White, ABBA ya da Marvin Gaye çalıyorsa annem neşeli, ev de toplu olurdu, dans eder, şarkı söyler ve bana "bebeğim" diyerek sıkıca sarılırdı. Eğer Nina Simone, Joni Mitchell ya da Ella Fitzgerald çalıyorsa gözleri uzaklara dalmış, rimeli yanaklarına akmış ve önünde bir ya da iki şişe içkiyle masada oturuyor olurdu.

Ben sadece neşeli albümler getirmiştim, annem bir ömre yetecek kadar ağlamıştı. Onun dinleyip dinlemediğini bilmiyordum zaten, duyup duymadığını da öyle. Sonuç olarak müziği kendim için açıyordum sanırım. Bu aramızdaki bir bağdı, tıpkı eskiden olduğu gibi.

Bir hasta bakıcı odaya girdi ve bir Barry White şarkısı mırıldanmaya başladı. Bana atardamarı tıkayan pıhtının dağıldığını, annemin tedavi olduğunu ve daha iyiye gitmesini umduğunu söyledi. Yatağın üzerinde uzanmış yatan vücuda,

kapalı duran göz kapaklarına, rengi atmış dudaklara baktım ve kendi kendime iyileşmemenin bazen daha iyi olduğunu söyledim.

"Bakımlarını yapmam gerekiyor, kalmak istiyor musunuz?"

Çok da abartmamak gerekiyordu, birçok şeye hazırlıklıydım ama buna değil. Bu fırsattan yararlanarak çıkıp bir sigara içtim. Hiçbir zaman annemi görmeye geldiğimde içtiğim kadar çok sigara içmiyordum. Bunu yapan yalnız ben değildim. Terasta iki kişi daha vardı. Onları tanıyordum, hasta yakınıydılar. İnsan burada boğuluyordu. Biraz hava almazsak ayakta kalamazdık.

Odaya geri döndüğümde annem koltuğundaydı ve CD çalar durmuştu. ABBA açtım ve karşısına oturdum. Duvara bir yazı ve fotoğraflar asmıştım. Onu ziyaret eden tek kişi bendim. Bütün arkadaşları eski hayatında kalmıştı. Kendi fotoğrafları vardı, bir sürü, birkaç tane benim fotoğrafım ve iki tane de diğer oğlunun. Oğlu fotoğraflarda çok küçüktü, onun daha yeni çekilmiş fotoğraflarını bulamamıştım. Tam velayeti babasındaydı. Onu çok zor kabullenmiştim. Annem bir erkek kardeşim olacağını söylediğinde neredeyse sekiz yaşındaydım. Yetimhanede kalıyordum. Günlerce ağladım, öfkeden kuduruyordum, hatta hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen Johan denen aptalın ağzını burnunu dağıtmıştım. Annemin ben varken neden başka bir çocuk daha istediğini ama beni buradan almadığını anlamıyordum. Bir süre sonra beni aldı, artık içki içmediği ve sevgilisi ve bebeğiyle yaşadığı bir evi olduğu için mahkeme bunu uygun görmüştü. Bebek altı aylıktı. Onu sevmemeye, bana ait olan her şeyi elimden aldığı için ona kızmaya çalıştım ama başaramadım. Ağzımdan çıkan her kelimeye gülüyor, her yere peşimden

geliyordu ve baba ya da anne demeden önce benim adımı söylemeyi öğrenmişti. Aynı odada yatıyorduk, masada dördümüz birlikte yemek yiyorduk, bir aileydik, yani içeriden bakıldığında gerçekten bir aileye benziyorduk. Annemin sevgilisi Marc iyi biriydi, bana ödevlerimi yaptırıyor ve beni futbol maçlarına götürüyordu. Benimki doğumumdan hemen sonra öldüğünden beri ilk defa bir babam olmuştu. Kısaca özetlemek gerekirse aile hayatı bir yıl sürdü. Annem tekrar içmeye başladı. Marc birkaç ay bekledi ve sonunda kimsenin bir içki şişesiyle rekabet edemeyeceğini anlayınca gitti. Bana beni yanına almak için bilgi edineceğini söyledi ama ben annemi terk etmek istemedim. Sonra sosyal hizmetler beni yetimhaneye gönderdi. Marc ve erkek kardeşim birçok kez beni görmeye geldi, sonra bir gün taşındılar, mektuplar azaldı, derken onları açmayı bıraktım ve hikâye böylece son buldu.

Daireye girince Nina Simone çalıyormuş gibi hissettim. Iris ve Jeanne salondaydılar, onlara selam vermeden odama geçtim. Belim ağrıyordu ve uzanmaya ihtiyacım vardı. Ama paltomu çıkarmaya bile vakit bulamadan kapı çaldı. Gelen Scrabble oynamak için onlara katılmamı teklif eden Iris'ti:

"Hayır teşekkürler, canım istemiyor."

"Gel hadi! Kaybediyorum zaten, sıfırdan başlasak daha iyi olur."

"Sana canım istemiyor dedim."

"Yazık oldu, tatlı alamayacaksın," dedi Iris gülerek.

"Tatlın umurumda değil. Beni rahat bırak."

"Hadi ama, daha nazik olabilirsin. Şaka yapıyordum."

Orada durmam gerekirdi. Bunu biliyordum. Öfkeli olduğum kişi o değildi. Ama karşımda o vardı.

"Babasız çocuk doğuran bir kadından akıl alacak değilim."

Iris'in yüzü kıpkırmızı oldu:

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da beni yargılıyorsun? KİM OLDUĞUNU SANIYORSUN SEN?"

"Yırtınmana gerek yok."

"Demek öyle! Söyleyeceğin şey bu mu? Pes ediyorum, sen çok güçlüsün."

Jeanne'ın yankılanan sesleri duyduğundan şüphem yoktu, endişeli bir halde yanımıza geldi. Önce birimize sonra diğerimize baktı, bana doğru yaklaştı ve kendimi savunacak zaman bile bulamadan bana sarıldı.

45

Iris

Bir kafede randevulaştık. Ben önce gittim, bir masaya oturdum ve vakit geçirmek için Instagram'da gezindim. Erkek kardeşim Patagonya'daydı. Manzaralar olağanüstüydü ve insanlar sıcakkanlı görünüyordu ama Clément'ın tecrübelerine rağmen ben hiçbir zaman seyahat etmekten hoşlanmadım. Yaptığım ender tatillerden keyif almıştım ama alışkanlıklarıma dönmekten hiçbir zaman mutsuzluk duymamıştım. Ben kısırlaştırılmış bir kedi gibiydim, hiçbir zaman koltuğumdan fazla uzaklaşmıyordum.

"Selam Iris."

Mel karşıma oturdu. Bu buluşmayı düşündükçe içimi kaplayan endişe birden dağıldı. Erkek kardeşimin aramasından bir gün sonra bana konuşmayı teklif etmek için bir mesaj göndermişti. Onu o kadar iyi tanıyordum ki takındığı umursamazlık maskesinin ardında mutlu olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Üzgünüm Mel."

"Ben de öyle. Anlamam gerekirdi."

"Ben bile anlamamıştım ki."

"Beni aradığını biliyor musun?"

Kalbim durmuştu.

"Bir dava hakkında fikir danışma bahanesiyle," diye ekledi Mel.

"Bana senin gittiğini söylemekten kaçındı. Senden iki yıl haber alamayınca meraktan öldü ve ininden çıkıverdi. Sersem."

Mel kaşlarını çattı:

"Ona sersem muamelesi yapabilir miyim artık?"

Güldüm.

"Sersem kibar kaçar."

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Bana on dakika gibi gelen iki saat boyunca orada kaldık. Aramızdaki yakınlık hiç bozulmamış gibi yeniden canlandı. İlişkimiz kaldığı yerden devam etti. Mel bana çalıştığı ofisten, baktığı davalardan, Loïc'ten, 6. Bölge'deki iki odalı dairelerinden, Gaëlle'den, annesiyle babasından ve olan bitenlerden bahsetti. Gidişim ve Jérémy'yle olan ilişkim hakkındaki bütün ayrıntıları bilmek istiyordu.

"Seni aramaya devam edeceğini biliyorsun öyle değil mi?" diye sordu gitmeden önce.

"Biliyorum."

"Altı aydır aikido öğreniyorum, ona kendi testislerini bile tattırabilirim."

"Testisleri olsaydı yapardın tabii."

Mel kahkaha attı.

"O pisliğe dava açman gerekirdi."

"Belki kendi kendine vazgeçer. Eninde sonunda başka bir şeyle ilgilenecek. Benim Paris'te olduğumu düşünmesi

için hiçbir neden yok. En kalabalık şehri seçtim, burada samanlıktaki bir iğne gibiyim."

Mel bir sürü küfür savurmaktan geri kalmasa da sonunda pes etti. Bu onun stresini boşaltma yöntemiydi, sanki çok fazla hava yutmuş da çıkarıyormuş gibi. Gitmeden önce masanın etrafından dolaşıp bana sarıldı. Ona içimde büyüyen canlı hakkında hiçbir şey söylemedim. En iyisini sona saklıyordum.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı karnıma bakarak.

"Bilmem, bu gece büyüyüverdi."

"Kahretsin! Teyze olacağım!"

Bana tekrar sarıldı ve çocuğumun, babası kadar aptal olmasa iyi edeceğini söyleyerek beni onlarca kez tebrik etti.

Daireye döndüğümde kendimi uzun bir kış uykusundan uyanmış gibi hissettim. O görüş alanımdan çıkınca kendi hayatıma geri dönmüştüm. Yalnızlık tek arkadaşım haline gelmişti. Mel'le buluşunca kendimi yeniden bulmuştum.

Théo'nun tepkisini affettirmek için dün akşam getirdiği kahveli eklerle kendimi şımartmak için duyduğum yoğun istekle merdivenleri çıktım. Bana karmaşık bir gün geçirdiğini söyleyene kadar onu küçük sersemler kategorisine yerleştirmeyi planlamıştım. Başka bir şey söylemedi, buna gerek yoktu. Gözlerinden bazen karşılaştıkları karanlıklara gözlerini kırpmadan bakan insanların bakışlarındaki gözü peklik okunuyordu.

Çantamdan gelen bir ses bana bir yeni mesajım olduğunu bildirdiğinde üçüncü kata yeni gelmiştim. Mel'in bir şeyler yazdığını düşünerek elimi hemen telefona attım ve ekrandaki numarayı görünce onu az kalsın düşürecektim.

"Meleğim, neredesin?"

Numaramı bulmuştu.

46

Jeanne

Jeanne, Victor yolunu kestiğinde mezarlığa gidiyordu:

"Bayan Perrin, biraz gelebilir misiniz lütfen?"

Jeanne endişeyle saatine baktı. Otobüs her zaman tam vaktinde geliyordu, Pierre'le geçireceği zamanın kısalmasını istemiyorsa onun da öyle yapması gerekiyordu. Kadın Victor'un bahçenin karşı tarafında, giriş katında yer alan dairesine kadar onu izledi. Boudine her zamanki gibi her yeri köşe bucak kokluyordu. Victor kör ve arka ayakları sakat olan kedisi için etrafa mama serpiştiriyordu. Zavallı hayvan geçirdiği bir sürü operasyon ve bir sandalyeye bile hayat verebilecek bir tedavi sayesinde hayatta kalmıştı. Victor abarttığının farkındaydı ama mükemmel bir açıklaması vardı: Dört yıl önce çok sevdiği annesinin vefatının ardından hastaneden döndüğünde, Siyam kedisini paspasında yatarken bulmuştu. Onu yakalamaya çalışırken şaşı olduğunu fark etmişti. Tıpkı annesi gibi. Sahip olduğu Katolik inancında ufak tefek değişiklikler yapması ve annesinin artık kısa tüyleri olduğuna ikna olması yetmişti.

"Evinizde yaşayan genç kadın hakkında."

"Iris mi?" dedi Jeanne şaşkınlıkla.

Adam başını salladı ve Jeanne'in konuşmanın devamı hakkındaki endişelerini azaltan bir gülümseme takındı.

"Merdivenlerden düştüğü için ona kendimi affettirmek istiyorum. Merdivenleri cilalamış olmasaydım böyle bir şey yaşanmayacaktı."

"Ben onun bu kazayı unuttuğunu düşünüyorum. Gerçekten gitmem gerekiyor Victor."

"Sizce çiçekleri seviyor mudur?"

Jeanne uzandı ve sevecen bir şekilde görevlinin omzunu sıktı:

"Ben onun karmaşık bir dönemden geçtiğini düşünüyorum. Çiçekler hoşuna gider tabii ama karşılığında bir şey beklememen lazım."

Victor gülümsedi:

"Peki, anladım."

Adam binanın kapısının önüne kadar Jeanne'a eşlik etti ve kadın otobüs durağına doğru yürüyerek uzaklaşmadan önce ona çikolatanın Iris'in daha çok hoşuna gidip gitmeyeceğini sordu.

Jeanne otobüsü yakalamak için koşmak zorunda kaldı. Tam kapılar kapanırken içeri girdi. Nefesini düzene sokması dakikalar sürdü ama kimse oturması için ona yer vermeye niyetli değildi. Jeanne bunun ilacını biliyordu: Birazdan Pierre'le olacaktı.

Jeanne geldiğinde Simone banktaydı ama yalnız değildi. Yanında koyu bir sohbete dalmış gibi göründüğü sakallı bir adam vardı. Jeanne uzağı pek iyi görmüyordu ama adam Simone'un birkaç gün önce sohbet ettiği kişiye benziyordu. Selam vermek için yanlarına gitti.

"Jeanne, sizi Richard'la tanıştırayım," dedi Simone hemen. "Richard yürüyüş yolunun sonundaki büyük kabirde yatan Mathilde'in dul eşi."

Kadın ardından Richard'a dönerek şöyle söyledi:

"Sana Jeanne'dan bahsetmiştim, Pierre'in dul eşi."

Jeanne ona büyüklerin bir isminin olmadığı, yalnızca "filancanın annesi" ya da "falancanın babası" oldukları çocukluk günlerindeki okul çıkışlarını anımsatan bu tanıma ne cevap vereceğini bilemedi. Kibarca başını eğdi, sonra da ona anlatacak iki yeni hikâye bulduğuna sevinerek eşinin yanına gitti.

47

Théo

Odama kapanalı on dakika olmuştu, çıkmaya cesaret edemiyordum, biraz korkudan ama daha çok utançtan.

Iris birkaç gündür bana ona kedi dilli armutlu çikolatalı pasta yapmayı öğretip öğretemeyeceğimi soruyordu. Bu yüzden az önce bütün malzemelerle birlikte eve gelip ona mutfağa geçmeyi teklif ettim. Iris mutluydu, Jeanne mutluydu, Boudine mutluydu, ben mutluydum, dünya barışını sağlamanın yolu kedi dilli armutlu çikolatalı pastaydı galiba.

Iris, "Elimi kestim," dedi.

Jeanne, "Çok derin," dedi.

Ben de, "Güle güle," dedim.

Parmağının kedi dillerinin arasında falan kaybolmuş olabileceğini düşünerek bakmadan odama sıvıştım.

Yapabileceğim bir şey yoktu, beni oldum olası kan tutardı. Elimde değildi. Bir damlasını bile görsem vücudum hareketsiz kalıyordu. Küçükken sık sık burnum kanardı, her seferinde gözümün önünde yıldızlar görürdüm, hemen ardından da yer karolarını. Genel olarak vücudun içine ait her şey bana korkunç bir endişe veriyordu. Bir keresinde bir psikolog sakinleşmem için bana karından nefes almayı

öğretmişti. Ona bunun beni rahatlatmadığı gibi tam aksini yaptığını söylesem de boşunaydı, boğazımdan ve ciğerlerimden içeri giren havaya konsantre olmam için ısrar ediyordu. Kafam uzun tüylü halısını boyladığında eskisi kadar iddialı bir hali kalmamıştı. Aynı şekilde hiçbir zaman ameliyat oyunu oynayamadım ya da *Il était une fois... la vie* adlı çizgi filmi izleyemedim.

Ortaokulda PSC1 isimli bir ders vardı. Bunun ilk yardım eğitimi olduğunu anlayınca, "Teşekkürler, ben almayayım," dedim, sonra annemi düşündüm. Belki kaza geçirdiği gün biri ona kalp masajı yapmış olsaydı, beyni o kadar uzun süre oksijensiz kalmayacaktı. Bunun üzerine sınıfa girdim ve dersi dinledim: Kanama, kalp durması, SVH, yanık, yara, hiçbirini kaçırmadım. Gözlerimi açık tutmaktan çok kapalı tutmuştum ama sertifikamı almıştım.

Odanın kapısını açtım. Hiçbir ses yoktu. Jeanne'a seslendim ama karşılık alamadım. Yavaşça koridora çıktım, banyonun kapısını açtım, lavabonun üzerine bir şişe dezenfektan ve bir kutu sargı bezi konulmuştu. Iris'e ve Boudine'e seslendim, hiçbir karşılık alamadım. Akıl yürütmeye başladım. Belki de gerçekten ciddi bir şeydi, hastaneye gitmişlerdi, hastaneye gitmişlerdi ve ben onları yalnız bırakmıştım. Mutfağa bakmak için salondan geçtim. Kapıyı itmeden önce fısıldaştıklarını duyacak kadar zamanım oldu. İyi ki de öyle oldu, yoksa beni gafil avlayacaklardı. O manzarayı hiç unutmayacağım galiba. Iris ve Jeanne yerde uzanıyorlardı, gözleri kapalıydı ve her yerleri ketçap içindeydi. Boudine bir damlasını bile ziyan etmedi. Gülmemeye çalışıyorlardı ama karınlarının hıçkırıklarla inip kalktığını görüyordum. Bu çok kötüydü. Onları gerçekten sevmeye başlamıştım.

48

Iris

Nadia, Jeanne'ın ona diktiği elbiseyi giymişti. Elbise üzerine tam oturmuştu ve tıpkı bir tasarımcının defilesinden fırlamış gibi görünüyordu. Kıyafetleri ona götürdüğüm gün içini bir rahatsızlık kaplamıştı. Jeanne'ın emeğinin karşılığını ya da en azından kumaş parasını ödemek için uzun uzun ısrar etti ama ev arkadaşım telefonda oldukça kararlıydı ve yalnızca teşekkürleri kabul etmeye razı oldu, o kadar. Bu duruma üzülen Nadia sabah hazırladığı kurabiyeleri çantama koyuverdi ve bakışlarından kendimi tekerlekli sandalyesinin altında bulmak istemiyorsam itiraz etmemem gerektiğini gayet iyi anladım.

"Pançom grupta olay oldu," dedi Nadia yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Hangi grupta?"

"Multipl skleroz destek grubum. Size bundan hiç bahsetmemiş miydim? Hastalık teşhisi konduğundan beri gidiyorum, neden bahsettiğimi bilen insanlarla konuşmamı sağlıyor. Bazen zor olsa da çok iyi geliyor. Kısacası herkes pançoya bayıldı. Belli başlı birkaç butikte varmış ama bu kadar güzel değillermiş!"

Nadia masadaki bir bardağı almak için kolunu uzattı ve birden yüzünü buruşturarak geri indirdi.

"Ağrınız mı var?"

"Boynum tutuldu, yanlış bir pozisyonda yatmış olmalıyım."

"Sizi gevşetmeyi denememi ister misiniz?"

"Bunu nasıl yapacağınızı biliyor musunuz?"

Onun yatağına uzanmasına yardım ettim ve aylardır kaybettikleri hünerlerini geri kazanmaları için ellerimi serbest bıraktım. Acı vermeyecek şekilde yavaşça kaslarını hareket ettirdim, başını sağa, sola döndürdüm ve dakikalar geçtikçe gerginliğin azaldığını hissettim.

"Boyun tutulması büyük bir kramp gibidir," diye açıkladım sırtını ovarken. "Acıyı dindirmek ve hareketliliği yeniden sağlamak için en ideal yöntem Jones yöntemidir."

Nadia başını kaldırıp bana baktı:

"Iris, tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Ben fizyoterapi eğitimi aldım."

"Neden yapmıyorsunuz peki?"

Cevap vermemek için kalkmasına yardım ettim, başını dikkatlice çevirdi, esnekliğini geri kazanmış gibi görünüyordu.

"Hâlâ biraz hassas ama eskisinden çok daha iyi! Lavabom su akıtıyor, tamircilik de yapıyor musunuz?"

"Tabii ki! Saçınızı kesmekle de ilgilenebilirim ama biçilmiş bir tarlaya benzerse şikâyet kabul etmem."

Kadın güldü ama kibarlığından bunu çok abartmadı. Nadia bir gün benim de onun gibilerden olduğumu söyledi. Cümlesinin anlamını hemen kavrayamadım ama sonradan geçmişi hakkında biraz sohbet edince bana şöyle söyledi: "Acı çekmiş kadınlar arasında görünmez bir bağ vardır. Biz birbirimizi tanırız."

Nadia benim vermek istemediğim bir bilgiyi almaya çalışmayacaktı. Belki günün birinde gittikçe daha çok bağlandığım bu kadına açılabilirdim.

Birdenbire kapı açıldı ve Nadia'nın oğlu okul çantasını sırtından çıkarıp yere fırlattı. Eşyalarını bıraktı, gelip annesini öptü, sonra da beni sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı:

"Senin karnında bir bebek mi var?"

"Hayır, çikolatayı fazla kaçırdım o kadar."

Annesinin gözleri göbek deliğimin oraya odaklandı. Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir elini ağzına götürdü:

"Ah kahretsin! Ben bunu hiç görmemiştim!"

İnkâr etmedim. Daha fazla inkâr edemezdim. Karnım o kadar büyüktü ki içine Kardashian ailesini bile sığdırabilirdim.

"Sen evli misin?" diye sordu Léo.

Nadia ona yabancılara bu tarz sorular sormaması gerektiğini anlattı, çocuk benim bir yabancı olmadığım yanıtını verdi ve zihnim sohbetten uzaklara, çantamın iç cebine, telefonumun Jérémy'den gelen onlarca mesajın üst üste yığıldığı mesajlar bölümüne doğru süzüldü.

49

Jeanne

Jeanne gözlerini kapattı ve bir çam dalını içine çeke çeke kokladı. Kokusunun keskinliği çocukluk anılarını gözünün önüne getiriyordu. Noel'i her zaman çok sevmişti. Noel'den önceki ayın ilk gününden itibaren, kız kardeşi Louise'le birlikte akıllarının fikirlerinin tek bir şeye yöneldiğini fark ediyordu: Noel yemeğine. Bu bütün ailenin Noel yemeğinde teyzesi Adélaïde'in büyük evinde toplanması anlamına geliyordu. Jeanne sabırsızlığını gidermek için duvarları ve mobilyaları yıl boyunca bu iş için biriktirdiği çikolata kâğıtlarından yaptığı süsler ve gümüş rengi yıldızlarla donatıyordu. Söz konusu akşam büyük çam ağacının etrafında yaklaşık yirmi kişi toplanmış olurlardı. Kadınlar kahkaha sesleri eşliğinde akşam yemeğini hazırlardı, Jeanne ve kuzenleri İsa'nın doğumunu temsil eden sahneyi kurarken, erkekler de şömineyi yakma ya da masayı süslemek için kullanılacak olan çobanpüskülü dallarını kesme işini üstlenirdi. Herkes Beç tavuğu, kütük pasta ve çikolatalı trüflerden sonra giyinip gece yarısı ayinine katılmak için kilisenin yolunu tutuyordu. Jeanne'ın Noel yemeğini izleyen gecelerle ilgili heyecan dolu bir anısı vardı. Yedi kuzen sıkış tepiş iki yatağı paylaşıyor

ve uyuyacaklarına dair ebeveynlerine söz veriyordu, ancak Noel Baba'yı iş başında yakalamakla fazla meşgul olduklarından bunu bir türlü başaramıyorlardı. Ayakkabılarının yanına bırakılan hediyeyi keşfetmek için sabahın ilk ışıklarıyla yataktan kalkıyorlardı. Jeanne bir sene hediye olarak yatınca göz kapakları kapanan bir oyuncak bebek almıştı. Onu hâlâ odasındaki gardırobun tepesinde oturur vaziyette saklıyordu. Noel Baba hikâyesine hiçbir zaman gerçekten inanmamış olsa da hediyelere çok seviniyor ve bunun annesiyle babası için nasıl bir fedakârlık gerektirdiğini anlıyordu. O gürültülü ve neşeli Noeller bundan böyle sessizliğe bürünen Noellerle acı bir kontrast oluşturuyordu. Neyse ki o akşam kendi yalnızlığına iki kişinin yalnızlığı daha eşlik ediyordu.

"Çobanpüskülünü nereye koyayım?" diye sordu Théo.

Jeanne dalı aldı ve onu masanın ortasına koydu.

Bu Pierre'siz geçen ilk Noel'di. Jeanne bir süre bunun için endişelense bile Pierre de bu özel günü onun kadar seviyordu, çocuklarının olmaması aldıkları keyiften bir şey eksiltmemişti. Işıklı süslemeleri görmek için birlikte başları havada Paris sokaklarını arşınlamak gibi bir alışkanlıkları vardı. Noel gecesi güzel bir akşam yemeği hazırlamak ve kendilerini şımartmak için bir fırsattı. Beraber geçirdikleri onca yıldan sonra birbirlerine hâlâ ne hediye alacaklarını bulmak gerçekten zor bir işti ama Jeanne ve Pierre bunu içlerinden gelerek yapıyorlardı. Sevilen kişiyi şaşırtmanın ve gözlerinin parladığını görmenin verdiği tatmin duygusunun eşi benzeri yoktu.

Jeanne boğazına oturan düğümden kurtulmak için bir yudum şampanya içti ve gelip masaya oturdu. Iris ve Théo

her şeyi hazırlamaya özen göstermiş, Jeanne'ın salona girmesine izin vermişlerdi artık. Bu hiç de kolay olmamıştı.

"Midyeleri kim açtı?" diye sordu Jeanne diline gelen midye kabuklarını silerek.

"Adamım, bunu daha önce hiç yapmamıştım ki," diye kendini savundu Théo.

"Adamım mı?" diye iç çekti Jeanne.

"Üzgünüm, lafın gelişi öyle söyledim, ben herkese böyle hitap ederim. Bu şeyleri nasıl yediğinizi bilmiyorum, kirli ayakkabılarımı yalayan Boudine bile bunları istemiyor."

Ana yemek pek ilgi görmemişti. Tirit sulu, kestanelerse fazla çeşniliydi.

"Saat daha on," dedi Jeanne yemeklerini bitirdiklerinde. "Adının hakkını veren bir Noel yemeği gece yarısından önce son bulmaz. Bir oyun oynayarak tatlıyı biraz ertelemeye ne dersiniz?"

"Bu harika," dedi Théo gözlerini devirerek. "Onun yerine camdan atlasak olmaz mı?"

Théo antredeki büfede oyun arayan Jeanne'ın yokluğundan yararlanarak işaret parmağını Iris'e doğrulttu. Kadın ona masum bir gülümsemeyle karşılık verdi. Jeanne elinde yeşil bir kumaşla kaplı ve içinde beş zar olan bir tepsiyle geri geldi.

"Beş zar oyunu oynayalım!" dedi.

İlk iki el boyunca rakiplerini yere seren Théo sonunda bu oyunu çok sevdiğini kabul etti. Sonra şansı tersine döndü ve üst üste hayal kırıklığı yaşadı. Jeanne zarları son kez sallarken gece yarısı yaklaşıyordu. Zarların beşi de aynı geldi.

"*Yatzhee*!" diye bağırdı kadın kollarını havaya kaldırarak. "Ben kazandım!"

"Gıcık oldum," diye mırıldandı Théo.

Jeanne yanlış anladığını sandı:

"Ne oldun?"

"Gıcık. Sinir oldum yani."

"Tanrım, az kalsın yüreğime inecekti. Ne dediğini hiç anlamıyorum."

Iris kahkaha attı.

"Yani kaybetmekten nefret ediyormuş."

"Kaybetmedim ki, ikinci oldum. Kaybeden sensin."

"Biraz daha devam edersen suyum gelecek."

Théo ve Jeanne Iris'in kötü espri anlayışına gülerken, Iris sandalyesinde asılı duran bir çantadan iki hediye paketi çıkararak dikkatleri üzerine çekti. Her birine bir hediye uzattı:

"Size layık değil ama mutlu Noeller!"

Théo'ya tüm pastacılık klasiklerini içeren bir poster, Jeanne'a da dikiş iğnelerini saplamak için küçük bir minder almıştı. İkisi de ona teşekkür ettiler, ardından Jeanne odasına doğru gitti ve elinde iki hediyeyle geri geldi.

"Vay canına!" diye mırıldandı Iris, siyah bir elbiseyi paketinden çıkarırken heyecanlı görünüyordu.

Jeanne ona elbisenin bedenini hamileliğinin sonuna kadar karnına uyacak şekilde ayarladığını söyledi. Théo'ya gelince, o da hâkî renk bir sweatshirt ve bir mutfak önlüğü hediye almıştı. Çocuk iki kadına da teşekkür etti ve başını iki yana salladı:

"Üzgünüm ben bir şey alamadım, Noel'de hediye almak ya da vermek gibi bir alışkanlığım yok. Ama hazırladığım kütük pastayı size hediye ettiğimi söyleyebilirim."

Jeanne başını onu kınar gibi iki yana salladı.

"Üzgün olmakta haklısın adamım. Ben de buna gıcık oldum."

50

Théo

Yeni yılın gelişini bir kurtuluş ya da o tür bir şeymiş gibi kutlayan, bunun olayların akışını değiştireceğine gerçekten inanan insanların sayısı çılgıncaydı. Annem yılbaşı gecesini her zaman küfelik olmak için bir fırsat olarak görürdü. Bu hiçbir zaman gerçekleştirmediği yeni kararlar almadan önce yaptığı bir şeydi. Yetimhanedeki herkes yılbaşını kutlamaya bayılırdı, bir gece organize edilirdi, kimse Noel'i sevmemesine rağmen, yılbaşı ayın olayı olurdu. Bense buna gerçekten inanarak hiçbir şeyi umursamayan erkek triplerine girerdim, bu yüzden bugün bunu kutlayacak kimsem olmamasının neden bu kadar canımı sıktığını anlamıyordum.

Yatağa uzandım ve telefonumdan bir dizi izlemeye başladım. Biri yavaşça kapıyı tıklattı. Bu, Jeanne olmalıydı, Iris yılbaşını kutlamak için bir arkadaşının evine gitmişti.

"Saint-Jacques midyesi yaptım ve güzel bir şişe beyaz şarap açtım, bana katılır mısın?"

Kadın bir gece elbisesi giymiş ve makyaj yapmıştı. Güzel görünüyordu.

"Ben eşofmanlayım," diye yanıtladım.

"Öyle kal, sana her şeyi değiştirecek küçük bir aksesuar vereceğim."

Beş dakika sonra üzerimde eşofman ve bir tişörtle masaya oturdum ama boynumda siyah bir papyon vardı.

Bu ilk baş başa kalışımızdı. Yaşlı bir kadına ilgisini çekebilecek ne anlatabileceğimi pek bilmiyordum. İki kişiye hitap eder gibi konuşuyordu zaten, bu da hiç şüphesiz onun da benim kadar gergin olduğu anlamına geliyordu. Bana kocasıyla geçirdiği eski yılbaşı kutlamalarını anlattı, kalabalık yerlere, restoranlara, dans gecelerine gitmeyi severlermiş, gece yarısı "İyi Seneler" diye bağırırken yanlarında onlarca kişi daha olması dışında gerisi pek önemli değilmiş. Onu özlediği her halinden anlaşılıyordu, bazen geçmişi hatırlamaya çalışır gibi boşluğa bakıyordu.

Onu çok seviyordum. Onun önemli biri olmak için fazla bir şey yapmasına gerek olmadığını hissediyordum. Bunun için hiçbir şey yapmamış, kendini sevdirmeye çalışmamış, sadece kendi olmuştu ve bu sık rastlanan bir şey değildi. Jeanne kendine bir kadeh daha içki koydu, bu üçüncüydü, elimde olmadan sayıyordum.

"Bir kadeh daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Her zaman sarhoş olmadan içmeye son verirdim. Bir keresinde devam etmeyi denedim ve fazla keyif aldım. Bu beni korkuttu.

"Eşimle yaptığımız küçük bir ritüel vardı," dedi Jeanne. "Her 31 Aralık'ta geçen yılın olumlu olaylarını bir kâğıda yazar ve listeyi odamızdaki bir kavanoza koyardık. Ardından başka bir kâğıda bütün olumsuz olayları yazardık ve yakardık. Bunu birlikte yapmak ister misin?"

Bir fikrim yoktu, bu beni rahatsız etmemiş, sevinçten havalara zıplama isteği de vermemişti, benim için bir şey fark etmediği söylenebilirdi, bu yüzden tamam dedim.

Olumlu olayları yazarken birkaç tanesini birbirimize anlattık. İşim ve bu daireyi bulmuş olmam en olumlu şeylerdi. Biraz olumsuz listeye girse de yetimhaneden ayrılmak da öyle. Jeanne bana sene başında Alsace'da geçirdikleri tatilden ve kocasının hâlâ yanında olduğu haftalardan bahsetti.

Buna karşılık olumsuz şeyleri yazarken birbirimize anlatmadık. Kendimi okuldaymışım gibi hissettim, Jeanne'ın görmemesi için kolumu kâğıdın üstüne koydum ve onun da aynı şeyi yaptığını fark ettim. Bitirdiğimizde listeleri katladık ve lavaboda yaktık. Jeanne gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu, yaşlar daha gözlerinden süzülmeden onları siliyordu. Hiçbir şey fark etmemiş gibi yaptım ama bu içimi acıttı, bunun üzerine omzuna hafifçe vurdum. Nasıl savrulduğu düşünülecek olursa gücümü iyi ayarlayamadım sanırım.

"Théo bunu sana söylememiştim ama olumlu gelişmeler listesine seninle Iris'in adını da ekledim. Buna alışmakta zorlandım ama burada olduğunuz için çok mutluyum. Sen kibar bir çocuksun."

Nedenini bilmiyordum, işte o anda bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Jeanne bana sarıldı, sanki göz yaşartıcı bir makineye bozuk para atar gibiydi, gözyaşlarım aktı, aktı, hiç durmayacaklarını sandım. İşte bu yüzden ağlamaya başlamamak için kendimi her zaman tutuyordum.

Ona her şeyi anlattım. Annemi, içkisini, yetimhaneyi, Manon'u, ölen babamı, annemin bebeğini ve kazayı. Jeanne hiçbir şey söylemedi, bana peçete vermekle ve yanağımı okşamakla yetindi ama onun beni anladığını hissettim. Gerçekten

anladığını. Bu bana çok iyi geldi. Bu çok garipti, yükümü benimle birlikte taşıdığından her şey daha hafif bir hale gelmiş gibiydi sanki.

Gece yarısı televizyondaki geri sayımı izledik ve Nikos Aliagas ve Arthur'la aynı anda biz de birbirimize iyi seneler diledik. Kısa bir süre sonra da yatmaya gittik ve telefonumda beni bekleyen bir mesaj vardı.

"İyi seneler Théo! Sağlık, para ve özellikle de aşk dolu bir yıl dilerim. Leïla."

51

Iris

Mel'in yılbaşı davetini kabul edip etmemekte kararsız kaldım. Başlıca sorunun korku olduğunu fark edince kararımı verdim. Bir sürü davetli olacağını ve hiçbirini tanımadığımı biliyordum. Başka insanları tehlike gibi görmek için kendime izin vermemeliydim. Saatlerdir kendime tekrarlayıp durduğum şey buydu ama tam zile basacağım anda cesaretim beni yüzüstü bırakıp gitti.

Parmağımı zile basmaya vaktim olmadı, kapı açıldı ve tanımlanamayan iki cüsse üzerime atlayıp kulak zarımı patlattılar. Onları görmeyi beklemiyordum. Eski arkadaşlarım Marie ve Gaëlle kollarını etrafıma dolayarak bana sımsıkı sarıldılar.

"Seni hiç özlememişim," dedi Gaëlle.

"Seni gördüğüme hiç sevinmedim," diye ekledi Marie.

Mel de bu laf dalaşına dâhil olma nezaketi göstererek bize katıldı. Sevincim korkumu yenmişti.

Bir sürü insan vardı ama biz dünya üzerinde tek başımıza gibiydik. İki saatte iki yılı özetledik, hızlı hızlı konuştuk, yüksek sesle güldük, gerçekten orada olduğumuzdan, eskisi

gibi bir arada olduğumuzdan emin olmak ister gibi birbirimize dokunduk, birbirimize baktık.

"Ona ne isim vereceksin?" diye sordu Marie.

"Birkaç fikrim var ama henüz karar vermedim."

"Vaftiz annesini de seçmen gerekecek," dedi Gaëlle yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Kızımın senin vaftiz çocuğun olduğunu unutma, bilmem anlatabildim mi?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır, anlamadım. Senin aklında Mel mi var yoksa Marie mi?"

"Zavallı çocuk," dedi Gaëlle iç çekerek. "Daha doğmadı bile ama şimdiden kötü muameleye maruz kalıyor."

Marie bana doğru eğildi.

"Ona söyleyecek misin?"

Üç arkadaşım da ne tepki vereceğime bakıyordu. Bunu her düşündüğümde olduğu gibi çarpıntım tuttu.

"Zaten biliyor."

"Peki ya velayetini almak isterse? Ya da ortak velayet?" diye sordu Mel.

"Zannetmiyorum."

"Senin canını sıkmak için her şeyi yapar," dedi Gaëlle.

Sevincim endişeyle gölgelenerek uçup gitmişti. Kızlar bunu fark etti ve beni ilk güldürenin kim olacağına dair yarışa girdiler. Bunu başaran Marie ve yaptığı bire bir Shakira taklidi oldu. Mel ve Loïc'in arkadaşları da aramıza katıldılar. İçlerinden biri gözlerini benden ayırmıyordu. Bu rahatsızlık vericiydi. İçimden ona "Beni kanlı mı yoksa pişkin mi istersin?" diye sormak geldi.

"Dans etmek ister misin?" dedi adam beni dakikalarca inceledikten sonra.

"Hayır teşekkürler, dansta bir ağaç gövdesinden farkım yoktur."

Adam güldü. Ben de rahatladım. Konuşmaktan bir zarar gelmezdi. Başkaları tehlike arz etmiyordu.

"Mel'in arkadaşı mısın?"

"Evet. Çocukluk arkadaşıyım. Ya sen?"

"Ben Loïc'le aynı ofiste çalışıyorum. Sen de avukat mısın?"

"Hayır, ben bakıcıyım."

Belli belirsiz de olsa gittikçe artan açıkgözlülüğüm sayesinde adamın tutumundaki değişikliği fark etmiştim. Bana bir kadeh içki daha almaya gideceğini söylemeden önce bir süre daha havadan sudan bahsetti.

"Ona katlanamıyorum," diye fısıldadı Mel arkama geçerek. "Tam bir domuz, aklı fikri cinsellikte. Onu davet etmemiz için Loïc ısrar etti."

"Merak etme, ben de onunla nezaketen konuşuyordum zaten. Onunla olmaktansa alnıma enayi yazdırmayı tercih ederim."

"Gece yarısı olmak üzere!" diye bağırdı Loïc.

Bütün sesler geri sayım için birleşti. Yalnızca en güzel anıları hatırlama arzusuyla geçip giden seneyi gözümde yeniden canlandırdım. Gölgeler yavaş yavaş her yeri kaplamaya başladığında onları fark etmem ve içlerindeki güneş ışınlarına dört elle sarılmam gerekmişti. Dibe batmamak için ayaklarımı daha hızlı çırpmam ve yüzeye çıktığımda ciğerlerimi var gücümle havayla doldurmam gerekmişti. Sonunda en kötü anıları da içimde saklamaya karar vermiştim. En iyilere tat verenler olarak, güzel olanların negatif karşılıkları olarak. Çünkü bu yıl onlar da yaşanmıştı, ah evet. Özellikle de karnımda, vadettiği yarınlarla, solup gitmemiş

gülümsemelerle, sessiz varoluşlarla. Gelecek yıl yüzeydeki havanın kıymetini bilecek, gölgelerin içindeki ışığı görecek, gözyaşları içindeyken gülecek ve iyice saklanmış olsalar bile güzellikleri bulup çıkaracaktım. Kendim için hayatı acısıyla tatlısıyla yaşamayı diliyordum. İYİ SENELER!

00:01

Yeni mesaj.

"Beklediğimiz yıl geldi işte. Kocan olmak için sabırsızlanıyorum. En iyi dileklerimle meleğim."

@ayisigikitap

OCAK

52

Jeanne

Jeanne yeni senenin başında yapılması gereken nezaket gösterilerine seve seve katılırdı. Her ay küçük bir bağışta bulunduğu derneklerden birinin ücretsiz olarak gönderdiği tebrik kartlarına iyi dileklerini yazdı ve onları uzun zamandır hiç değişmeyen listesindeki kişilere gönderdi: kuzeni Suzanne'a, erkek kuzeni Jacques'a, dâhiliye uzmanına, onu iyileştiren onkoloğuna, Güney'de yaşamaya giden arkadaşı Maryse'e, kuzenlerinin çocuklarına ve eski iş arkadaşlarına. Jeanne hediyelerini vermek için Victor'a uğradı ve adamın kahve teklifini geri çevirdi: Pierre'in yanına gitmeden önce kız kardeşine iyi seneler dilemek istiyordu.

Kız kardeşini ziyarete gitmeye hâlâ çekiniyordu. Uzun bir süre boyunca onu ziyaret etmemek için her şeyi yapmıştı. Artık hiçbir bahanesi kalmamıştı. Louise, Pierre'in mezarının iki yürüyüş yolu üstündeki bir mezarda yatıyordu. Öleli beş yıl olmuştu ama Jeanne buna alışamamıştı. Hastalandığında kocasıyla birlikte kız kardeşi de en büyük destekçisi olmuştu. Anneleri ve teyzeleri de göğüs kanserinden ölen iki kız kardeşin sağlıkları yakın takip altındaydı. Jeanne'ın hastalığı gerilediğinde Louise koltuk altında bir şişlik hissetmişti. Bu

çok ani olmuştu. Jean arkadaşlık ilişkilerini güçlendirmeye ihtiyaç duymadan hayatına devam etmişti. Eşi ve kız kardeşi onu mutlu etmeye yetiyordu. İş arkadaşlarıyla olmak hoşuna gidiyordu, hatta bazılarıyla yakın arkadaş olmuşlardı ve yeni insanlarla tanışmayı, esnaf, komşular gibi sık karşılaştığı insanlarla bağ kurmayı seviyordu ama çekirdek ailesi Pierre ve Louise'den oluşuyordu.

Louise hayatına girdiğinde Jeanne iki yaşındaydı. Kısa sürede onun diğer yarısı haline gelmişti. Vazgeçemediği, ayrılamadığı yarısı. Büyük olan işe girince küçük olan onun peşinden Paris'e gelmişti. Bon Marché mağazasının tuhafiye reyonunda bir iş bulmuştu. O zamanlar paylaştıkları çatı dairesi onlara hiç küçük gelmiyordu. Orası bir koza, gülmek ve birbirlerine her şeyi anlatmak için her akşam buluşmaktan mutluluk duydukları bir yuvaydı. Pierre ve Roger'yle tanışmaları da aralarındaki bağı azaltmamıştı.

O, varlığı yadsınamayan, çok uzun zaman yanımızda olduğundan bir uzvumuz haline gelen insanlardandı. Louise, Jeanne'ın ailesinin bir ferdi değil, onun bir uzvuydu, tıpkı kolları ya da bacakları gibi. Jeanne'ın yaşamak için oksijene, kana ve kız kardeşine ihtiyacı vardı. Jeanne onun bir gün hayatından çıkacağını asla hayal bile edemezdi. Jeanne süpürge otu saksısını mezar taşının dibine koydu. Louise'in adı sevgili Roger'sinin adının hemen altındaydı.

"Merhaba sevgili kardeşim," diye mırıldandı kadın.

Jeanne, Pierre'in yanına gitmek için oradan uzaklaşırken aklından ürpertici bir düşünce geçti. Yaşayanlardan çok ölülerle görüşüyordu artık. Simone bankında oturuyordu, yeni arkadaşı yanında değildi.

"En iyi dileklerimle!" diye seslendi kadın gelip yanında duran Jeanne'a.

"Teşekkürler Simone. Size güzel bir yıl dilerim, her şeyden önce de sağlık ve aşk, eğer istiyorsanız tabii..."

Kadın cümlesinin son kısmı yüzünden pişmanlık duydu ama Simone yüksek sesle bir kahkaha attı:

"Uygun koşullar olduğunda flört etmeyi severim ama bu hiçbir zaman ondan öteye gitmez. Benim için artık çok geç. Seksen iki yaşındayım ve aşkımı on beş yıldan beri burada yaşıyorum. Yeri gelmişken, izninizle size bir tavsiyede bulunmak istiyorum..."

Kadın yüzünde gergin bir gülümsemeyle duraksadı.

"Evet?" diye sordu Jeanne.

"Belki beni kaba bulacaksınız ama ben bir şeyleri değiştirmek için hâlâ vaktim varken birinin bana bunu söylemiş olmasını isterdim. Ayrıca birbirimize iyi temennilerde bulunmanın tam sırası, öyle değil mi? Bu yüzden buraya her gün gelmemenizi temenni ederim. Mezarlıklar ölüler içindir. Hayatsa demir kapının diğer tarafında."

53

Théo

Karatenin iki haftalık tatilden sonra tekrar başlamış olması tam bir işkenceydi. Midem hâlâ yediklerimi sindirmekle meşguldü ve beynim üç gün sonra yapılacak olan en iyi pastacı çırağı yarışmasından başka bir şey düşünemiyordu. Hocanın söylediklerine konsantre olamıyor, her şeyin tam tersini yapıyordum ve bu, küçük Sam'i güldürüyordu. O da derse olan ilgisini mideye indirdiği Noel kütük pastasıyla birlikte kaybetmiş gibiydi. Dikkatini toplamasını sağladım, biraz abarttım sanırım, şaklabanlık yapmak bana göre değildi artık. Annem beşiğimin üstünde melekler yerine bir palyaço olduğunu söylerdi. O kötüleştikçe ben şaklabanlık yapardım. Annem sonunda çoğunlukla gülerdi, direndiğindeyse bu bana kendimi gerçekten kötü hissettirirdi.

"Elli şınav!" diye bağırdı hoca. Onun bize baktığı izlenimine kapıldım ve gözünün başka yere baktığından emin olmak için arkaya döndüm. Arkamızda kimse yoktu, adam dersi boyunca saçmaladığımız için bizi cezalandırmak istiyordu. Sam yüzüstü yattı ve şınav çekmeye başladı. Bunun benimle bir ilgisi olmadığını düşünüyormuş gibi yaparak onu duymazdan geldim, böylece belki başka bir şeye yönelebilirdi.

Adam normalde seri katil dizilerinde rastlanan bir ifadeyle yanıma yaklaştı. Bacaklarımdan beni oradan uzaklaştırmalarını istedim ama aynı diziyi onlar da izlemişti anlaşılan. Adam birkaç adım uzağımda durdu:

"Şimdi yüz oldu."

Seçim şansım kalmamıştı. Ben başladığımda Sam çoktan bitirmişti. Beni cesaretlendirdi ama otuz şınavın sonunda kollarım "Her şey için teşekkürler, çok güzeldi, ama sensiz devam etmeyi tercih ederiz," diyerek bana veda ettiler. Fiziksel kondisyonum paslanmış bir bisikletinki kadardı.

Hoca beni tebrik etti, onun benimle dalga mı geçtiğini yoksa ciddi mi olduğunu bilmiyordum. Sam bana göz kırptı:

"Üzgünüm, kollarının sünger gibi olduğunu bilseydim o kadar dalga geçmezdim."

"Seni küçük dalkavuk."

Çocuk gülmeye devam etti ama bu kez sessizce.

Hoca dersin sonunda yanıma gelerek dövüş sanatlarının hafife alınmaması gerektiğini, bunun basit bir spor değil bir yaşam şekli olduğunu, temel direğinin saygı olduğunu ve derslerin insanı olgunlaştırdığını söyledi.

Ben çıkarken herkes gitmişti. Hava soğuktu, kollarımı hissetmiyordum ama eve dönmeden önce yapmam gereken bir şey vardı. Yönümü biraz değiştirecektim o kadar.

Yolda yarışmayı düşündüm. Birkaç gecedir uyuyamıyordum. Philippe bana baskı yapıyordu. Seçilmezsem bunu çok kötü karşılayacağını hissediyordum. Onun seneler önce Fransa'nın en iyi çalışanı yarışmasına katıldığını ama başarısız olduğunu öğrenmiştim. Bir de Nathalie vardı, bütün müşterilere bundan bahsediyor, benimle sanki bir süs köpeğiymişim gibi yapmacık bir sesle konuşuyordu. Ve Leïla. Onu

hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Bakışlarından bana inandığını görüyordum. Daha önce de topluluk önünde konuşma korkusu yaşamıştım ama bu sefer korkudan ne yapacağımı bilmez haldeydim.

Condorcet Caddesi'ne girdim. Arabamda uyuduğum zamanlar park ettiğim yerde bir motor vardı. Burada kaç gece geçirdiğimi bilmiyordum artık. Bir süre durdum, sonra U dönüşü yaptım. Mavi panjurlu ev hâlâ oradaydı.

54

Iris

Uzun zamandır hiç bu kadar ateşli öpüşmemiştim. Bu noktaya nasıl geldiğimizi bilmiyordum, içerisi yüz hatlarını ayırt edemeyeceğim kadar karanlıktı, adını bilmiyordum ama ilk önce ağzımda nefesini hissettim. Sonra da dudaklarımda sıcak dudaklarını. Ve ısrarlı. Ağzımı yalayan dilini. Ve burnumu. Çenemi. Gözlerimi.

"Kahretsin Boudine!"

Köpek ata biner gibi başımın üstüne çıkmış, yüzümü yalayarak beni tuhaf bir rüyadan çekip çıkarmıştı. Üç ay önce buraya taşınırken ona alışacağımı ummuştum ama bunu pek istemiyordum. Ama onun en iyi arkadaşı haline gelmiştim. Beni her yerde takip ediyor ve bana birçok insanın kendine bakılmasını isteyeceği gibi koşulsuz sevgiyle dolu, neredeyse yalvaran gözlerle bakıyordu. Bazen, elimde tuvalet kâğıdıyla tek başıma olmayı tercih ettiğim bazı yerler olsa da bu beni rahatsız etmiyordu.

Yatarken kapıyı düzgün kapatamamış olmalıydım. Yoksa biraz daha uyumuş olacaktım. Hamileliğimin son üç aylık dönemine yeni girmiştim ve karnım büyüdükçe uykum hafifliyordu. O zamana kadar çoğu hamile kadının yaşadığı

sıkıntıları yaşamamıştım, vücudum bunları son döneme saklıyormuş anlaşılan. Hepsini aynı anda yaşıyordum. Gastrit, şişmiş ve yorgun bacaklar, sık idrara çıkma, siyatik, çatlakların oluşması ve perine bölgesinin gözden kaybolması.

"Dolaşmak mı istiyorsun?"

Boudine kuyruğunu salladı, bunu evet olarak kabul ettim. Jeanne'ın o sabah erken saatte bir randevusu vardı, onu dışarı çıkaracak vakti olmamıştı anlaşılan.

O kahrolası merdivenleri her indiğimde olduğu gibi yeniden Surya Bonaly'ye[4] dönüşmemek için tırabzana sımsıkı tutunuyordum. Boşta kalan diğer kolumla Boudine'i taşıyordum, basamaklar ondan büyüktü, sonunda ister istemez bir domino taşı gibi aşağı yuvarlanıyordu. Giriş kata geldiğimde yüzüm pırıl pırıl olmuştu.

Mahallede kaldık. Orada kendime alışkanlıklar geliştirmeye başlamıştım. Oraya geldiğimde her türlü duygudan uzaktım, şimdiyse sesler, kokular ve binalar tanıdık hale gelmişti. Her zaman değişime kapalı biri olduğuma inanmıştım, her zaman "evimin" anılarımın ve alışkanlıklarımın olduğu yer olduğunu sanmıştım. Yaşarken şunu anladım ki "evim" ben neredeysem oradaydı. Bir zamanlar bana yabancı olan bu mahallede, bu sokakta, bu binada, bu dairede ve bu odada kendime bir yuva bulmuştum.

Midemin yönlendirmesiyle Théo'nun fırınından içeri girdim. Genç bir kadın bir müşteriye servis yapıyordu, ardından sıra bana geldi.

"Merhaba, bana bir çikolatalı kruvasan lütfen."

---

4 Fransa'nın en ünlü artistik patencilerinden biri. (ç. n.)

Kız bana sanki ona hakaret etmişim gibi baktı. Bu kelimenin Güney Batılı olmayan insanlar üzerinde bıraktığı etkiyi birkaç kez fark etmiştim.

"Burada ondan yapmıyoruz," diye yanıtladı yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Ama size çikolatalı ekmeği tavsiye ederim, çok daha güzeldir."

Kızın espri yaptığını anlayınca oyuna dâhil oldum:

"Çikolatalı ekmek mi? İçinde çikolata olan bir ekmek mi yani? Hayır, ben gerçekten çikolatalı kruvasanı tercih ederim, sizde de çok güzel çikolatalı kruvasanlar var."

"O zaman size üzümlü ekmeği tavsiye edebilirim," diye yanıtladı kız bana bir üzümlü ekmek göstererek.

Sesimi tanımış gibi görünen Théo dükkânın arkasından başını uzattı:

"Leïla, o kadın buralı değil. Birazdan senden ona paket servis yapmanı isteyecek ve sana çok güzel bir gün dileyecek."

Bir poşete konulmuş çikolatalı kruvasanımla binaya geri döndüm. Kapıcı camları siliyordu.

"Ah, merhaba!" diye selam verdi. "Sizi bu yıl henüz görmemiştim, ben de size en iyi dileklerimi sunmayı düşünüyordum. Sağlık, iş, aşk, mutluluk, hepsi işte!"

"Çok teşekkür ederim Victor, ben de size güzel dileklerimi sunuyorum."

Adam kapının önünde donakalıp gülümseyerek beni süzdü. Midem guruldadı.

"Affedersiniz, ben geçecektim de."

Adam kızararak yana çekildi.

"Yeri gelmişken," dedi ben tam içeri girerken. "Posta kutusunun üstünde adınız yazmıyor. Postacı Iris Duhin adına bir mektup bıraktı, bu sizsiniz öyle değil mi?"

Donakalma sırası bana gelmişti. Yeni adresim kimsede yoktu. Maaş bordrolarımı ajanstan kendim alıyordum ve mektuplarımın annemin evine gitmesi için talimat vermiştim.

Victor dairesine girerek gözden kayboldu ve birkaç saniye sonra oradan elinde bir kutu çikolata ve bir zarfla çıktı.

"Önemli bir şey değil," diye geveledi adam onları bana uzatırken. "Ama size tatlı bir şeyler hediye etmek istedim."

Yalnızca mektubun kimden geldiğiyle ilgilenerek jesti için ona dalgın dalgın teşekkür ettim. Annemin el yazısını görünce içimi bir rahatlık kapladı. Victor, Boudine'i severken ben de hemen zarfı açtım. İçinde üzerine bir post-it yapıştırılmış olan bir tebrik kartı olduğunu fark ettim.

Bunu sana gönderip göndermemekte kararsız kaldım.
Ama senin adına bizim eve geldi. Jérémy'den.
İstemiyorsan okuma.
Öpüyorum, annen.

Kartın üzerinde "En iyi dileklerimle" yazısıyla birlikte karların içinde duran dore renkli bir geyik vardı.

Meleğim,
Bizi evliliğimizden ayıran her bir dakikayı sayıyorum.
Ömür boyu birleşmemiz için o kadar sabırsızlanıyorum ki.
Endişelerini anlıyorum, böyle bir taahhütten önce bu çok normal.
Ara beni, ben seni rahatlatmasını bilirim.
Seni kendi hayatımdan bile çok seviyorum.
Jérémy

55

Jeanne

Jeanne eve döndüğünde Iris'i isteksiz isteksiz çikolatalı ekmek yerken buldu. Iris ona göz doktoruyla olan sözde randevusu hakkında hiçbir şey sormayınca rahatladı, yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. Medyumla olan buluşmalarını gizlemeyi tercih ediyordu, birinin onu oraya gitmekten vazgeçirmesini hiç istemiyordu. Seanslar bütçesini zorluyordu ama birkaç altın mücevheri sayesinde gereken meblağı toplamıştı. Kuyumcudayken az kalsın onları satmaktan vazgeçecekti. İçlerinden birçoğunun manevi değeri vardı, tıpkı vaftiz madalyonu ya da Pierre'in ona hediye ettiği bir yüzük gibi ama o, geçmişten kalma objelerden ziyade kocasıyla şimdiki iletişimini sürdürmeyi tercih ediyordu.

Kendisi gibi o da pek sohbet havasında görünmeyen Iris'le birkaç kelime konuştu ve ceketinin cebine soktuğu eliyle az önce aldığı zarfı tutarak odasına çekildi.

Son zamanlarda mektuplar azalmıştı. Artık daha kıymetliydiler. Jeanne yatağının yanındaki koltuğa oturdu, Boudine'i kucağına çıkardı ve okumaya başladı.

2015 Kış

Jeanne son kemoterapisini almıştı. Aylardır göğüs kanseriyle savaşıyordu. Pierre her seansta, her muayenede ve randevuda ona eşlik etmişti. Jeanne saçları döküldüğünden beri ilk defa dışarı peruksuz çıkıyordu. Tekrar uzamaya başlamışlardı, o da onları saklamamaya karar vermişti. Saçları hoş, gümüş rengi bir griydi. Hastaneden yürüyerek döndüler. Yürüyüş, günlerce acı dolu yan etkiler yaşayacağını bilen Jeanne'a çok iyi gelmişti. Yolda bir komşuları olan Bayan Partelle'e rastladılar. Kadın Jeanne'ın hasta olduğunu biliyordu ama erkeksi bulduğu saç kesimi hakkında bir eleştiri yapmaktan kendini alamadı. Jeanne cevap verme gereği duymadı, bu onun tarzı değildi. Pierre'in de tarzı değildi ama karısına yapılan saldırıya hazırlıksız yakalanmıştı ve anında tepki verdi. "Erkeksi bir saç kesimini taşımak çok klas olmayı gerektirir, bu yüzden denemenizi tavsiye etmem."

Jeanne bu hikâyenin devamını hatırlayınca gülümsedi. Komşusunun yüzünün rengi atmıştı, dudaklarını büzmüş ve tek kelime bile etmeden yoluna devam etmişti. Pierre ve Jeanne yaramazlık yapan çocuklar gibi gülüşmüşlerdi. Komşusu selamlarına bir daha hiç karşılık vermemişti.

Pierre'le ne kadar çok gülebilmişti! Onların başka seçeneği olmayan insanlara özgü bir mizah anlayışları vardı. O, Jeanne'ın, Jeanne da onun en iyi seyircisiydi. Sıklıkla kendilerini yaşıtlarıyla karşılaştırıp onların sadece vücutlarının yaşlandığını söylüyorlardı. Kendilerini yetişkin bedenlere

hapsolmuş ve oradan çıkmayı hiç istemeyen çocuklar gibi görüyorlardı.

Jeanne mektubu katlamaya başladı ama bir ayrıntı onu durdurdu. Kadın onu rahatsız eden şeyin kökenini bulmak için her cümlede durarak mektubu yavaşça tekrar okudu. Sekizinci okuyuşunda hayrete düştü. Anlamadan önce bir kez daha okudu. Mektubu gönderenin kim olduğunu biliyordu.

56

Théo

Bugün büyük gündü. Yarışma Courbevoie'daki Fermade Pastacılık Okulu'nda yapılacaktı. Oraya metroyla giderim diye düşünmüştüm ama Philippe beni arabayla götürmek istedi. Bu onu pastane dışında ilk görüşümdü, tuhaf bir histi. Leïla bugün çalışmıyordu, bu yüzden o da gelmek istedi. Arkada oturduğumda beni araba tuttuğunu söylemeye cesaret edemeden ön yolcu koltuğuna geçtim. Kalabalık karşısına çıkma korkum yüzünden o sabah hiçbir şey yiyememiştim zaten, riskleri en aza indirmem gerekiyordu. Philippe de önemli bir şey yokmuş gibi eğer bu etabı geçersem ve bir sonrakini de kazanırsam doğrudan ulusal yarışa seçilmiş olacağımı söylediğine göre, heyecanıma küçük bir katkıda bulunabileceğini düşünmüş olmalıydı.

"Seni panikletmemek için daha önce söylemedim ama orada bunu illaki öğrenecektin zaten."

"Haklısın, şimdi söylemen en iyisi."

Leïla'nın elini omzuma koyduğunu hissettim. Eli yalnızca birkaç saniye orada kaldı, tepki verecek zamanım olmadı. Arkaya baktım, Iris bana gülümsedi, Jeanne gelip geçen manzarayı izliyordu. Yanımda olmak için ısrar etmişlerdi.

Üzerimde inanılmaz bir baskı vardı ve bunun bana iyi gelmediğini biliyordum. Kafamı boşaltmaya çalıştım ama daha beter oldu.

Yaklaşık otuz pastacı çırağı kadar vardık ve içlerinde korkudan üç buçuk atan yalnızca benmişim gibi hissettim. Ya gerçekten sakinlerdi ya da içleri titrerken karizmayı çizdirmemek için benden daha iyi rol yapıyorlardı. Bir süre bahçede bekledik. Bir jüri üyesi hâlâ gelmediğinden biraz gecikme olmuştu. Yanında dört kişi olan yalnızca ben vardım, diğer herkes tek başınaydı ya da yanlarında pastacılık öğretmenleri vardı, biraz utanç vericiydi ama bu yola girmiştik bir kere, bu yüzden şikâyet etmeyecektim.

Kapı açıldı, artık girebilirdik. İsmimi alan adam bana yalnızca bir kişinin benimle birlikte içeri girebileceğini söyledi. Philippe bana seçenek bırakmadı, yanımda kapıdan içeri giren o oldu.

Leïla yine omzumu sıktı, bu kez ben de elimi onunkinin üstüne koydum. Iris bana iyi şanslar diledi, Jeanne ise giderken heyecanımı onların yanında bırakmamı söyledi.

Büyük masalar üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu kâğıtlar vardı. Sınavda lazım olacak tüm gereçler masalara konulmuştu, malzemeler, fırınlar, buzdolapları ve elektrikli aletler de odanın bir köşesindeydi. Jüri üyeleri kendilerini tanıttı, hiçbirini tanımıyordum ama kaygı seviyem bana kendi adımı bile unutturacak cinstendi zaten. Sınav konusu verildi: limonlu bezeli tart. Philippe bana son kez moral verdi ve gidip diğer konuklarla beraber salonun arka tarafındaki bir sandalyeye oturdu.

"3, 2, 1, başlayın!"

Şekerli tart hamuruyla başladım, malzemeleri karıştırdım, yoğurdum ve buzdolabına kaldırdım. Beklerken kremayı hazırlamaya koyuldum. Limonun kabuklarını soydum, suyunu sıkmak için onu ikiye kestim, bu arada parmağımı da kesmişim, bir damla kan gördüm, sonra iki, sonra da ince bir sızıntı, kulaklarım uğuldadı, içerisi ne kadar sıcak böyle, ah yıldızlar, iyi geceler çocuklar.

Dönüşte arabada kimse konuşmadı. Philippe sürekli dişlerini sıktı, yarışma salonunda tekrar kendime geldiğimde devam etmem için ısrar etti ama organizatörler çok halsiz göründüğüme karar verdiler, ben de aksini savunmadım. Onun bunu mahsus yapıp yapmadığını bilmiyordum ama Philippe tam radyoyu açtığı anda Jean-Jacques Goldman kulağımın zarını yırtarcasına bağırmaya başladı.

Yol boyunca başımı telefonumdan kaldırmadım. Hem utançtan ölmüş hem de her şey bittiği için rahatlamıştım. Ekranda bir mesaj belirdiğinde videolara bakıyordum. Tam arkamda oturan Leïla'dandı.

"Korkunla yüzleşmiş olman bile çok önemli, elinden geleni yaptın."

"Teşekkürler. Philippe surat yapıyor."

"Bu onun normal hali, hahaha. İstersen pazar akşamı bir şeyler içmeye gidebiliriz."

"Çok incesin ama bana acımana gerek yok."

"Sana acımıyorum, sana imreniyorum."

57

Iris

"Senden numaramı ona vermemeni istemiştim."

"Ama hali içimi acıttı."

Hamilelik boyunca annemle konuşmak bana iyi gelmiyordu. Bu yüzden tansiyonum çıkmazsa hiçbir şekilde çıkmazdı.

Annem Jérémy'nin ilk mesajından beri numaramı ona verdiğini inkâr etmişti. Şu gerçeğe rağmen beni kendimden şüphe ettirmeyi başarmıştı: Numaram yalnızca onda, erkek kardeşimde ve Mel'de vardı ve diğer ikisi Jérémy'nin gözünün yaşına bile bakmamakta hiç zorluk çekmezdi. En sonunda düzenli olarak onunla konuştuğunu ve hatta onu iki kez evinde ağırladığını kabul etmişti.

"Senin neden gittiğini anlamıyor. İtiraf edeyim ki ben de öyle. Düğün yaklaşıyor hayatım, onca davetliyi böyle yüzüstü bırakamazsın!"

"Anne seni buna bilerek karıştırmıyorum, endişelenmeni istemiyorum. Lütfen buna karışma. Ve ona başka hiçbir bilgi verme! Ona Paris'te olduğumu söylemedin değil mi?"

Sessizlik.

"Anne? Bana ona bunu söylemediğini söyle."

"Ah, dinle, ilk defa kibar birine rastladın! Baban onu çok severdi, biliyor musun?"

Telefonu kapattım ve onu odanın öbür ucuna fırlattım. Öfke ve endişe arasında gidip geliyordum, anneme karşı bunları hissedeceğim aklıma gelmezdi. Beni hâlâ kendi fikirleri olmayan ve kendi kararlarını alamayan, korunması gereken bir çocuk gibi görüyordu. Onun fikirleri ve kararları benimkilerden önce geliyordu, yetişkin olan oydu.

Mutfağa gitmek için salona geçerken Jeanne'ın dikiş dikmekle meşgul olduğunu gördüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Seni gözetlemedim ama birkaç çığlık duydum."

"Önemli bir şey yok, annemle tartıştım. Beni delirtiyor."

Jeanne gülümsedi:

"Benimki de bazen beni çileden çıkarırdı, sadece bir anne bu kadar hassas noktalarımızı bulabilir bence. Birkaç yıl sonra sen de oğlunu delirteceksin!"

"Bu şimdiden böyle galiba, nasıl debelendiğine bakılacak olursa uçup gitmek ister gibi bir hali var."

"Canın yanıyor mu?"

"Hayır, sadece tuhaf bir his o kadar. Kaburgalarıma tekme attığı zamanlar hariç, o pek hoş olmuyor işte. Görmek ister misin?"

Teklifim onu hazırlıksız yakalamıştı, hemen arkasından pişman oldum.

"Pardon, seni tedirgin etmek..."

"Çok isterim!" diye sözümü kesti Jeanne ayağa kalkarak.

Kanepeye uzandım, bebeğim en iyi bu pozisyonda kendini belli ediyordu. Gergin karın derimi ortaya çıkararak *swe-*

atshirt'ümü yukarı çektim. Birkaç dakika bir hayat belirtisi bekleyerek öylece kaldık.

"Hep böyle oluyor," dedim. "Geceleri uyumak istediğimde uterusumu bir tramboline çeviriyor ama onu her videoya kaydetmek istediğimde saklanıyor."

"Tam bir fırlama olacak," diye mırıldandı Jeanne. "Dokunabilir miyim?"

Başımı sallayarak elini göbek deliğimin yanına koyması için onu cesaretlendirdim. Heyecanlandığını hissettim. Ben de heyecanlanmıştım.

"Bu ilk kez oluyor," diye itirafta bulundu Jeanne.

Sevgili çocuğumun Jeanne'ın elinin altında bir tümsek oluşturacak şekilde zıplamayı seçtiği an o an oldu. Kadın gözlerini kocaman açtı ve bir çığlık attı:

"Bu inanılmaz! Olağanüstü! Orada, aşağıda küçük bir canlı var desene. Hayat muhteşem."

Kapı açıldı, gelen öğleden sonra çıkan Théo'ydu. Çocuk bu uygunsuz sahneye şaşırarak uzaktan bizi izledi.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Gel de bak," diye fısıldadı Jeanne. "Bu büyüleyici bir şey."

Théo söyleneni yaptı ve gözlerini karnıma dikerek yanımıza geldi. Tenim bir hareketle yukarı doğru dalgalandı, Théo bir adım geri çekildi:

"Kahretsin, bu iğrenç! Bir uzaylıya benziyor."

58

Jeanne

Jeanne mezarlıktan dönerken bir kara orman pastası almak için Théo'nun fırınına uğradı. Yetmiş beşinci yaşını kutluyordu ve bunu kimseye söylememeyi düşünmüştü ama her yıl o gün, içinden çocukluğunda yaşadığı duygularla bağ kurmak geliyordu. Annesi Jeanne'ın çikolatayı ne kadar sevdiğini biliyordu, büyüyen vücuduyla doğru orantılı olarak pasta ona gittikçe daha küçük görünse de annesi Jeanne'a her zaman aynı kara orman pastasını yapardı. Jeanne günün kraliçesi olur ve babasının yerine ilk önce ona servis yapılması ayrıcalığına sahip olurdu. Louise pastanın etrafındaki çikolata parçalarından hoşlanmadığı ve Jeanne da çilekleri ayırdığı için, iki kız kardeş kendine de birkaç parça düşmesini uman köpekleri Caprice'in ilgi dolu bakışları altında değiş tokuş yaparlardı. Bunun üstünden on yıllar geçtikten sonra krema ile kek ağzında her buluştuğunda Jeanne sekiz yaşına geri dönerdi.

Kadının alışkanlıklarına sadık kalan fırıncı bütün sevimliliğini Jeanne'a saklamıştı, Jeanne da böyle bir kadınla çalıştığı için Théo'ya imrenmişti.

Jeanne kafasında hazırlayacağı akşam yemeğini tasarlayarak oturduğu binaya geri döndü. Merdivenlerin aşağısında birkaç saniye duraksadı ve Victor'un dairesine yöneldi. Bir süre daha düşündü, ardından kapıyı çaldı.

Boudine kapı açılır açılmaz antreye giriverdi. Jeanne da Victor'un davetiyle onu izledi. Onunla bir kahve içip vakit geçirmesi az rastlanan bir şey değildi, adam bu yüzden bu beklenmedik ziyarete şaşırmadı.

"Kahve için geç oldu," dedi kapıcı buzdolabını açarken. "Ama limonatam ya da roze şarabım olması lazım."

"Fazla kalmayacağım," dedi Jeanne. "Yanımda buzdolabına koymam gereken bir pasta var. Ben yalnızca sana bir şey hatırlatmak için geldim. Bayan Partelle'i hatırlıyor musun?"

Victor hemen cevap verdi:

"Tabii ki! Bayan Partelle, birinci kattaki. Yanılmıyorsam Bretonya'ya yerleşmişti. O kadar uzun zaman oldu ki karıştırmamak zor. Bunu neden sordunuz?"

Jeanne çantasını açtı, içinden aldığı mektuplardan oluşan küçük paketi çıkardı ve onu masanın üzerine koydu:

"Çünkü onun adı Pardelle'di, Partelle değil. Sen onun adını söylerken bu hatayı hep yapardın."

Victor elini yüzüne götürdü ve alnını kaşıdı. Jeanne onun yaşadığı ikilemi gözlerinden okuyabiliyordu: İtiraf mı edecekti yoksa anlamamış gibi mi yapacaktı?

Victor, Jeanne ile Pierre'in onların apartmanına taşınmalarından üç yıl sonra, 1972'de doğmuştu, annesi Bayan Giuliano kapıcılık görevini kendi annesiyle babasından devralmıştı. Victor'un mahallenin kasabında çalışan babası genç yaşta ölmüştü. Çocuk binada büyümüş, çok sevdiği annesinden hiç uzak kalmamıştı. Hatta bu alay konusu haline gelmişti,

bina sakinleri küçük Victor yanında olmadığı her seferinde Bayan Giuliano'ya onun eteğinin arkasına saklanıp saklanmadığını soruyorlardı. Kibar, çalışkan ve güçlü bir espri yeteneğine sahip olan bir çocuktu, bu nitelikler herkesin şefkatini kazanmasını sağlamıştı. Pierre ve Jeanne ona daha da bağlıydılar, ona kapılarını açacak kadar. Pierre ortaokul yılları boyunca ona İngilizce dersi vermiş, Jeanne da ona dikiş dikmeyi öğretmişti. Victor dalgın ve genellikle aklı bir karış havada bir ergen, sonrasında da toplumun hiçbir kesimine dâhil olamayan yalnız bir yetişkin olmuştu. Kendini sadece giriş kattaki küçük dairesinde mutlu ve güvende hissediyordu. Dört yıl sonra annesi vefat edince doğal olarak meşaleyi Victor devralmıştı.

"Bunun size iyi gelebileceğini düşündüm," diye mırıldandı adam. "Bir televizyon programında mutlu anıları yeniden yaşamanın yas sürecini atlatmaya yardımcı olduğunu izlemiştim."

"Peki ama tüm bu olanların nasıl farkında olabildin?"

"İyi bir hafızam ve gelişmiş bir duyma kabiliyetim olduğunu bilirsiniz! Ben her şeyi duyar ve akılda tutarım. Bayan Partelle'in, ya da Pardelle'in, hikâyesi örneğin, eve dönerken anneme anlatmıştınız. Ben oradaydım, kahkahalarınızı hâlâ hatırlıyorum."

Jeanne bu ayrıntıyı atlamıştı.

"Eğer size acı verdiysem üzgünüm," diye iç çekti Victor.

"Bana acı vermedin, merak etme. Senin de onu çok sevdiğini biliyorum."

Adam sessizce başını salladı. Jeanne ciddiydi, yalnızca Victor'a kızmamakla kalmamış, aynı zamanda çok da duygulanmıştı. Adam bu kadar zahmete girdiğine göre ona derinden

bağlanmış ve acısından etkilenmiş olmalıydı. Bağlılıkları karşılıklıydı. Victor Jeanne'ı önemsiyordu, ona güzel bir arkadaşlık göstergesi sunmuş, dahası hediyelerin en güzelini vermişti: Pierre'le olan anılarını. Jeanne, Boudine etraftaki bütün kedi mamalarını bulduktan kısa bir süre sonra kalktı. Kapıcı kapıya kadar ona eşlik etti.

"Victor, lütfen..."

"Evet?"

"Bana başka mektuplar da yollar mısın?"

Adam başını salladı ve Jeanne dudaklarında bir gülümsemeyle daireden ayrıldı.

@ayisigikitap

59

Théo

"Ne zaman geliyorsun adamım?"

Gérard ve Ahmed'in telefonlarına cevap vermemeyi bıraktığımdan beri onları görmeye gitmem için kafamı ütülüyorlardı. Gégé bir ay sonra reşit olacaktı, Ahmed ise altı ay daha beklemek zorundaydı. Onların yerindeyken istediğim tek bir şey vardı: bir hapishane gibi gördüğüm o yetimhaneden çekip gitmek. On sekiz yaşına gelince bir seçeneğiniz kalmıyordu, gidecek bir yeriniz olsa da olmasa da gitmek zorunda kalıyordunuz. Bu yüzden üniversite eğitimi falan almak istemedim, para kazanmam gerekiyordu. Çıraklık fazla kazandırmıyordu ama akmasa da damlıyordu işte.

Oraya neden dönmek istemediğimi bilmiyordum. Belki kötü anılar belki de başka şeyler yüzündendi. Oradan uzak kaldıkça güzel anılar hafızamda daha fazla yer edinmeye başlamıştı. Oradan ayrıldığım gün Ahmed gitarının başına geçmişti ve bana veda etmek için bir şarkı söylemişlerdi. Sözlerini birkaçı birlikte yazmıştı ve orada yaşadığım şeyleri anlatıyordu. Bütün gücümle yumruklarımı sıkmış ve sadece içimden ağlamayı başarmıştım. Gérard her zaman

taktığı kasketi bana vermiş, küçükler bana sarılmış, Manon ise ağlamıştı.

Çok zor zamanlar geçirmiştim. Sébastien adında bir öğretmen bize yıllarca köpek muamelesi yapmıştı ve dahası vardı. Bize vurmak için onu kimsenin göremeyeceği yerlerde beklerdi. Küçüktüm, kendimi savunacak cesaretim yoktu ama büyükler bile onunla başa çıkamıyordu. Orada kalan diğer çocuklar da şiddete başvuruyordu, ortada hiçbir sebep yokken yüzüme az yumruk yememiştim. Önem verdiğim şeyler yüzünden göze batıyordum, çığlıklar, yurttan kaçışlar, hatta intihar girişimleri yaşanıyordu. Ama en acısı umut etmekti sanırım. Annemin beni ziyaret etmesini umut etmek, içmeyi bırakmasını umut etmek, beni oradan almasını umut etmek. Bir gün bir psikolog bana yetimhanede olmamın annemin evinde olmamdan daha iyi olduğunu söyledi. Ona küfrettim ve çekip gittim. Bunları dinlemeye tahammülüm yoktu. Her çocuk gibi ben de annemi seviyordum: koşulsuz bir şekilde. Ben sadece onunla olmak istiyordum, psikoloğun haklı olup olmadığını, yalnız ama güvende olmamın mı yoksa annemle ama tehlikede olmamın mı daha iyi olduğunu hiçbir zaman bilemeyecektim.

Yetimhanede güzel zamanlarım da olmuştu. Bana kardeşleri gibi davranan Nico ve Assa adında iki öğretmen vardı. Dünyamı yeniden şekillendiren top oyunlarımız. Yurttan kaçtığımız akşamlar, yani yakalanmadıklarımız. Duşta avaz avaz şarkı söylerken deli gibi gülmelerimiz. Televizyon gecelerimiz. Plaja gittiğimiz gün. Buz pateni pisti. Kardeşlerim Ahmed ve Gérard. Manon. Malik, Sonia, Enzo, Emma. İnsan aynı sorunu yaşadığında bu, ister istemez bazı bağlar oluşturuyordu. Alacak kimse olmadığında bile verecek sev-

giniz oluyordu. Bu gerçek bir aile değildi ama bazen ona çok benziyordu.

Bir bahane uydurup telefonumu kapattım. Saat gece yarısını geçmişti. Işığı söndürdüm, yorganın altına girip gözlerimi kapattım. Zihnimde ihtiyaç duyduğumda sığındığım bir yer vardı. Paralel bir evren gibi, hiçbir sorunumun olmadığı, her şeyin yolunda gittiği hayalî bir hayat. Kararları benim verdiğim gerçek hayata açılan bir kapı. Ben herkesin böyle bir alana sahip olduğunu sanıyordum ama sonradan benim gibilerin pek de fazla olmadığını anladım. Bu yüzden de bundan bahsetmeyi kestim. Bu ben daha çok küçükken başlamıştı. Yatağıma uzanıp herkesin önünde şarkı söyleme cesareti gösterdiğim bir yıl sonu gösterisini gözümde canlandırışım aklıma geldi. Yapmam gereken tek şey gözlerimi kapatmaktı ve kendimi sorunlardan ve kaderden uzakta, bambaşka bir yerde bulmuştum. Bu, kitaplar ya da televizyon olmadan yapılan bir kaçıştı. Kendi çektiğim kısa metrajlı bir filmdi. Bir süredir aynı filmi izliyordum. Fırına ilk gelen ben oluyordum. Anahtarlar bende oluyordu, içeri giriyordum ve üstümü değiştirmek için soyunma odasına gidiyordum. Üstüm çıplak oluyordu ve vücudum itfaiyeci takvimindekilerin vücutlarını andırıyordu, Leïla içeri giriyordu, yavaşça bana yaklaşıyordu, elini enseme koyuyordu ve beni öpüyordu.

60

Iris

"Seni o kadar çok özledim ki."

"Beni boğuyorsun."

Kollarımı gevşettim ve ete kemiğe bürünmüş karşımda duran kardeşimi inceledim.

"Ay! Hasta mısın sen, neden çimdik atıyorsun?"

"Rüya görmediğimden emin olmak için."

Onu havaalanında karşılamak için otobüse binmiştim. Beni tanımadan yanımdan geçti. Onu tekrar gördüğüm için o kadar mutlu olmasaydım buna bozulurdum.

Yol boyunca bana uzun deniz seyahatinden, tanıştığı insanlardan, çektiği fotoğraf ve videolardan bahsetti. Instagram hesabında çoğunu görmüştüm ama onun anlatışı bir ağacı bile heyecanlandırabilirdi.

Rezervasyon yaptırdığı otel, dairemin iki adım ilerisindeydi. Çantasını yere bıraktı ve bana doğru dönerek gözlerini karnıma dikti:

"Buna inanamıyorum. Dayı olacağım."

"Biliyor musun ben korkmaya başladım. Üç aydan kısa bir süre sonra burada olacak."

"Neden korkuyorsun?"

"Her şeyden. Onu kaybetmekten, hasta olmasından, Jérémy'nin onun velayetini istemesinden, onu babasından mahrum bıraktığım için oğlumun bana kızmasından, onunla anlaşamamaktan." Doğum yaklaştıkça kendime bunu başaramayacağımı daha fazla söyler olmuştum.

Bu korkuları dile getirmek onları gerçek kılıyordu. Haftalardır onlara kapıyı açmayı ve beni ele geçirmelerine izin vermeyi reddediyordum. Bunu basit bir soruya dönüştürmüş ve kaygının önünü kesmiştim. Başıma gelen olumsuz olaylardan ders çıkarmıştım ve şansımı olumlulardan yana kullanmıştım. Başarısız ola ola güven eşiğim yavaş yavaş dolmuştu. Bu biraz da etrafımın benim yerime bana inanan insanlarla çevrili olması sayesinde olmuştu. Jérémy de onlardan biriydi, hatta onların başında geliyordu.

O beni anlıyor, dinliyor ve neler hissettiğimle ilgileniyordu. Bana cesaret veriyordu, genellikle de abartılı bir şekilde. Giriştiğim her iş beni övmesi için bir bahane oluyordu. Risotto mu yapıyordum? Hayatında yediği en güzel risotto oluyordu. Saç modelimi mi değiştiriyordum? Bana her şey yakışırdı, kafamı kazıtsam bile harika görünürdü. Yeni bir hastam mı oluyordu? Onu iyileştirirdim. Ben en yetenekli fizyoterapisttim. Onun aşırılığı ve benim her şeyi yetersiz bulmam arasında beni dengeleyen bir orta yol vardı. Değişim sinsice olmuştu. Beni alarma geçiren ilk cümleyi hatırlıyordum.

"Bu çok pişmiş. Eski karımdan ders alman lazım."

Ben ağlamıştım, o da özür dilemişti. Kaçırdığı bir sözleşme yüzünden sinirlenmişti. Tekrar benim sevdiğim adama dönüşmüştü. Sonra bir tokat daha gelmişti.

"Sevişirken gıdından başka bir şey görmüyorum."

Ve bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha. "Bu kot pantolon poponu şişman gösteriyor", "Hiç komik değilsin", "İnsanlar senin nasıl biri olduğunu anladıklarında kimse seni fizyoterapisti olarak seçmeyecek", "Ne kadar da aptal olabiliyorsun, zavallım benim", "Burada yaşamanı istediğim güne lanet olsun", "Kendine hiç arkadaşlarının neden seninle artık konuşmadıklarını sormuyor musun?", "Gerçekten de hiçbir şeyde iyi değilsin."

Eleştiriler iltifatları geride bırakmıştı. Sorun şuydu ki ben iltifatlardan çok eleştirilere inanıyordum.

Her saldırının ardından bir teselli geliyordu. Niyeti kötü değildi, bu benim iyiliğim içindi, beni kırdığı için üzgündü, amacı bu değildi. Kırdıklarını tamir ederken ise vazgeçilmez birine dönüşüyordu. O benim hem celladım hem kurtarıcımdı. Hem bıçak hem de pansumandı. Kendimden çok ona inanmam için pek fazla zaman gerekmemişti. Onsuz hiçbir şey yapamayacağıma ikna olmak için. Yalnızca onun beni anlayabileceğine. Beni sevebileceğine. Otuz yılda inşa ettiğim her şeyi üç yılda yıkmayı başarmıştı.

"Sen harika bir anne olacaksın," diye beni rahatlattı erkek kardeşim. "Bunu en iyi ben bilirim, bana yıllarca çocuğunmuşum gibi davrandın."

Bebek Clément'a göğsümden süt vermeyi deneyecek kadar ileri giderek annemi taklit ettiğim o dönemi tekrar düşününce güldüm.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Erkek kardeşim yatakta yanıma oturdu ve başını omzuma koydu.

"Âşık oldum," dedi.

Bu habere bebeğim bile şaşırdı.

"Sen mi? Olamaz! Kime? Nerede? Ne zaman? Bana her şeyi anlat, yirmi sekiz yıldır bu anı bekliyorum!"

Clément hiçbir zaman benimle birini tanıştırmamış, bana herhangi bir sevgilisinden bahsetmemişti. Ona bu konuda soru sorduğumda gülümseyerek omuz silkiyordu. Ben en ufak bir romantik ilişkimi bile onunla paylaşırken bu beni deli ediyordu. Birçok kez gelen telefonlara şaşırmış, ondaki değişiklikleri fark etmiş ama onun uygun zamanı seçeceğini düşünerek ketumluğuna saygı duymuştum. O zamanın hiç gelmeyeceğini sanıyordum. Adı Camila'ydı, Buenos Aires'te fotoğrafçıydı ve bir yıldan uzun bir süredir Clément'a seyahatlerinde eşlik ediyordu. Birlikte yaşamayı düşünüyorlardı, burada ya da başka bir yerde. Bu pek fark edilmeyen, hatta belli belirsiz bir şeydi ama ondan bahsederken gözlerinde bir parıltı beliriyor, sesi biraz daha yumuşuyor, kendini kaptırıyordu. Âşık olan kardeşimi izlemeye bayılıyordum. Beklediğime değmişti.

61

Jeanne

Küçük Jeanne başkalarına saygı duyacak şekilde yetiştirilmişti. Kurallar basitti: Başkaları kraldı, başkalarına karşı çıkmamak, başkalarını hayal kırıklığına uğratmamak, rahatsız etmemek, sıkmamak, yormamak, geciktirmemek, acele ettirmemek, kırmamak, üzmemek ve onlara ayak bağı olmamak gerekiyordu. Jeanne kendinden beklenenleri karşılayabilmek için çok erken bir yaşta tıpkı kıyafet değiştirir gibi tutum değiştirmeye başlamış ve doğal karakterini gizlemişti.

Büyüyen Jeanne yıllar geçtikçe, olgunluğun da yardımıyla o suni katmanların çoğundan sıyrılmayı başarmıştı ama bazıları o kadar derine işlemişti ki âdeta teniyle kaynaşmıştı. Jeanne bu yüzden sıkıldığında duygularına gem vuruyor ve yoluna kim çıkarsa çıksın ona son derece ikna edici bir gülümsemeyle karşılık veriyordu. Maskenin ardındaki hoşnutsuzluğu anlamak için onu çok iyi tanımak gerekiyordu. Théo ve Iris onu kelimenin tam anlamıyla çok iyi tanımaya başlamışlardı.

"Jeanne bize dargın mısın?" diye sordu endişeyle Iris kanepede kadının yanına oturarak.

"Kesinlikle değilim," diye karşılık verdi kadın.

"Belli ki seni rahatsız eden bir şey var," dedi ısrarla Théo.

"Size çok iyiyim diyorum."

İkisi de yanlış bir şey yapmamış olmayı umarak birbirlerine baktılar.

Her şey o aramayla başlamıştı. Yemeğin ortasında sabit telefon çalmıştı. Bu nadiren oluyordu ve cevap veren her zaman Jeanne'dı. Fakat son defasında Jeanne'ın mutfakta işi vardı, bu yüzden telefonu Iris açmıştı. Bir adam Bayan Perrin'le konuşmak istemiş, Jeanne ahizeyi almış ve diğer ikisi sohbetin içeriğini hemen anlamışlardı. Jeanne masaya döndüğünde kendini sırrını açıklamak zorunda hissetmişti.

"Bir medyuma gidiyorum."

"Geleceği öğrenmek için mi?" diye sordu Théo.

Jeanne bir uzman aracılığıyla sevgili eşiyle iletişim kurduğunu itiraf etmeden önce sessiz kalmıştı. Iris ona katılmıştı, arkadaşı Gaëlle de ölen babasıyla aynı şekilde konuşmuştu. İlk başta şüphelense de medyumun verdiği ayrıntılarla ikna olmuştu, yalnızca onun bildiği ayrıntılarla.

"Bazı insanların gerçekten bir yeteneği oluyor ama dikkatli olmak lazım, çok fazla şarlatan var. Gerçek medyumları tanımak kolay, uzun bir bekleme listeleri ve onları görmek için uzaklardan gelen insanlar oluyor," diye tamamlamıştı Iris sözünü.

"Ben çok şanslıydım," diye yanıtladı Jeanne. "Benimle o iletişime geçti, beklemek zorunda kalmadım."

Théo yüzünü buruşturmuştu:

"Seninle nasıl iletişime geçti?"

"Telefonla. Numaramı ona Pierre vermiş."

"Kahretsin," demişti Iris. "Bu bana iki ay önce vefat eden hastam Bayan Beaulieu'yü hatırlattı. Birkaç gün sonra

hırkamı ve yemek kaplarımı almaya gittiğimde kızı bana bir medyumun annesinin ona bir mesaj bıraktığını söylemek için onu evinden aradığını anlatmıştı. Kadın telefonu adamın yüzüne kapatmıştı. Bu gerçekten çok garip."

"Evet," diye güldü Théo. "Burnuma kötü kokular geliyor."

Jeanne hiçbir şey belli etmemiş ama sırrını onlara açıkladığına pişman olmuştu. Şu meşhur Bay Kafka'ya olan güvenini sarsan bir sürü tutarsızlık ve çelişki vardı zaten, aklına daha fazla şüphe sokulmasını istemiyordu.

"Seni kırdıysam üzgünüm," diye ekledi Iris kanepeden kalkarken. "Belki de çok iyi biridir. Hatta bundan hiç şüphem yok. Sen bunu daha iyi bilirsin, biz onu hiç görmedik."

Jeanne rahatladı ama Théo'nun söyleyecekleri bitmemişti:

"Bunu yapabiliriz."

"Neyi yapabiliriz?" diye sordu Jeanne.

"Onu görebiliriz! Böylece sana fikrimizi söyleriz. Bir sonraki randevu ne zaman?"

62

Théo

Saat daha on olmamıştı. Leïla erken geldiğimi düşünmesin diye barın arkasındaki sokağa saklandım. Bana bir şeyler içmeyi teklif ettiğinden beri onunla her karşılaştığımda bayılacak gibi oluyordum ve bunun için parmağımı kesmeme gerek kalmıyordu. Gece neredeyse hiç uyumamıştım, hayalî dünyamda bile gergindim.

Bu, hayatımın ilk randevusuydu. Manon'layken bunu yapmaya gerek duymadan öpüşmüştük, daha doğrusu o beni öpmüştü, bense vücudum bayram ederken sanki bu benim için çok doğal bir şeymiş gibi kendimi ona bırakmıştım. Aynı şeylere isyan ediyor, aynı müziği dinliyorduk ve öyle güzel gözleri vardı ki ah, on beş yaşındayken bu, iskambilde kazandıran bir el gibiydi. Ondan önce de kısa bir süre sınıfımdaki bir kızla çıkmıştım. Kimsenin bizi görmemesi için bisikletlerin park edildiği alanda takılıyorduk. O bunu saygıdan yaptığını söylüyordu, bense utançtan yaptığını düşünüyordum. Hepsi bu kadardı. Fazla talep gören biri olmadığımı söylemem gerekiyor. İlk defa bir ilk randevum olacaktı. Çok sevdiğim bir kızla randevum olması da bir ilkti.

Kalp atışlarımı sayarak son bir sigara daha içtim, kalbimin atışı bir insan kalbine göre fazla hızlıydı.

"Selam!"

İrkildim, Leïla karşımda duruyordu. Kalbim iki atış arasında bile durmuyordu. Düz akımda yaşıyordum resmen.

"Selam!" diye karşılık verdim. "N'aber?"

Bu iyi bir başlangıç olmuştu, bir banka hesap ekstresi kadar heyecan uyandırıcıydım.

Bar sakindi. Salonun arka tarafındaki yüksek bir masaya oturduk. Leïla da benim kadar çekingen görünüyordu. İlk içkilerimizi içtik, biraz havadan sudan konuştuk, altı aydır yalnız yaşadığını, ondan önce ebeveyni, erkek kardeşi ve ablasıyla birlikte oturduğunu öğrendim. Yirmi yaşına girecekti. Aynı anda üç işte çalışıyordu: fırında, iki ofisin temizliğinde ve erkek kardeşinin restoranındaki ek işlerde.

"Ya sen? Yarışma için gelen kadın büyükannen miydi?"

"Hayır, ben onunla ve Iris'le aynı daireyi paylaşıyorum."

Kaşları yukarı kalktı. Zamanı gelmişti. Doğruyu mu söyleyeceğime yoksa başka bir şey mi uyduracağıma karar vermem gereken an o andı. Yetimhaneden geldiğim gerçeği her zaman dışlanmama neden olmuştu. İnsanlar bunu öğrendiklerinde tavır değiştiriyorlardı. Okuldayken ebeveyni olmayan çocuktum. Ya bana yaklaşmıyor ya da meraktan veya acıdıkları için yaklaşıyorlardı. Kendimi bazen hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyordum. Ben bir yabancıydım. Leïla yapacağım açıklamaları bekliyordu. Kelimeleri kafamda evirip çevirdim, onları düzene sokmaya çalıştım.

"Ben Briveliyim. Bir evin kirasını tek başıma ödeyecek kadar kazanmıyorum ve Paris'te kimseyi tanımıyorum. Bir ailem yok. Yetimhanede büyüdüm."

Ona bakmaya cesaret edemiyordum. Nefesimi tutarak bardağa bakıyordum.

"İyi insanlara benziyorlar," dedi kız sonunda.

"Senin için çok endişeleniyorlardı, akraban olduklarını sandım. Ne dersin kalkalım mı?"

Tepki vermemişti. Soru sormamıştı. Bunun neden ve nasıl olduğunu öğrenmek istememişti. Ya bu onun için önemli değildi ya duymamıştı ya da umurunda değildi.

Kendimizi kaldırımda bulduk, hava soğuktu, nefeslerimiz buhara dönüşüyordu. Ben ona beni duyup duymadığını sormak için cesaretimi toplamaya çalışırken o bana onu izlememi işaret etti.

"Gel, sana bir şey göstereceğim."

Birbirimize Nathalie'yle ilgili komik hikâyeler anlatarak Seine Nehri kıyısı boyunca yürüdük, bu bitmek bilmeyen bir konuydu, sürekli gülüyorduk.

"Hayır bayım, veresiye vermiyoruz," dedi Leïla. "Gördüğünüz gibi sakalım yok, beni başrahip Pierre'le karıştırmayın!"

"Onu inanılmaz iyi taklit ediyorsun!"

"Biliyorum, biliyorum, biraz yeteneğim var."

Leïla bir binanın önünde durdu ve en üst kattaki bir ofisin temizliğiyle ilgilendiğini söyleyerek şifreyi tuşladı. Kendimizi özel bir bahçede bulduk, Leïla susmam için parmağını dudaklarına götürdü. Merdivenlerde en üst kata kadar onu izledim. Duvara dayalı ahşap bir merdiven vardı, Leïla onu aldı ve tavandaki bir kapıya yerleştirdi. Arkasından yukarı çıkmamı fısıldadı.

Manzara nefesimi kesmişti. Kelimenin tam anlamıyla. Bacaklarım titriyor ve başım dönüyordu. Bütün Paris'i görü-

yorduk, çatılar sonsuzluğa uzanıyordu. Eiffel Kulesi uzakta, Sacré-Cœur Bazilikası ise daha yakındaydı. Leïla binanın çatısına doğru birkaç adım attı, kalın bir boruya tutundum ve kendimi yere bıraktım.

"Hay aksi, iyi değil misin?" diye sordu gelip yanıma oturarak.

"Evet evet, çok iyiyim. Yanında defibrilatör var mı?"

Leïla kahkahalarla güldü ve gülmesi durunca uzunca bir süre geceyi dinledik. Titrememem yavaş yavaş geçmiş ve bir binanın tepesinde olduğumu neredeyse unutmuştum. Leïla hiç kımıldamıyordu, onun ne düşündüğünü merak ettim, derin bir nefes aldım ve şöyle söyledim:

"Barda sana söylediklerimi duydun mu?"

"Evet duydum. Bunun senin için zor bir mesele olduğunu biliyorum çünkü benim de zor meselelerim var. Hazır hissettiğimizde onları birbirimize anlatmak için bir sürü zamanımız var."

Titremeler yeniden başladı, yine başım dönüyordu ama bu seferki aynı değildi. Leïla bana bakıyordu, yüzü nefesini hissedeceğim kadar yakındı, korkularımı bir kenara bıraktım, gözlerimi kapattım ve öpüştük.

(Bunun şerefine Eiffel Kulesi'nden havai fişek atılmamasına şaşırdım.)

63

Iris

Jeanne bizimle aynı fikirde değildi. Israr etmedik. İllüzyonlarla kendini kandırmaya devam etmeyi ya da gerçeği kabul etmeyi tercih etmeyi seçmek ona kalmıştı. Dün akşam yemeğinde bize fikrini değiştirdiğini itiraf etti. Bundan emin olmak istiyordu.

Medyum kapıyı açtığında Jeanne'ın yanında birilerinin olmasına şaşırmış gibi bir hali vardı. Ona elimi uzattım.

"Merhaba, ben Bayan Perrin'in kızıyım."

"Ben de torunuyum, kızının oğlu," diye ekledi Théo başıyla beni işaret ederek.

Az kalsın boğulacaktım. Küçük sersem kendinden çok emin görünüyordu.

Bu ilk testti. Jeanne bize Bay Kafka'nın onun çocuğu olmadığını bildiğini söylemişti. Adam tepki vermedi. Takdiri Jeanne'a bıraktım.

Medyum oturmamız için bizi yuvarlak bir masaya davet etti. Ofisi tam bir komediydi. Bir tek kristal küresi ve fare yumurtalı içeceği eksikti. Gaëlle'in medyumla ilk randevusundan sonra yaptığı tasviri hatırladım. Adamın yerinin sandığının aksine gösterişten uzak ve karanlık olmasına

şaşırmıştı. Jeanne'a bir bakış attım. Dimdik duran başı ve kararlı bakışlarıyla endişelerinin hiçbirini belli etmiyordu.

"Bana Pierre'den yeni bir mesaj daha geldiğini söylemiştiniz?"

"Aynen öyle!" diye atıldı Bay Kafka. "Ölülerin benden bu kadar sık istekte bulunduğu nadiren olur, sizi çok önemser gibi bir hali var."

Jeanne gülümsedi. Adamın maskesini düşürmek gibi bir isteği kalmamıştı artık, sadece onun dürüst olmasını istiyordu. Yalnızca para kazanmak için hasret çeken her insanı altüst edecek o sözleri söylememesini diliyordu. Umut ile mantık arasında gidip gelen Jeanne'ın ne hissettiğini tahmin bile edemiyordum.

"Bana söylediklerini size aynen tekrar edeceğim," diye devam etti medyum. "Merak etmeyin, ses benim sesim ama benim aracılığımla konuşan o. Öyleyse başlayalım."

Adam başını arkaya attı ve işaret parmaklarını şakaklarına koydu:

"Merhaba hayatım, bugün çok güzelsin. Seninle iletişim kurmak için böyle bir fırsat bulduğuma çok seviniyorum. Bay Kafka'ya inandığın için sana teşekkür ederim. Bu bağlantıyı sürdürebildiğimiz için şanslıyız. Ben her zaman seninleyim. Geceleri eskiden olduğu gibi Batignolles Caddesi'ndeki dairemizde senin yanına uzanıyorum. Seni seviyorum hayatım. Seninle daha sık konuşabilmeyi umuyorum."

Jeanne'ın yanakları ıslandı. Cebinden bir mendil çıkardı, gözlerini sildi ve yavaşça bize döndü:

"Siz haklıymışsınız çocuklar."

Théo'nun daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

"O burada mı?" diye sordu çocuk, Bay Kafka'ya.

"Kesinlikle. Büyükbabanız tam yanınızda duruyor. Belki de omzunuzda duran elini hissediyorsunuzdur."

Théo gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Onu hissediyorum," dedi içini çekip gözlerini tekrar açarak. "Onunla çok yakındım. Ona Patapouf derdim."

Medyum gözlerini boşluktaki hayalî bir noktaya dikti:

"Bunu çok iyi hatırlıyor. Ona böyle seslenmenize bayılırmış. Size karşı özel bir sevgi hissediyor. Bunu kimseye söylemeyin!"

Jeanne hiçbir şey belli etmiyordu. Sandalyemi ona yaklaştırdım ve elimi onunkinin üzerine koydum.

"Benim için bir mesajı var mı?"

Adam yeniden pozisyon aldı. Birkaç saniye sonra da gözlerini karnıma çevirerek şöyle yanıtladı:

"Babanız sizin için hayatın devam etmesine sevindiğini söylememi istiyor. Son çocuğunuzla tanışamayacağı için üzgün ama yukarıdan ona göz kulak olacağına söz veriyor."

Bu kadarı fazlaydı. Jeanne'ın şaşkınlığı içimi parçaladı.

"Ben onun erken ölmesine seviniyorum, yoksa mirası paylaşmak zorunda kalacaktım. Madem beni duyuyor, servetini bana bıraktığı için ona teşekkür ediyorum. Öyle büyük bir para kaldı ki onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Bana herhangi bir tavsiyede bulunabilir mi acaba?"

"Tabii ki!" diye yanıtladı medyum telaşla. "Patapouf'unuz benim aracılığımla size yardım etmekten mutluluk duyuyor. Seansın sonunda sizin için bir randevu almamızı ister misiniz?"

"Olur! Ona şimdiden ilk yatırımım hakkında ne düşündüğünü sorun."

Théo beni korkutuyordu. Onun nereye varmak istediğini anlamıyordum. Bay Kafka başını sallayarak sessizce dinledi:

"Sizinle gurur duyuyor. Yaptığınız bu yerinde yatırımdan dolayı sizi tebrik ediyor."

"Ah, rahatladım! Ben onun bunu gereksiz bulacağını sanıyordum. Ama buna değdi doğrusu. Boyu durup dururken on santimetre uzadı, bu çok çılgınca. Ayaktayken üçüncü bir bacağım var sanki. Bu çok kullanışlı: Bir bacağım kırılsa dahi bir önemi yok, çükümle yürürüm!"

Adam abartılı bir şekilde gülümsedi. Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Jeanne birden yerinden doğruldu:

"Aman Tanrım, bana neler oluyor böyle?"

"Jeanne, ne oldu?"

"Bilmiyorum, bu çok tuhaf, Bay Kafka'nın arkasında bir kadın görüyorum. Bir durugörü galiba!"

Théo'nun yaşadığı şaşkınlık unutulacak gibi değildi.

"Bir durugörü mü?" diye sordu medyum inanamayarak.

"Evet, yeteneğinizi bana bulaştırmış olmalısınız!" diye bağırdı kadın. "Bu anneniz, sizin için bir mesajı var. Ceplerinizi doldurmak için insanların üzüntüsünden yararlanmaktan utanıp utanmadığınızı bilmek istiyor."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Durun, henüz bitmedi! Elinizi çekmecenize soktuğunuzu ve size verdiğim bin avroyu bana geri verdiğinizi görüyorum."

Adamın yüzündeki gülümseme dağılmıştı. Darılmış ve dürüstçe kazandığı parayı neden iade etmesi gerektiğini anlamamıştı. Jeanne'ın sakinliği çok etkileyiciydi.

"Beni nasıl bulduğunuzu anladım. Ölüm ilanlarına bakıyor, yaşlı dulları seçiyor ve iletişim bilgilerini buluyorsunuz."

"Bu çok kötü," dedi Théo. "Üçüncü bacağımla sizi pataklamamı hak ediyorsunuz."

Jeanne soğuk bir ifadeyle adama baktı:

"Eğer şikâyetçi olmamı istemiyorsanız size verdiğim parayı iade etmeniz gerekecek adamım."

Onu ikna etmek için daha fazlası gerekiyordu. Bu adamın başına ilk kez gelmiyor gibiydi ve bizden öncekiler de maskesini düşürmüş olmalıydı. Doğru söylediğini savundu ve kötü niyetini kanıtlamanın bir yolunu bulamadık.

Dönüş yolu boyunca Théo'nun şaklabanlıkları ve benim sohbet girişimlerim daha da artmıştı. Jeanne hiçbirine karşılık vermedi. Daireye dönünce bizden kanepede yanına oturmamızı istedi, televizyonu açtı, bacaklarımıza battaniye örttü, başını arkaya yasladı, sonra da benim ve Théo'nun elini tuttu.

64

Jeanne

Jeanne atölyeye girince anıları canlandı. Yüzler değişmişti ama kokular, sesler ve dekor aynıydı. Onu tanıyanlar selam vermeye gelmek için işlerini hemen bıraktı. Abiye bölümünden sorumlu Viviane ona uzun uzun sarıldı. Jeanne onun başkanlık seçimlerinin olduğu sene, 1980 ya da 1981'de atölyeye gelişini hatırladı. Viviane o zamanlar çok gençti, bugünse emekli olmaya hazırlanıyordu. Luis, Marianne, Clothilde, Paul ve diğerleri etrafında bir halka oluşturdular, Jeanne onlardan sanki daha bir gün önce ayrılmış gibi hissetmesine şaşırdı.

Verdiği sözlere rağmen eski iş arkadaşlarından hiçbiriyle iletişim halinde kalmamıştı. Gidişinden sonraki ilk haftalar selam vermek için birkaç kez uğramıştı ama içini onları rahatsız edeceği korkusu kaplamıştı. Ne de olsa çalışıyorlardı ve onun uğraması dikkatlerini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Jeanne her gün uğramaktan hiç uğramamaya geçmişti. Kendilerini günlük hayatlarına ve yeni projelere kaptırmadan önce onlardan birkaç telefon almıştı.

Jeanne ziyaretini kısa kesti. Yönetimden izin alması gerekmişti ama bu zor olmamıştı, teklifi herkesi heyecanlandır-

mıştı. Bir önceki gün uykusunun gelmesini beklerken bunu düşünmüştü. Üç haftadır uyku ilaçlarıyla olan ilişkisine son vermişti ve geceleri öncekilerden çok daha rahat geçse de birkaç küçük düzenleme yapması gerekiyordu. Jeanne aklına gelen bir iki karamsar düşünce arasında atölyede her gün çöpe atılan kumaş miktarını tekrar düşündü. Bunun onlar için önemi yoktu, hiçbir işlerine yaramıyorlardı. Ama onlar için bir hiç olan başkaları için çok şey ifade edebiliyordu. Kadın sabah erkenden ara sıra yardım yaptığı derneklerden birinin kapısını çalmıştı.

Jeanne eve döner dönmez işe koyulmuş ve başını dikiş makinesinden yalnızca Pierre'i ziyaret etmek için kaldırmıştı. Akşam yeniden işe koyuldu, ertesi gün de öyle ve ondan sonraki gün de. Kumaşın yumuşaklığı ve dikiş makinesinin bir işe yarayacağına dair umut veren sesi içini neşeyle dolduruyordu. Bu bir daha hiç yaşayamamaktan korktuğu bir duyguydu. Jeanne'ın her zaman belli bir mutluluk anlayışı olmuştu. Bu doğal bir şeydi, bunda övünülecek bir şey göremiyordu ve tam aksine karanlık yönünü dengeleyen kolay neşelenme kapasitesine sahip olduğu için kendini şanslı hissediyordu. O sık sık bu ikisinin birbirine bağlı olduğunu düşünmüştü, her şeyin geçici olduğundan emin olmak dikkati küçük mutluluklara çeviriyordu. Yoluna şekil veren sorunlar iyimserliğini azaltsa da yok etmemişti. Pierre'in ölümüyle içinde bir şey sönmüştü ve onun bir daha asla yanmayacağına ikna olmuştu. Jeanne kendini uzun bir kış uykusundan sonra yeniden hayata dönmüş gibi hissediyordu. Bitirdiği kıyafeti katladı ve onu diğerleriyle birlikte sepete koydu. Daha fazlasını dikmeden önce yarın hepsini

derneğe verecekti. Yakında küçük tombul eller, taftadan, jakarlı, brokar ve organze kumaştan yapılmış bebek önlüklerine, diş kaşıyıcılara, bez bebeklere, badilere ve kundak bezlerine tutunacaktı.

65

Théo

Geleceğimi kimseye söylememiştim. Son dakikaya kadar gidip gitmeyeceğimden emin değildim. Dışarıda bir tur attım. Tel örgüler boyunca yürüdüm, okuldan kaçarken açtığımız delikleri hatırladım. Bir tanesi açık kalmıştı. Onları görmeden önce seslerini duydum. Küçükler bahçede gruplar halinde oyun oynuyorlardı. Büyüklerse sohbet edip top sektiriyorlardı. Ahmed pinpon masasının üstünde oturuyordu. Islık çaldım, doğruca arkasını döndü ve çığlıklar atarak üzerime saldırdı.

Nico beni içeri soktu, o kapıdan geçmek tuhaf bir duyguydu. Herkes etrafıma toplandı, sırtıma vurmalarına, öpücüklere ve benimle vakit geçirmeyi çok seven küçük bir kız olan Mayline'in bana sımsıkı sarılmasına izin verdim. Anladığım kadarıyla babasına benziyordum. Yeni gelenler vardı, biraz uzakta duruyorlardı. Ne hissettiğimi pek bilmiyordum. Her şey karman çorman olmuştu ama yüzümden gülümseme eksik olmadı. Bu, iki farklı dizinin ortak bir bölüm çekmeleri gibiydi. Yeni hayatımın içinde eski hayatımdan bir kesit belirmiş gibi hissettim ve bu bölüm güzel başlamıştı.

Ahmed bana Gérard'ın odasında olduğunu söyledi, koşarak, kapıyı çalmadan içeri girdik ve onun üstüne atla-

dık. Kulaklıkla müzik dinliyordu, bizi fark edecek zamanı olmamıştı, debelendi ve beni görünce kahkaha attı. Ahmed de güldü, bir keçiyi andıran o eski gülüşüyle, sonra da sıra bana geldi. Yatağının üzerindeki duvara üçümüzün buz pateni pistindeki bir fotoğrafını asmıştı. On üç-on dört yaşlarındaydık, zamanımızın çoğunu paten kaymaktan çok kıçüstü düşerek geçirmiştik ve kendime olan güvenimin bir kısmını orada bırakmıştım ama bu en güzel anılarımdan biri olarak kalmıştı.

Ahmed ablasıyla birlikte yetimhaneye geldiğinde üç yaşındaydı. Anneleri yeni ölmüştü ve babalarının onları doğru düzgün yetiştirme imkânı yoktu. Gérard benden iki yıl sonra gelmişti. Ona kötü davranan ebeveyninin elinden alınmıştı. Bize hiç ayrıntı vermedi ama vücudunda ve aklında bunun izlerini taşıyordu. Bazen arkadaşlıktan önce bir bekleme süresi olurdu, bizse doğrudan arkadaşlığa geçmiştik.

İki üç saat eskisi gibi birlikte takıldık. Bana yetimhaneden sonraki hayat hakkında bir sürü soru sordular, kötüye giden o kadar çok hayat görmüştük ki iyi olacağına inanmak istiyorlardı, bu yüzden onlara bir sürü güzel şey anlattım. Geçmişinizde kâbuslar olduğunda hayallere tutunarak ilerliyordunuz. Onlara işimden, daireden, Jeanne'dan, Iris'ten bahsettim ve Leïla'yı anlatmama gerek bile kalmadı, Manon'a rastlayınca bunu kendi kendilerine anladılar. Selamlaştık, biraz sohbet ettik ve ne kadar uğraşsam da boştu, vücudumda en ufak bir kıpırtı bile hissetmemiştim. Titrememiştim, mideme yumruk oturmamış, boğazım düğümlenmemişti. Onu gördüğüme sevinmiştim ve hepsi buydu. Onun yüzünden girdiğim nekahet dönemi bitmişti.

Yakında tekrar geleceğime dair bana yemin ettirdiler, yemin ettirmeselerdi de bunu yapacaktım zaten. Onları nasıl geçmişte bırakabileceğimi sandığımı bilmiyordum.

Ziyaret saatinin bitmesine fazla zaman kalmamıştı ama annemin bu kadar yakınına gelmişken onu görmeden gidemezdim. Ona Jeanne ve Iris'le beklenmedik bir yöne evrilen ilişkimden bahsettim. O paylaşımlı dairede huzur bulacağımı sanmıştım ama bundan çok daha fazlasını bulmuştum. Anneme onları görseydi onları seveceğini söyledim, tıpkı Leïla'yı seveceği gibi. Annem her zaman kusursuz insanlar yerine eksikleri olanları tercih etmişti. Sık sık iki pürüzlü yüzey birbirini tutup daha güçlü hale gelirken, iki pürüzsüz yüzeyin kayacağını söylerdi. Haksız sayılmazdı.

Gitmeden önce duvarına yeni bir fotoğraf daha astım. Koridorda oradan ayrılmakta olan bir ailenin arkasından yürüdüm. Yanında iki kızı olan bir kadındı, bir yakınını ziyarete geldiğinden şüphem yoktu. Hiç düşünmeden yolumu değiştirdim, odanın kapısını açtım, annemin kulağına eğildim ve ona yaptığım ve yapmaya hazırlandığım şeyleri itiraf ettim.

66

Iris

Annelik iznimden önceki son iş günümdü. Nadia beni küçük pastalarla dolu bir tepsiyle karşıladı.

"Sekiz çocuk falan mı beklediğimi sanıyorsunuz?" diye sordum.

"Bir tanesinin tadına bakın, bu kadar çok yaptığım için bana teşekkür edeceksiniz."

Çalışmaya ara vereceğim için rahatlamıştım. Karnım o kadar ağırlık yapıyordu ki oğlumun yanında bir tankla doğup doğmayacağını merak ediyordum. Önümüzdeki günler için kendime şekerleme yapmaktan, kitap okumaktan ve tekrar şekerleme yapmaktan oluşan çok yoğun bir program hazırlamıştım. Buna karşılık Jeanne yakında bütün gün evde olacağımı öğrendiğinde o kadar sevinmiş görünüyordu ki programıma birkaç el zar oyunu ve Scrabble'ı da sıkıştırmaya kendimi hazırlamıştım.

Onun evine taşındıktan sonra da ev bakmaya devam etmiştim. Onu bir bebekle ve bunun getireceği şeylerle yaşamak zorunda bırakmak istemiyordum. Daire uygun olsa da olmasa da benden istenen evrakları hiç düşünmeden veriyordum. Geçen hafta Bagneux'deki bir stüdyo dairenin sahibi tara-

fından yaklaşık yirmi adayın arasından seçilmiştim. Yemekte bu haberi onlara verince Jeanne âdeta bir dedektife dönüştü:

"Kaç metrekare?"

"Otuz iki."

"Çok küçük. Kirası ne kadar?"

"720 avro."

"Çok pahalı. Çift camlı mı?"

"Tek."

"Kötü bir ısı ve ses yalıtımı var öyleyse. Kaçıncı katta?"

Cevaplarımın hiçbiri onayını alamamıştı ve sonunda bana kelimenin tam anlamıyla bir daire bulana kadar onun evinde kalmamı önerdi. Sevincimi saklamaya çalışmadım, istesem de bunu yapamazdım zaten. Ona sarılmak için ayağa kalktığımda Théo eğer ağlarsak masayı terk edeceğini söyleyerek bizi tehdit etti.

"Yerinize gelecek olan kişiyle tanıştım," dedi Nadia tekerlekli sandalyesini antreye doğru çevirerek. "Yanında ajans sorumlusuyla birlikte geldi. Sizinle olduğundan çok daha sıkıcı olacak gibi görünüyor. Oğlum küçük bir şaka yapmayı denedi, az kalsın ona kalp masajı yapmak zorunda kalacaktık."

"Ne tür bir şakaydı?"

"Kötü bir şey değil. Küvete plastik bir yılan yerleştirmiş."

Kadın o sahneyi tekrar düşünerek güldü, ben de o şakanın kurbanı olmadığım için rahat bir nefes alarak onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım. Bana bir yılan gösterseler rahmim doğuma hazır hale gelirdi herhalde.

Nadia tüm öğleden sonra beni izledi. Peşimden her odaya geldi ve sürekli oturmamı ve temizlik yapmayı bırakmamı istedi. Bir süre sonra onu dinledim.

"İzinden sonra da gelmeyeceksiniz değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım:

"Asıl mesleğime geri dönmeyi deneyeceğim."

Ama Nadia'nın yeri bambaşkaydı. Onu özleyecektim, insan yalnızca önem verdiği kişileri özlerdi. Bu yüzden yemediğim pastaları yanımda götürmeye mecbur bırakarak kapıya kadar bana eşlik ederken tekrar görüşüp görüşmeyeceğimizi sorunca hiç tereddüt etmedim ve vedalar vaatlere dönüştü.

ŞUBAT

67

Jeanne

Jeanne çiçekçiden bir demet mimoza satın alırken kendini iki duygu arasında gidip gelirken buldu. Büyük aşkıyla yaşadığı hayat ona hem dün gibi hem de çok uzun bir zaman önceymiş gibi geliyordu. Aynı anda ve aynı yerde hem hayat dolu hem de yaralıydı. Duyguları bir hız treni gibiydi ve Jeanne onların yarattığı çelişkiye direnebilmek için sımsıkı tutunuyordu. Pierre sanki daha dün, ya da çok uzun bir süre önce ona kucak dolusu mevsimin ilk çiçekleri olan mimozalardan vermişti. Adam Jeanne'ın onların kokuları kadar sarı ponponlarını da çok sevdiğini bildiğinden bunu her yıl yapmıştı. Jeanne onları mümkün olduğunca uzun bir süre muhafaza edebilmek için türlü bahaneler buluyordu: Bir çekiçle saplarının uçlarını ezip onları şeffaf bir vazoya doldurduğu hafif şekerli ılık bir suya batırıyor, bir sprey şişesiyle günde birkaç kez ıslatıyor, onları dairenin en aydınlık yeri olan mutfağa koyuyordu. Dahası onlarla tatlı ve ilgi dolu bir sesle konuşuyordu, bu da Pierre'i çok eğlendiriyordu.

Cenaze gününün üzerinden bir yıla yakın bir zaman geçmişti. Yakında seneidevriyesi gelecekti.

Jeanne otobüste elindeki sarı buketi sımsıkı tutarken aklından bir düşünce geçti: Pierre'den daha uzun yaşamıştı. Bunun gerçekten başına gelebileceğini düşünmeden ona kim bilir kaç kez şöyle söylemişti: "Ben senden önce öleceğim, başka türlü yapamam." Ama yapmıştı. Karanlığa gömülmüş, dibe çökmüş ve gölgelerle konuşmuştu. Yalnız ve üzgün bir halde orada öylece kalmak, bütün yaşama amacını kaybettiğinden ölmek istemişti. Ona zamanın en iyi ilaç olduğunu, geçip gittikçe yaralarını iyileştireceğini söylemişlerdi. Bunları duymayı reddetmişti. Acı onu kocasına bağlayan son şeydi. Yine de... Güneşin her gün geceden birkaç saniye çalması gibi, hayat da her gün ölümden birkaç saniye çalıyordu.

Bu yüzden kendine bunun doğru olduğunu söyleyerek mimozaların kokusunu içine çekti. İnsan her şeyin üstesinden gelebiliyordu.

Jeanne o sabah odasının ortasındaki ışık birikintisinin içinde duruyordu. Çıplaktı, kollarını da bir mirket gibi iki yana açmıştı, tıpkı Pierre'in sevdiği gibi. Sonra da Brel, Barbara ve onu duygulandıran ender modern şarkıcılardan biri olan Céline Dione'un sesleri eşliğinde dikiş dikmişti. Iris annelik iznine çıktığından beri sık sık yaptığı gibi geç kalkmıştı. Jeanne ona *Umutsuz Ev Hanımları*'nı seyrettirmiş ve Gabrielle'in kıyafetleri ile Bree'nin davranışları hakkında hararetli hararetli yorum yaparak üst üste iki bölüm izlemişlerdi.

Günlük hayat normal rengine dönmüştü.

Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Jeanne önce kırılmış, sonra da iyileşmişti. Özlemi geçmeyecekti, bunu biliyor, bunu istiyordu. Hassas ve kırılgandı ama ayaktaydı.

Mezarlığa geldiğinde Simone orada değildi, ilgi duyduğu adam da öyle. Jeanne gülümsediğine şaşırdı ve solmuş laleleri mimozalarla değiştirmeye gitti.

68

Théo

Leïla ona pasta yapmayı öğretmem için evine gelmemi istemişti. Bu da kendime saklayamayacağım kadar büyük bir heyecana yol açmıştı, bu yüzden Jeanne ve Iris'e bundan bahsettim ve hemen ardından pişman oldum. Benden bir gömlek ile klasik bir ayakkabı giymemi istediler, kıyafet balosuna falan gittiğimi sandılar herhalde. Cesaret vermek için bana kapıya kadar eşlik ettiler ve kaldırıma çıktığımda buna pencereden devam ettiler. Kendimi Everest'e tırmanacakmış gibi hissettim. Utanmış gibi yaptım ama aslında sevinmiştim.

Çatı katındaki öpüşmemizden sonra Leïla'yla iş dışında sadece iki kez görüşmüştük. Onu tanıdıkça daha fazla önemsiyordum. Bir sınır, bir üst limit, bir tepe noktası ve inişe geçmeden önce durgunlaşacağı bir günün olup olmayacağını bilmiyordum ama şimdilik aşka doğru koşuyordum ve ne yazık ki bu çok hoşuma gidiyordu. Fırında kimsenin anlamaması için her şeyi yapıyorduk ama her fırsatta birbirimize dokunuyor, gülümsüyor ve küçük jestler yapıyorduk. Onun orada olmadığı, benim eğitim merkezinde olduğum günlerdeyse aklım tamamen onda oluyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu bazen beni korkutsa da hayatım

boyunca o halde kalmayı isterdim. Her şey daha kolay ve daha önemsizdi. Sadece onu düşünmeye başlar başlamaz kalbimin deli gibi atmaya başlamayı bırakmasını isterdim çünkü sonunda göğsümden fırlayıp kendini dışarıda bulacaktı.

Gömlek giymedim ama çiçek götürdüm. Jeanne bana başka bir seçenek bırakmadı, ona bunun eski çağlardan kalma bir şey olduğunu söylesem de boşunaydı, aşmamam gereken sınırlar olduğunu hemen anladım.

Leïla'nın vazosu yoktu, bu yüzden lavabosunu suyla doldurdu ve çiçekleri içine koydu. Dairesi küçücüktü ve mutfağa mutfak demek için bin şahit lazımdı. Ona pasta yapmak için nereye geçmemizi istediğini sordum, kızardı:

"Ben pek pasta yapacağımızı düşünmemiştim."

"Ah? Ne yapmak istiyorsun peki?"

"Monopoly mi oynasak acaba?" diye sordu gülerek.

"İyi fikir!"

Yüzünün bozulduğunu görünce anladım. Jeanne ve Iris aklıma geldi, oraya ne yapmaya gittiğimi en son anlayan bendim anlaşılan.

Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı, terledim, kazağımı çıkardım, Leïla karşıma geçti ve bana onunkini de çıkarıp çıkartamayacağımı sordu. Kollarından başladım ve bu aptalca fikirle piyango bana vurdu. Ben deli gibi kazağını çekiştirirken Leïla da kendini kolları havada ve başı yakasına sıkışmış bir halde buldu. Kazak sonunda çıktı, kulaklarının da onunla beraber çıktığını sandım ama saçlarının havaya kalkmış olması ve rujunun alnına bulaşması dışında iyi görünüyordu. Gövdesini bana yapıştırarak beni öptü, tüm tüylerim diken diken oldu, beni kanepeye çekti.

"Bekle bir saniye, açıyorum."

Ona yardım ettim, çarşafın üzerine uzandık, dudaklarımız birbirine kenetlenmişti, Leïla tişörtümü çıkardı, sonra da kendininkini, tenini okşadım, yumuşacıktı, ne yazık ki kanepenin yayları kaburgalarıma batıyordu. Üstüme oturdu, sutyeninin askılarını indirdim, Leïla kopçalarını açmaya çalıştı ve romantizmin etkisiyle ona yardım edebileceğimi düşündüm. O da bir şey miydi sanki. Ne de olsa sutyen kopçaları ile kolay açılabilen ambalajları aynı kişi icat etmişti. Ama bunu başarmak için uzmanlık gerekiyordu. Leïla güldü ve bununla o ilgilendi. Artık ihtiyacım olan şey bir defibrilatör değil bir mucizeydi. Ben ona muhteşem olduğunu söyledim, o bana beni sevdiğini söyledi, ben de ona benim de onu sevdiğimi söyledim ve külotunu çıkarma sınavını da atlattıktan sonra baştaki sorunları yaşamadan seviştik.

69

Iris

"Dolaşmaya çıkalım mı?"

Boudine Jeanne'dan önce karşılık vermişti. Kuyruğunu sallayarak antreye koşup duvarda asılı duran taşlanın altında durdu. Jeanne dikiş makinesini kapatıp mantosunu giydi. Jinekolog kan dolaşımımı düzene sokmak ve bacaklarımı sosise çeviren ödemi geçirmek için mümkün olduğu kadar çok yürümemi tavsiye etmişti. Her sabah varis çoraplarımı giymek için on dakika ve sonrasında doğrulmak için bir on dakika daha geçiriyordum.

Jeanne'a benimle yürüyüşe gelmesini ilk teklif ettiğimde onu yormamak için yavaş bir tempo benimsemeye özen göstermiştim. Daha sokağın ucuna bile gelmeden beni geçmişti.

"Ben Parisliyim," demişti açıklama olarak.

Ardından onun yavaş diye adlandırdığı, benimse ağır diye adlandırmayı tercih ettiğim yürüyüşüme ayak uydurdu.

Victor bize selam vermek için başını pencereden dışarı uzattı:

"Şemsiye almışsınızdır umarım, gökyüzünün suyu gelmiş gibi!"

Adam her gün hamileliğimle ilgili bir şaka yapıyordu. Kapıcının birkaç haftadır bana karşı merdivenlerden düştüğüm için masum bir suçluluktan daha başka hisler beslediği izlenimine kapılmıştım. Nezaketi hiç elden bırakmamıştı ama ben varken gerildiği hissediliyordu. Ta ki Jeanne onun önünde hamileliğimden bahsedene kadar. Aşırı bol kıyafetlerle karnımı gizlemeyi bıraktığımdan beri bunu fark ettiğinden en ufak bir şüphem bile yoktu. Bakışları Jeanne ile karnım arasında gidip geldi, tam bir dakika boyunca gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde öylece kaldı, sonra da gülmeye başladı. O günden itibaren çok iyi saklanmış bir sırrın ortağıymış gibi davrandı ve kafasındaki belirsizlik son buldu.

Jeanne binanın kapısının önünde durup şemsiyesini açtı. Şemsiyesinin altına girdim ve atkımı boynuma doladım. Bakışlarım gayriihtiyari kaldırımda duran birinin ayakkabılarına takıldı. Gözlerim kot pantolonuyla ceketini taradı ve yüzüne gelince durdu. Bana gülümsedi. Jeanne yürümeye başlamış, bense donakalmıştım.

"Merhaba meleğim!"

Jeanne arkasını döndü ve gelip yanımda durdu. Hiçbir şey bilmiyordu ama anlamıştı.

"Seni gördüğüme sevindim," diye devam etti Jérémy yanağımı okşamak için elini uzatıp bana doğru yaklaşarak.

"Seni çok özledim. Seni bulmak için çok uğraştım ama ne derler bilirsin, sevenleri hiçbir şey ayıramaz. Benim kötü davrandığımı düşündüğünü biliyorum, ama ben çok düşündüm ve sana her şeyi anlatabilirim. Konuşalım tamam mı?"

"Iris, her şey yolunda mı?" diye fısıldadı Jeanne.

Başımı salladım ama tüm vücudum aksini haykırıyordu. Bunun olacağını biliyordum, hazırlıklı olmayı düşünmüş, bu

anı zihnimde binlerce kez canlandırmıştım. Başrol oyuncusu ortada yokken bu daha kolaydı. İstediğim tek bir şey vardı: kaçmak, yine ortadan kaybolmak, beni bulamayacağı bir yere gitmek. Korkuyordum. Ondan ama daha çok kendimden. Bir dokunuşuyla gücüm tükenmişti. Kararlarım dağılıp gitmişti. Üç yıl boyunca beni kendi isteklerimden ve özgür irademden mahrum bırakmıştı. İplerim onun elindeydi. Ben uzaktan kontrol edilen bir insandım. Onun tesirinin büyüklüğünü onun etkisinden çıkınca anlamıştım. Gerçekliğimi yeniden bulandırabileceği, emin olduğum şeylerin yanlış olduğuna inanmamı sağlayacağı düşüncesiyle terörize olmuştum. Üç yıl boyunca kendimden çok ona inanmıştım. Karşısında dururken onun etkisinden kurtulduğumdan emin olamadım. Jeanne'ın elinin sırtımı sıvazladığını hissettim. Daha fazla kaçamazdım. Şemsiyenin altından çıktım ve Jérémy'ye doğru yürüdüm.

"Tamam, konuşalım."

70

Iris

Bir kafede oturduk. Jérémy iki Perrier sipariş etti. Üzerinde gitmeden birkaç gün önce ona hediye ettiğim *sweatshirt* vardı. Elimi tuttu:

"Seni çok özledim. Meraktan deliye döndüm, önce başına bir şey geldiğini sandım. Seni yeniden bulmak çok güzel. Beni tekrar gördüğün için mutlu musun?"

Cevap vermedim. Jérémy gülümsedi.

"Bana hâlâ kızgın olduğunu görüyorum. Ben çok düşündüm, bilirsin. Bunun için epey zamanım oldu. Üçümüz mutlu olacağız. O erkek mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Gözleri yaşlarla doldu:

"Louis. Tıpkı büyükbabam gibi. Çalışma odamı boşaltım, odasını oraya hazırlayabiliriz. Birbirimizi bulduğumuz için çok şanslıyız. Eş ruhlar çok enderdir Iris. Evliliğimizin yaklaşmasıyla ilgili endişelerini anlıyorum. Bilirsin, benim de endişelerim oldu. Ama birbirimiz için yaratıldığımız gerçeğiyle ilgili en ufak bir şüphem bile yok. İnsan bazen çok sevdiğinde karşısındakine zarar verebiliyor. Eşyalarını toplamana yardım edeyim ve birlikte eve dönelim. Ama önce içeceğini bitir olur mu?"

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir dikişte bitirdim. Son zamanlarda sık sık fizyoterapi eğitimlerim sırasında tanıştığım bir kız olan Julie'yi düşünüyordum. Bir gün derse kaşında dikişler ve gözünde bir morlukla gelmişti. Bizi bir kapıya çok fena çarptığına ikna etmeye çalışmıştı ama sonunda içini dökmüştü. Erkek arkadaşı bir gün önce onu dövmüştü. Bu ilk kez olmamıştı ama en şiddetlilerinden biriydi. Annesiyle babasının evine dönmüş ve şikâyette bulunmuştu. Bir süre sonra onunla tekrar bir araya gelmişti. Bunu bize söylemeye cesaret edememişti, bir rastlantı sonucu öğrenmiştik. Birlikte oldukları bir gün onlara rastlayınca bana her şeyi anlatmıştı. Onun bu yönünü sevmediği açıktı ama onu seviyordu. Şiddet uyguladığı ortadaydı ama aynı zamanda ilgili, cömert ve komik biriydi ve onu dinliyordu. Buna son vereceğine söz vermiş, bir terapiye başlamıştı. Eğitimin sonuna kadar onu bir daha görmedim, hâlâ birlikte olup olmadıklarını bilmiyordum. Ama o zamanki düşüncelerimi bire bir hatırlıyorum. Onu anlamıyordum. Hatta onu yargılıyordum. Dışarıdan bakınca adamın bunu tekrar yapacağı, kızın onun tesiri altında olduğu, hiçbir olumlu özelliğin şiddeti affettiremeyeceği açıktı. Ama dışarıdan baktığınızda yalnızca kısmi bir görüşünüz olabiliyordu. Biriyle hayatı paylaştığınızda bu net olmaktan ziyade karmaşık bir şey oluyordu. Karşınızdaki kişiyi iniş çıkışlarıyla birlikte bir bütün olarak görüyor, mutlu anılarla yumuşayabiliyor, iyi yanlarının affedilemeyecek şeyleri yumuşatmasına izin veriyordunuz. Jérémy'nin gözlerine dalınca işten döndüğünde beni öpüşü, hüzünlü olduğumu bildiği zamanlarda beni okşayışı, banyo aynasındaki aşk sözcükleri ve plajdaki pik-

niklerimiz gözümün önüne geldi. Ama bunların var olması şiddetinin var olmasını engellemiyordu.

Bardağı masaya bıraktım.

"Seninle gelmeyeceğim Jérémy. Bitti, düğün iptal, ben burada kalıyorum."

Jérémy elimi sıktı:

"Iris lütfen. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama bana başka bir seçenek bırakmadığını hatırla. Nasıl tepki vermemi istiyordun ki? Babanın ölümü yüzünden hâlâ kırılgansın, bu çok normal. Sık sık mantığını geri kazanman için yardıma ihtiyacın oluyor, sana zor gelebilir ama bu senin iyiliğin için. Seni gerçekten anlayan tek insanın ben olduğumu biliyorsun."

Eskiden olsaydı beynimde kendi düşüncelerim yerine onunkiler yer ederdi. Son aylarda ondan uzak kalmak, Jérémy burnumun dibindeyken görmediğim ayrıntıları görmemi sağlamıştı. Kullandığı ipler çok kalındı. Yaralarımı yeniden kanatıyor, beni onları iyileştirebilecek tek kişi olduğuna inandırıyordu. Kendime olan güvenimi ondan başka kimsenin benim gibi birini kabul etmeyeceğine inanacak kadar zedelemişti. O, itfaiyeci kılığına girmiş bir kundakçıydı.

"Bebeği düşün," diye devam etti Jérémy elimi avucunun içinde daha çok sıkarak. "Bunun nasıl bir masraf yaratacağının farkında değilsin, tek başına asla üstesinden gelemezsin. Ayrıca beni ondan mahrum bırakamazsın... Ben onun babasıyım!"

Jérémy gittikçe daha yüksek bir sesle konuşmaya devam etti, ben artık onu duymuyor, görmüyordum. Aklım La Rochelle'e, fizyoterapi muayenehanemdeki bekleme odasına gitmişti.

Yedi ay önce

O akşama kadar nasıl bekleyeceğimi bilmiyordum. Jérémy sevinçten çıldıracaktı. Gözlerimi iki beyaz çizgiden ayıramıyordum. Gayet belirginlerdi, üç haftadan fazla geçmişti. Bu kesinlikle bir ay önce gittiğimiz Japon restoranından sonra olmuş olmalıydı. Yan masadaki adam yüzünden tartışmıştık. Jérémy onun bana baktığı izlenimine kapılmıştı, ona hayal gördüğünü söylesem, dikkatini başka yöne çekmeye çalışsam da boşunaydı, tek düşündüğü buydu. Eve dönünce duşta bana katılmıştı. Hoyratlığı beni şaşırtmıştı, alışkanlıkları arasında bu yoktu.

Birkaç gündür kendimi yorgun hissediyordum, küçük Timeo'nun egzersizlerini yaptırırken az kalsın uyuyacaktım. Üstelik âdet olmamıştım. İş arkadaşım Coralie'ye içimi döktüm, bir yanım bunun olmasını umut ediyordu. Coralie öğle molasında bana hamilelik testi almaya gitti. Buna inanamıyordum, ilaç kullanırken hamile kalmak gibi bir ihtimal vardı ama çok düşüktü. Bunu Jérémy'ye nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. O, sürprizleri sevmezdi ama ben o anı unutulmaz kılmayı çok istiyordum. Geçen hafta yine bir doğum sahnesini izlerken ağlamıştı. Onu arkadaşı Fred'in küçük kızıyla görünce mükemmel bir baba olacağını anladım. Bazen zor beğenen biri olabiliyordu ama her zaman haklı bir gerekçesi oluyordu.

Günde birçok kez olduğu gibi telefonumda Jérémy için ayarladığım zil sesi olan "With or Without You" *çalmaya başlamıştı. Meşgul olsam da olmasam da her seferinde cevap veriyordum. Bir keresinde bir hastaylayken telefonumu çalışma odamda unutmuştum, yokluğumda otuz iki çağrı ve bir o kadar da kaygı dolu mesaj gelmişti. Hiçbir şeyden şüphelenmemesi*

için yumuşak bir sesle konuşmaya çalıştım. Ona bunu yüz yüzeyken söylemek istiyordum. Yakında baba olacağını öğrendiğinde gözlerini görmek istiyordum.

Konuşmamız iki dakika sürmüş, günün geri kalanıysa bitmek bilmemişti. Eve dönmek için hiç bu kadar sabırsızlanmamıştım. Jérémy benden yarım saat sonra gelmişti. Yüzü gülüyordu, gelip beni öptü. Hafta sonuydu, ertesi gün Dordogne mağaralarını görmeye gidecektik. Birkaç adım geri gittim ve tişörtümü yukarı kaldırdım. Karnıma keçeli kalemle "Bebek yükleniyor" yazmıştım.

"Baba olacaksın hayatım."

Jérémy en güzel gülümsemesiyle güldü.

"Nasıl olacak o?"

"Şöyle, anlaşılan senin spermlerin benim yumurtamı döllemiş ve yakında ağlayıp kaka yapan küçük bir canlının anne babası olacağız."

Jérémy güldü, bunun bir şaka olduğunu sandı. Kot pantolonumun arka cebinden testleri çıkardım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yüzündeki gülümseme gitmişti, sesi buz gibiydi. Neşemden eser kalmamıştı. Jérémy bunu fark etti, yumuşadı ve beni kollarına aldı.

"İkimiz böyle iyiyiz meleğim. Sadece sen ve ben. Bir çocuğun bizi birbirimizden uzaklaştıracağı kesin. Biz birbirimizi çok seviyoruz."

Başım göğsüyle kollarının arasına sıkışmıştı. Elimdeki test çubuklarını sıktım.

"Sevineceğini sanmıştım."

Jérémy birdenbire beni itti, az kalsın halıyı boylayacaktım.

"Bana kendimi suçlu hissettirmeye çalışma," dedi soğuk bir sesle. "Bunu kaç kere konuştuk, ben hiç şu an bir çocuk istediğimi söylemedim. Belki bir gün, bakarız. Bunu açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum."

"Hayır, ben böyle anlamamıştım."

"Anlamazsın tabii, sen sürekli geçmişi tekrar yazmakla meşgulsün! Başkalarına karşı biraz dikkatli olsaydın bana bu kötü şakayı yapmazdın. Bana hiç söylemeden bu sorunu çözerdin. Hafta sonum mahvoldu!"

Jérémy etrafımdan dolaşıp banyoya gitti. Nasıl tepki vereceğimi bilemeden donup kaldım. Emin olduğum tek bir şey vardı, mavi bir çizgi kafamda bu çocuğu var ettiğinden beri onu seviyordum.

O, duştan çıktığında akşam yemeğini hazırlıyordum. Giyinmişti.

"Dışarıda yiyelim mi?" dedi.

"Aç değilim."

"Kahretsin Iris, bunu mesele haline getirme! Ben sana yetmiyor muyum, sorun bu mu?"

Salatalıkları soymaya devam ettim, cevap vermedim. Jérémy onu benden ayıran mesafeyi adımlayarak yüzünü benimkine yapıştırdı.

"Cevap ver!" diye haykırdı. "Sana yetmiyor muyum?"

Gözyaşlarımı tuttum:

"Hiç alakası yok, tabii ki yetiyorsun."

"Çok alakası var! Ben ikimiz olalım istiyorum, bana zorla bir bebek dayatamazsın. İlacını almayı unutmuşsundur, işin gücün hata yapmak zaten. Şimdi bunu düzeltmek de senin işin."

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Sen ne demek istiyorsun?" diye tekrarladı beni taklit ederek. "Çizerek anlatmamı ister misin? Bu sorunu çözeceksin, bu konuda ağzını bile açtığını duymak istemiyorum. Onun benden olup olmadığını bile bilmiyorum."

Öfkesini daha da körüklememek için cevap vermemeyi öğrenmiştim. Bu bazen işe yarıyordu. Diğer zamanlardaysa sessizliğimi aşağılama olarak algılıyor ve daha da kötü oluyordu.

Omzumdan tutup beni sert bir şekilde itti. Mutfak tezgâhının uzağına savruldum. Bir koruma içgüdüsüyle iki elimi de karnımın üzerine koydum. Bu da onu çılgına çevirdi. Kolunun yukarı kalktığını görmemle okkalı bir tokatla afallamam bir oldu. Kulağım çınladı, bir elimi yanağıma götürdüm, karnıma bir yumruk atmak için bunu fırsat bildi. Bir haykırma sesi duydum, benim sesimdi, ve sığınmak için odaya kadar koşmayı başardım. Yatağın arkasında diz çökerek kalp atışlarım ve kulak çınlamam arasında ayak seslerini duymaya çalıştım. Yanıma ancak çok sonra, yatma vaktinde geldi. Duvara dönük bir halde uyuyormuş gibi yaptım.

"Bunu yapmak istememiştim meleğim. Beni çileden çıkardın, bir daha yapmayacağım, söz veriyorum. Bana kızgın mısın?"

Cevap vermedim.

"Iris, bana kızgın mısın?" diye sordu daha yüksek bir sesle.

"Hayır," diye fısıldadım titrememi kontrol etmeye çalışarak.

Yanıma uzandı, nefesi ensemdeydi, elleri göğsümden aşağıya, karnıma kadar indi.

"Bu meseleyi halletme işini sana bırakıyorum, tamam mı?" diye fısıldadı.

Cevap vermedim.

"Iris, tamam mı?"

"Tamam."

Gece boyunca gözümü bile kırpmadım. Her saniye bir cehennem azabı gibiydi. Beynim allak bullak olmuştu, sürekli fikir değiştiriyordum. Onunla kalıp onu af mı etmeliydim? Onu ikna etmeye mi çalışmalıydım? Annemle babamın evine mi dönmeliydim? Başka bir yere mi gitmeliydim? Peki nereye? Düğünü iptal mi etmeliydim? Hayatımdan feragat mı etmeliydim? Bebeğimden vaz mı geçmeliydim? Beni bulursa ne yapacaktım peki? Ya o haklıysa ne olacaktı?

Jérémy sabah erkenden yürüyüşe çıkmadan önce beni öptü. "Birazdan görüşürüz meleğim, gelirken kruvasan getiririm." Kapının kapanmasını bekledim, pencereden onun uzaklaşmasını izledim. Elime gelen ne varsa yeşil valize doldurdum. Kısa bir not bıraktım. "Bebekten vazgeçmektense senden vazgeçmeyi tercih ederim. Beni arama."

Evden çıkarken kalbim patlayacak gibiydi. Arabayı çalıştırdım ve nereye gideceğimi bilmeden yola çıktım.

"Hadi meleğim, biraz mantıklı ol," dedi Jérémy diğer elimi de tutarak. "Özürler mi bekliyorsun? Pekâlâ, özür dilerim. Kötü bir davranışta bulundum, beni hazırlıksız yakaladın, ben de panikledim. Bu her şeyi sorgulamanı mı gerektirir? Bana bu kadar acı çektirmeni mi gerektirir? Bir delilik yapabilirdim, bilirsin. Ayrıca düğün davetlilerini bir düşün. Beni sevdiğini biliyorum, bunu gözlerinde görebiliyorum. Biz bunu atlatacak kadar güçlüyüz. Eve dönelim ve ailemizi kuralım."

Ellerimi onun himayesinden kurtardım ve gözlerimi gözlerine diktim.

"Geri dönmeyeceğim. Bu kötü bir davranış falan değil, şiddetti. Suistimal edici bir ilişkinin doruk noktasıydı.

Açıklama yapmaya çalışmayacağım. Her zaman durumu tersine çevirmenin ve kendini kurban gibi göstermenin bir yolunu bulacağını biliyorum. İçimde bir çocuk taşıyor olmak gözlerimi açtı. Kendim için kabul ettiğim şeyi onun için kabul etmeyi reddediyorum. Kendimi iyileştireceğim, buna başladım bile. Artık senden korkmuyorum ve üzerimde herhangi bir nüfuzun da yok. Sen beni sevmiyorsun Jérémy, ben de seninleyken dönüştüğüm kişiyi sevmiyorum. Artık seni görmek istemiyorum. Bir daha yanıma yaklaşırsan seni şikâyet ederim. Yumruklarının ertesi günü bebeğin iyi olup olmadığını öğrenmek için acile gittim. Elimde kanıtlar var. Bizden uzak dur."

Hiç bu kadar çok titrememiştim. Çantamla mantomu alıp kafeden çıktım. Jeanne kaldırımda şemsiyesinin altında bana da yer açtı.

71

Jeanne

Pierre'e doğru götüren yol Jeanne'ın o ana kadar katettiklerinin en dokunaklısıydı. Gece onun için zor geçmişti. Yapmak üzere olduğu şeyin gözünde çok özel bir anlamı vardı.

Jeanne dikkatini otobüs camının diğer tarafından gelip geçen arabalara ve vitrinlere vererek düşüncelerinin gidişatını değiştirmeye çalıştı. Bu artık yeterli gelmediğindeyse son günlerde yaşanan olayları yeniden düşündü. Iris'in eski sevgilisini tanıdığı anki bakışlarından korkmuştu. Genç kadın adamla konuştuktan sonra onlara hikâyesini anlatmıştı ama Jeanne zaten ana başlıkları önceden tahmin etmişti. Théo üç aylık karate eğitiminin düşman karşısında bir üstünlük sağlayacağını öne sürerek Iris'in Jérémy'yle olan problemini halletmeye gitmelerini önermişti. Yine de Iris bunu reddettiğinde rahatlamış gibi bir hali vardı. Jeanne, Iris ve Théo o akşam birbirlerine duydukları güven sayesinde resmî olarak ev arkadaşlığından arkadaşlığa terfi etmişlerdi.

Jeanne yavaşça Pierre'e yaklaştı. Elleri her zamankinden daha fazla titriyordu. Hiç bozulmayan bir sevgiyle onun fotoğrafını okşadı. O fotoğrafı seçerken ne kadar zorlandığını hatırladı. Bütün albümleri taramıştı ve her bir fotoğraf karesi

hafızasındaki ona bağlı olan anıları yeniden canlandırmıştı. Ona pek benzemeyen resmî bir poz mu seçmeliydi yoksa daha doğal ama o kadar beğeni uyandırmayan bir poz mu? Düğün fotoğrafındakini mi yoksa Saint-Jean-de-Luz'deki gün batımındakini mi? Takım elbiseli olanı mı yoksa kot pantolonlu olanı mı? Bunların hepsi Pierre'di ama hiçbir somut fotoğraf onu Jeanne'ın tanıdığı gibi yansıtmıyordu.

"Merhaba aşkım," diye mırıldandı Jeanne. "Bugün yalnız gelmedim."

Jeanne o ana kadar geride duran iki arkadaşına işaret etti. Yanına geldiler.

"Seni Iris ve Théo ile tanıştırayım. Iris, Théo, bu Pierre."

Théo beceriksizce saygıyla öne doğru eğilirken Iris yüksek sesle mezar taşını selamladı. Çocuk o ziyaret için Jeanne'ın bir şey söylemesine gerek kalmadan ona Leïla'nın evine giderken giydirmeye çalıştığı gömleği giymiş ve boynuna bir papyon takmıştı. Jeanne bu jestten etkilenerek gülmesini tutmuştu. Iris'e gelince, o buna çok gülmüştü.

"Hayatımın bir parçası oldular. Onları sana anlattıklarımın haricinde de tanımanı istedim. Iris inanılmaz güçlü ve çok büyük bir cömertliğe sahip bir genç kadın. Karnında çok şanslı bir bebek taşıyor. Théo da son derece hassas ve bitmek bilmeyen bir cesarete sahip bir genç adam. Onları yoluma çıkaran sen oldun, başka türlü de olamazdı zaten. Ölümünün üstesinden gelebilmem için en azından bu ikisine ihtiyacım vardı."

Théo bir elinin tersiyle hayalî bir toz yüzünden yaşaran gözlerini sildi. Iris de burnunu. Jeanne başka bir konuya geçince onları baş başa bırakmak için banka oturdular.

"Ben yakılmak istiyorum," dedi Théo. "İnsanları gelip de mezarımda ağlamak zorunda bırakmak istemiyorum. Annem bir an bile cenazemin mezarlıkta olmadığını görse beni çok kınardı. Bense insanların beni istedikleri zaman düşünmelerini tercih ederim."

"Ben de ölmemeyi tercih ederim," diye dalga geçti Iris.

"Ah evet, o da çok hoş olurdu ama öyle bir şey yapabilmen için önce merdivenlerden inmeyi öğrenmen gerekir."

Jeanne mezarlıkta öncekiler kadar uzun kalmıştı. Iris ve Théo ise zamanlarını mezarlığı ziyarete gelenlerin gidiş gelişlerini izleyerek geçirdiler. Depresyondakiler, hayattan elini eteğini çekenler, acelesi olanlar, içine kapananlar, meraklılar, yıkılanlar, yalnızlar, çiftler, gruplar, büyük büyük torunlar, torunlar, yetimler, dullar, anneler, büyükbabalar, kardeşler, kuzenler, arkadaşlar.

"Gidebiliriz!" dedi Jeanne uzaklaşırken.

Iris ve Théo da onu izledi ama Théo geri döndü ve Pierre'in mezarına yeniden uğradı. Onu duyamayacak kadar uzakta olan iki kadının bakışları altında şöyle fısıldadı:

"Ben böyle saçmalıklara pek inanmam ama eğer beni karınızın yoluna çıkaran gerçekten sizseniz teşekkür ederim çünkü böylece onu da benim yoluma çıkarmış oldunuz."

72

Théo

Arabamın imha edileceğini biliyordum. Çekildiği otoparkın onu otuz günden fazla tutamayacağını bildiren bir mektup aldım. Masrafları ödeyerek ve onun benim aracım olduğunu kanıtlayarak şahsi eşyalarımı alabileceğim yazıyordu. Beni en çok ilgilendiren de buydu. Her ay kenara biraz para koydum ve iki yüz avrom olduğunu görünce bunun yeterli olacağını düşündüm ve Montreuil'deki otoparkın yolunu tuttum. Herif bana faturayı verince bir yanlışlık olduğunu hemen anladım.

"Bir sıfır fazla koymuşsunuz," dedim adama.

"Sen ne uyanık bir çocuksun öyle," diye cevap verdi.

Fazladan bir sıfır konduğu falan yoktu, taksitler halinde ödeme imkânı da öyle. Annemin küçük notlarını, 33'lük Barry White plağını ve erkek kardeşimle benim tek fotoğrafımızı orada bıraktım, piyangoyu kazanınca gidip alırdım artık. Anılarımı muhafaza etmek için eşyalara ihtiyacım yoktu ama bunlar benim için önemliydi. Kafam geçmişe takılı bir halde oradan ayrıldım. Maziye gerçek anlamıyla dönmenin zamanı gelmişti.

Saat yediydi. Mavi panjurlu eve kadar yürüdüm. Her akşam yattığımda gittiğim hayalî hayatımda sık sık beliriyordu. O zile gözlerim kapalıyken onlarca kez basmıştım. Ama hiçbir zaman bunu gerçekten yaparken olduğu kadar titrememiştim. Hâlâ zaman varken oradan koşarak kaçmak istedim ama kapı açıldı. Dışarı bir adam çıktı. Ellili yaşlarında olmalıydı. Ona bir şeyler satmaya çalışacağımı düşünerek bana baktı.

"Marc?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

Hâlâ seçme şansım vardı. Bir aptallık yapmaktan, pişman olmaktan, reddedilmekten, kadere müdahale etmekten korktum.

"Ben Théo. Laure'un oğluyum."

Adam iki basamak inerek yanıma geldi. Sevinip sevinmediğini anlayamadım. Bacaklarım boşalmış bir halde kalbim deli gibi çarparak orada öylece dikildim.

Adam ensemden tutup beni kendine doğru çekti. Bana sımsıkı sarıldı ve her şey gözümün önünden geçti: deri ve sigara kokusu, yanağıma batan yanakları, gülüşü, akşamları bana okuduğu masallar, yapmayı öğrettiği çizimler ve çözmeme yardım ettiği alıştırmalar. Babam değildi ama buna en çok yaklaşan kişi oydu.

"Kahretsin Théo. Bir gün geleceğini biliyordum. Adresimi sakladın değil mi?"

Konuşmak imkânsızdı, o yüzden başımla cevapladım. Kapıyı açtı ve beni mavi panjurlu eve aldı. Hayalî dünyamdakine benzemiyordu, daha küçüktü, daha fazla eşya vardı ama gerçek olmak gibi bir avantaja sahipti. Küçük bir kız koşarak geldi. Beni görünce babasının bacaklarına sarıldı.

"Mia, Théo'ya merhaba der misin? O senin ağabeyinin ağabeyi, biraz senin de ağabeyin sayılır yani."

"Benim bir ağabeyim daha mı var?"

Salona geçtik, koltukta oturan bir kadın vardı, gözlerini bana dikmişti. Marc kadına doğru yürüdü, beni neyin beklediğini bilmeden peşinden gittim.

"Bu, Théo, Laure'un oğlu."

"Anlamıştım," diye yanıtladı kadın bana gülümseyerek. "Ben de Ludivine. Tanıştığımıza sevindim."

Bu fazla iyiydi, hayalimde bile bu kadarını düşünmeye cesaret edemezdim. Marc ne yaptığımı ve nerede yaşadığımı öğrenmek istedi, annem hakkında hiçbir şey sormadı ama ben ona kazadan bahsettim çünkü hiç annemi seven biriyle bunu paylaşma fırsatım olmamıştı.

"Üzgünüm. Bilmiyordum. Beş yıl önce mi oldu dedin? Mektuplarıma cevap vermeyi bu yüzden mi kestin?"

Evet, diye yanıtladım ama gerçekte onları cevaplamayı kesmemin nedeni okumayı kesmiş olmamdı. İkisinin fotoğrafları bana eskiden sahip olduğum ve artık sahip olmadığım şeyleri çok fazla hatırlatıyordu.

"Annen kötü bir kadın değildi. Bu dünya için yaratılmamıştı o kadar."

Ludivine beni ısırmamıştı, Mia bana bir sürü soru soruyordu, tekir bir kedi baldırlarıma sürtünüyordu, rahatlamaya başlamıştım ama başkahraman eksikti.

"O burada değil mi?"

"Erkek kardeşin mi? Odasında ödevlerini yapıyor! Gel gidip onu görelim."

Marc merdivenlerde beni öne geçirdi. Bütün aile arkamdaydı. Büyük bir sürprizle karşılaşacakmış gibi hissettim,

az sonra olacak olan da buydu zaten. Kapının üzerinde girilmez işareti asılıydı. Gerçek bir trafik işaretiydi ama yapışkanlıydı. İçimden güldüm çünkü Gérard ve Ahmed'le biz de belediyenin yanındaki kavşaktan bir girilmez işareti almıştık. Onu odaya kadar götürecek zamanımız olmamıştı, öğretmenlere yakalanmıştık ve onu bulduğumuz yere geri götürmek zorunda kalmıştık.

Marc kolunu önüme uzattı, kapının kolunu çevirdi ve bana içeri girmemi işaret etti. Oda karanlıktı, sadece ışıklı süsler ve masa lambası içeriyi biraz aydınlatıyordu o kadar. Kardeşim kapının sesini duyunca arkaya döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi:

"Théo? Burada ne arıyorsun? Bu akşam alıştırma falan yok!"

"Selam Sam."

73

Iris

Jérémy'yle olan konuşmadan bu yana karnım iki katına çıkmıştı. Jeanne sonunda kendime hamile olma izni verdiğimi söylüyordu, bense daha çok kalorilere izin verdiğimi düşünüyordum. Bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra onun tombul bacaklarını yiyor olacaktım. Beklerken de onun yerine bana her gün bir pasta hazırlamayı görev edinen Théo'nun pastalarıyla avunuyordum. Jeanne tam bir takım ruhuyla pastaların tadına bakarken bana eşlik ediyordu. Küçük serseri çok yetenekliydi. Bu yüzden ara sıra penguen yürüyüşümü taklit etmesi için ona iznimi bahşediyordum.

Naif bir şekilde Jérémy'yle olan ilişkimi sonlandırmamın yeterli olacağını sanmıştım. Beni günde neredeyse iki yüz kere aramış, beni zaman zaman yalvaran zaman zaman da tehdit eden mesajlara boğmuştu. Hiçbirine cevap vermedim. Bir sabah Boudine'i dolaşmaya çıkarırken merdivenlerde onunla burun buruna geldim. Eliyle kolumu parmakları derimi ezercesine sımsıkı tutarak beni zorla götürmeye kalktı. Karşı koydum, direndim, çenemi kapatmamı söyleyerek beni duvara yapıştırdı. Giriş kata kadar söylediğini yaptım. Victor'un penceresinin önünde bağırmaya başladım.

Jérémy adam başını pencereden çıkarır çıkartmaz kaçıp gitti. Jeanne karakola kadar bana eşlik etti. Şikâyetimi kayıtlara geçiren kadın polis bana onun yakında ifadeye çağrılacağını söyledi. Birkaç gün boyunca ondan hiç haber almadım. Ama bu beni hiç rahatlatmadı. Patırtı çıkardığı zamanları tercih ederdim, böylece sesinin nereden geldiğini bilebiliyordum. O sabah sonunda kısa mesaj yoluyla kendini gösterdi.

> "Iris, işler bu raddeye geldiği için üzgünüm ama tutumunu daha fazla tolere edemeyeceğim. İlişkimizi noktalıyorum. Bana cevap yazmana ya da ulaşmaya çalışmana gerek yok, fikrimi değiştirmeyeceğim. Düğünü iptal etme işini ben üstlenirim. Bundan doğacak masrafları evimde bıraktığın eşyaları satarak karşılayacağım. Benden nafaka talep etmeye kalkma, beni çocuğu tanımak zorunda bırakamazsın. Ona ne kadar korkunç bir anne olduğunu anlatırsın artık. Sana her şeyimi verdim ama sen hep daha fazlasını istedin. Bir sonraki ilişkinde iyi şanslar dilerim. Jérémy."

Rahatlayarak yavaşça kapıyı araladım. Buna tam anlamıyla inanmaya cesaret edemiyordum. Jérémy'nin bir şeyi yarım bıraktığını hiç görmemiştim. Başladığı bir kitabı bile. O her işte sonuna kadar giderdi, bu onun için bir prensip meselesiydi. Bu yüzden müstakbel karısını...

Ortadan kaybolsa da kaybolmasa da ondan pek de kolay kurtulamayacaktım. Yokken bile vardı. Gölgesi uzun bir süre daha üzerimde dolaşacaktı. Sokakta bir ses duyduğumda, birini ona benzettiğimde irkilip arkamı dönmeye devam

edecektim. Ama zaman benim dostumdu. Her geçen gün ondan uzaklaşıyor ve kendime yakınlaşıyordum.

Küçük bir ayrıntıyı düzeltmenin zamanı gelmişti. Yatağımın kenarına oturdum ve telefonu elime aldım.

"Anne benim."

Annemi endişelendirmeden ona gerçeği söyleyebilirdim artık. Ona Jérémy'nin saldırgan cümlelerini, aşağılamalarını, azarlarını ve şiddete başvurduğunu anlattım. Korkumu, utancımı ve yalnızlığımı da. Jérémy'yi savunacak bahaneler bulmasına fırsat bırakmadan en berbat ayrıntıları atladım. Bitirdiğimde aldığım cevapsa hıçkırıkları oldu.

"Bunu düşünmemiştim," diye mırıldandı sonunda kendini toplayarak. "O öyle birine benzemiyor... o kadar şey biri değil... yani bilirsin, bunu ondan hiç beklemezdim. Üzgünüm hayatım, kendini çok yalnız hissetmiş olmalısın."

Annem yine ağlamaya başlamıştı, onu sakinleştirdim: Görmesini istediğim şeyi görmüştü, kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu.

"Neden bana bundan bahsetmedin peki? Şunu söyleyebilirim ki eğer bunları bilseydim seni ondan daha önce ayrılmaya iterdim."

"Anne bilirsin, durum bundan biraz daha karmaşık."

"Evet evet, mutlaka ama yine de... Beklememek lazım, ilk uyarı gelir gelmez gitmek lazım. Şiddet uygulayan erkeklerle kalan kadınları anlamıyorum. Sorumluluğun birazı da onlara..."

Annem cümlesini yarıda kesmişti. Üç gündür çok fazla duyduğum o cümleyi. Dayak yiyen kadınların gitmedikleri için bunu az da olsa hak ettiklerini düşünmelerine yol açan o cümleyi. Annem belki de o cümle artık kızını ilgilendirdiği

için bu kez bunu anlayabilirdi. Çünkü insanoğlu böyleydi maalesef, bir şeyleri yalnızca kendi başına gelince anlıyordu.

Korku. Aşk. Sahiplenme. Suçluluk. Çocuklar. Yalnızlık. İmkânsızlıklar. Gidecek hiçbir yerinin olmaması. Buna benzer ne kadar durum varsa bir o kadar da sebep vardı. Bunun sorumlusu hiçbir zaman kurban olamazdı.

Sessiz geçen birkaç saniyeden sonra annem şöyle dedi:

"Bana hediye ettiği vazoyu çöpe atacağım. Onun hiçbir şeyini istemiyorum artık, bir daha buraya gelmeyi aklından bile geçirmesin yoksa ben onu nasıl ağırlayacağımı çok iyi bilirim!"

"Bir şey daha var anne."

"Ah."

"Sana neden onunla kaldığımı söyleyemem ama neden gittiğimi söyleyebilirim."

Anneme anneanne olacağını söyledikten –ve sevinç çığlıklarını ve tavsiyelerini dinledikten sonra– Jeanne ve Théo'nun yanına salona gittiğimde bir Rum baba tatlısı beni bekliyordu.

"Alkolsüz Rum Baba," dedi Théo.

Jeanne küçük kaşığını eline aldı:

"Benimkinde alkol vardır umarım."

74

Jeanne

Jeanne hayatının büyük bölümünde gözyaşlarını içine atmıştı. Onları yalnızca başkalarından saklamakla kalmamış, yalnız olduğunda ve onu yargılayacak gözler olmadığında bile onları yutmuştu. Ona öğretilen buydu, o da kurallara uyma sınırlarını zorlarcasına buna boyun eğmişti. Pierre'in cenaze töreninde kendine bu terimin neden gözyaşı dökmemek şeklinde anlaşıldığını sorarak "sağlam" durmaya çalışmıştı. Sanki ağlamak ayıp, acı da küçümsenecek bir şeymiş gibi. Acısının büyüklüğü önüne koyduğu engelleri aşmıştı. Bu ilk kez oluyordu, Jeanne bunun hiç bitmeyeceğini zannetmişti. Gözleri, ağzı, boğazı, diyaframı, karnı, elleri ve bütün vücudu zehrini akıtmasına eşlik etmişti. Kendini vahşi bir hayvan gibi hissetmiş, çok bitkin ama şaşılacak kadar rahatlamış olduğunu fark etmişti. Bu beklenmedik keşif tekrar ihtiyaç duyduğunda kendini bırakması için onu cesaretlendirmişti. Jeanne hissettiği acının dozuna göre sabah, öğle, akşam ağlıyordu artık. Gözlerinden akan yaşlar Pierre'in özleminin, Louise'in yokluğunun, anne babasının ölümünün ve boş kalan karnının verdiği acıyı yıkayıp götürüyordu.

Gözyaşları onu teselli ediyordu. Bunu daha önce biliyor olmayı isterdi. Bu kadar rahatlatıcı bir eylemin neden utanç verici bir şeye dönüştürüldüğünü anlamıyordu. Iris, çocuğunun büyükbabasını tanımayacağından bahsederken de gözyaşlarını dindirmeye çalışmamıştı. Tam aksine ona sarılmış ve acısını akıtması için onu cesaretlendirmişti.

Jeanne genç kadını çok seviyordu. Tüm o koruma kalkanları ve kurallara olan aşırı bağlılığıyla ona birçok kez kendini hatırlatmıştı. Sabahları onunla olmak, havadan sudan ve kendileri hakkında konuşarak dikiş dikmek hoşuna gidiyordu. Bu yeni alışkanlıklarından biriydi.

"Tanrım!" diye bağırdı Jeanne başını diktiği bebek tulumundan kaldırarak. "Saati görmemişim, inanılmaz derecede geç kaldım."

Kadın çantasını, mantosunu ve ayakkabılarını alarak daireden ayrıldı. Yol boyunca başka bir şey düşünemedi. Bu inanılır gibi değildi. Pierre'le olan randevusunu öylece ve tamamen unutuvermişti.

Sonunda adamın yanına geldiğindeyse kafası karışmış bir halde özür dilemekten kendini alamadı.

"Kendimi tamamen işime kaptırmışım. Çok fazla titizlik gerektiriyor, İngiliz el nakışı yapıyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bu ilk defa başıma geliyor, buna inanamıyorum."

Jeanne mezar taşını özenle temizledi. Bir gün önce yağan yağmur kuruyunca izler bırakmıştı. Kadın çiçeklerin suyunu tazelemek için çeşmeye giderken o ana kadar gözünden kaçan bir ayrıntıyı fark etti. Vazoyu elinden düşürdü, bir elini ağzına götürerek yandaki mezara yaklaştı. Simone buketleri ve mezar düzenini yenilemeye özen gösterdiğinden çiçekler hâlâ tazeydi ama böylesi hiç olmamıştı. Çiçek buketleri ve

küçük çelenkler mezar taşının önünü tamamen kapatmıştı. Ve görünüşe bakılırsa yeni anma plaketleri gelmişti. Kadın sezgilerinin doğru olup olmadığını anlamak için yaklaştı. Simone Mignot bütün vaktini kocasının yanında geçiriyordu artık.

Jeanne aslında çok az tanıdığı ama çok şey paylaştığı bu kadın için beklenmedik bir üzüntü duydu. Vazoyu ve oradan niye geçtiğini unutmuştu.

"Simone ölmüş," dedi boğuk bir sesle Pierre'in yanına giderek. "Ben onun sıkıntılarını ardında bırakıp hayatına geri döndüğünü sanıyordum, bu hiç aklıma gelmemişti. O yaşamadan öldü. Bana yılbaşı günü söylediklerini unutamıyorum. 'Hayat mezarlık kapısının diğer tarafında.' Tesadüf diye bir şey yoktur aşkım. Ben bugün randevumuzu unuttum, çünkü yaşamakla meşguldüm. Beni buraya böyle her gün gelirken görsen ne söylerdin biliyorum."

Jeanne gözleri banka dalarak duraksadı, ardından derin bir nefes aldı.

"Diktiğim ürünleri bağışladığım dernek bana hayatlarında zor dönemler yaşayan kadınlara dikiş dersleri vermemi teklif etti. Haftada iki kez öğleden sonraları seni ziyaret etmemi engelleyeceği için bunu reddetmiştim. Ama kabul edeceğim. Yine canını sıkmak için sık sık gelirim, her şeyi birdenbire değiştireceğimi sanma. Ama illa burada randevulaşmak zorunda değiliz. Sen her saniye, her nefeste benimlesin."

Jeanne çok sevdiği Pierre'inin fotoğrafını okşadı.

"Gel aşkım, seni mezarlık kapısının diğer tarafına götüreceğim."

75

Théo

Karateyi bırakıp bırakmamakta kararsız kalmıştım. Oraya sadece kardeşimi tanıma düşüncesiyle kaydolmuştum ve hiçbir zaman gerçek anlamda sevmemiştim ama her zaman Sam'le biraz daha vakit geçirmemi sağlamıştı.

Karşılaştığımız anı tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamıyordum. Gerçek hayatım ilk defa hayalimdeki hayattan daha güzel olduğundan, bunu yapmaktan kendimi alamıyordum. O, masasında oturmuş ödevleriyle meşgulmüş gibi yapıyordu. Benim sesim kesildiğinde ona kim olduğumu söyleyen babası oldu. Benimle ilgili en ufak bir anısı bile yoktu, bu hiç şaşırtıcı bir şey değildi, beni son gördüğünde üç yaşında olmalıydı ama anlaşılan sık sık benden bahsedildiğini duymuştu. Dünya üzerinde biri için önemli olduğum bir yer olduğunu bilseydim oraya gitmek için bu kadar beklemezdim.

Marc o sahneyi filme alıyordu. Sam'in kız kardeşi gidip kollarına atladı. Karate kursu olayı Sam'in pek hoşuna gitmemişti.

"Neden yalan söylediğini anlamıyorum."

"Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bir ağabeyin olduğunu bilip bilmediğinden bile haberim yoktu."

"Babam senin bir gün geleceğinden emindi. Bense bunu bilmiyordum. Dereyi görmeden paçayı sıvamamak lazım."

"Sam, gerçekten böyle konuşmayı bırakmalısın!" dedi Marc videoyu durdurarak.

Ufaklık bana bakarak güldü ve ben de gülmekten kendimi alamadım. Annemiz burada olsaydı da Sam'e "küçük palyaçom" diye seslenirdi kesin. Yemeğe kalmamı istediler, bense eve dönmeyi tercih ettim. Çoktan vücudumun kaldıramayacağı kadar duygu yüklenmiştim zaten.

O günden sonra Marc'tan iki kısa mesaj aldım ama Sam'den hiç haber yoktu.

Karate dersinin başında onun gelmesini beklerken kendimi ilk kez öpüştüğüm bir kadını tekrar görmüş ve kendi kendime benimle tokalaşıp tokalaşmayacağını, beni öpüp öpmeyeceğini ya da görmezden gelip gelmeyeceğini merak ediyormuş gibi hissettim. Sam uzaktan bana selam verdi, sonra da benimle hiç konuşmadı. Onu ara sıra bana yan yan bakarken yakaladım ama hepsi buydu. Ders bitince üstümü bile değiştirmedim, kimonomu çıkarmadan spor ayakkabılarımı ve ceketimi giyerek çıkıp gittim. Tam metro istasyonuna gelmiştim ki arkamda bir bisiklet sesi duydum.

"Théo! Eve kadar bana eşlik eder misin?"

Bir şey belli etmemek için omuz silktim ama beynim sevinçten taklalar atıyordu. Sam bisikletini itmeye koyuldu, ben de bunu yaptığı ilk sefer lastiklerini indirenin ben olduğumu itiraf etmeden yanında yürüdüm.

"Çabucak çıkıp gittin," dedi.

"Yarın erkenden işe gideceğim."

"Çok şanslısın! Babam bana senin pastacı olduğunu söyledi. Çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum ama buna daha çok var. Okuldan nefret ediyorum, özellikle de matematikten. Şu anda bölme öğreniyoruz ve kafam almıyor."

"İleride ne iş yapmak istiyorsun peki?"

"Benzin istasyonlarındaki ödeme yapılan küçük kulübelerde çalışmak istiyorum. Babam bunun bir meslek olmadığını söylüyor ama bilirsin işte, bir sürü insan görüyorsun ve oturuyorsun, keyifli olmalı. Ya da tırmanış veya karate öğretmeni. Annemden haber aldın mı?"

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Babam sana anlatmadı mı?"

"Bir kaza geçirmiş, onu mu diyorsun? Onu görmeye sık gidiyor musun?"

"Ayda bir kere. Babana senin de gelip gelemeyeceğini sormamı ister misin?"

Ben bisikletini tutarken Sam de ayakkabısını bağlamak için durdu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Benim gerçek annem Ludivine. Diğeri beni terk etti."

Cevap vermedim. Bazı şeyler açıklamalarla değil, zamanla anlaşılırdı. Sam de belki bir gün durumun bundan daha karmaşık olduğunu anlardı. O bizi değil, kendini terk etmişti. Ona fazla yoğun gelen bir ilişkide kapana kısılmıştı. Bir gün ona annemin ben küçükken yazdığı yazıyı okuyacaktım, odasının duvarına yapıştırdığım yazıyı. Onu kazadan sonra cüzdanında bulmuşlardı. Annem ona "Ağızdaki boya" adını vermişti.

Mavi panjurlu evin önüne gelmiştik. Sam bana baktı ve bir sonraki antrenmandan önce görüşüp görüşemeyeceğimizi

sordu. Ona hafta sonu sinemaya gitmeyi teklif ettim, kabul etti ve kapıyı açtıktan sonra şöyle söyledi:

"Gelmen uzun sürdü ama bir ağabeyim olduğu için mutluyum."

@ayisigikitap

Ağızdaki boya

"Ağzına neden boya sürdün?"

Gerçekten bir cevap bekliyor olmaman için dua ederek buklelerini okşadım. Sana nasıl bir cevap verebilirdim ki? "Annen hayatının en büyük aptallığını yapmak üzere hayatım, bu yüzden biraz rujun kendisini daha az gülünç göstereceğini düşündü, hadi sana tatlı rüyalar."

Yorganı yukarı çektim ve ayıcığını yanına koydum. Sen daha ayakkabılarını yanlış giyiyor, oyuncak ayıların mı yoksa yıldızların mı gerçek olduğunu ayırt edemiyordun. O kadar küçüktün ki.

Yanına uzanmak, burnumu saçlarına gömmek ve sana sımsıkı sarılmak istiyordum ama artık çok geçti. Vazgeçemezdim. Seni son bir kez öptüm ve odanın kapısını kapattım. Senin görmemen için ilk aşkım beni senden birkaç metre ötede, mutfakta bekliyordu.

Birbirimizi görmeyeli beş yıl olmuştu, bunu birkaç kez aklımdan geçirmiştim aslında ama bu fikri görmezden gelmeyi başarmıştım. Babana bunu yapacağıma dair söz vermiştim.

Elim kapı kolunda, suçluluktan donakalmıştım. Bana yaptığı onca kötülükten sonra onu evime, evimize nasıl davet edebilmiştim? Bir daha gitmeyeceğini biliyordum artık. Hem bana çekici geliyor hem de midemi bulandırıyordu. Onu sevdiğim kadar ondan iğreniyordum.

Onunla tanıştığımda yirmi yaşında bile değildim. Bir partideydim, herkes eğleniyordu ve ben her zamanki gibi çekingenliğim yüzünden bir köşeye çekilmiştim. Kendimi görünmez hissediyordum.

Ta ki onu görene kadar.

Tavırları, sarı saçları, kokusu. Popülerliği. Ona yapışmış ve gece boyunca peşini bırakmamıştım. Ona kendimi rahatsız hissettiğimi anlattım, beni rahatlattı, teselli etti. Beni dans ettirmeyi bile başardı. Diğer insanların bir önemi kalmamıştı artık.

Ertesi gün tekrar görüştük. Kendimi hiç o kadar güzel, komik ve güçlü hissetmemiştim. Onunlayken her şey mümkündü. Beni hep olmayı hayal ettiğim kişiye dönüştürüyordu.

Çok mutluydum.

Ama bu fazla sürmedi.

Annemle babam dışında herkes onu seviyordu. Onunla görüşmemi yasaklamışlardı ama ben ondan vazgeçemiyordum. Onunla buluşmak için yalanlar söylemeye, bahaneler bulmaya başladım. Bütün geceyi dışarıda geçiriyor, herkes uyuyunca onu eve alıyordum. Bir akşam kıkırdamalarım annemi uyandırmıştı. İçeri girdiğini duymadım, odamda ikimizi birlikte görünce şaşırdı. Bağırmaya başladı ve onu merdivenlere doğru sürükledi, ben de onunla birlikte gittim.

Sonrası tam bir düşüş oldu. Babanla tanıştığımda onun etkisi altında geçen yıllardan sonra yıkılmış bir haldeydim. Baban beni o ilişkiden çekip çıkardı. Sevgi ve sabır gücüyle beni elinden geldiğince iyileştirdi. Bir ev satın aldık, bir iş buldum ve evlendik. Diğerini unutamasam da o basit mutluluğu sevmeyi öğrenmiştim. Onun yanına gitmemek için kim bilir kaç kez dayanamaz hale gelmiş, kendimle savaş vermek zorunda kalmıştım.

Sonra kötü anıları silen gülücüklerin ve neşe saçan uzun kirpiklerinle sen geldin. Doğduğun gün geçmiş gerçekten geçmişte kaldı. Dayakları, ihanetleri ve yalanları unuttum. Hayat bana bir sürü şans veriyordu. Ölüm onu benden tekrar aldı.

Baban gittikten sonra ayakta kalmaya çalıştım, gerçekten öyle hayatım. Bütün gücümle kendime verdiğim sözlere ve senin geleceğine odaklandım ama o oradaydı, aklımda, tenimde, rüyalarımda. Aklım onu itiyor, vücudumsa çağırıyordu.

Sadece bir kere daha. Bir kerecik.

Mutfak kapısını ittim. Oradaydı, karşımda duruyordu. Hiç değişmemişti.

Onu o kadar yakınımda hissetmek çok güzeldi.

Son bir çabayla beni yakınlarımdan ayırdığını, bana eğitimimi yarıda bıraktırdığını, beni hasta ettiğini hatırlamaya çalıştım. Ama kokusu. O kahrolası koku.

Ona doğru bir adım attım.

Nabzım şakaklarımda atıyordu, düşünmüyordum artık. Elimi uzattım, oradaydı. Ona dokundum, onu okşadım. Onu o kadar özlemiştim ki. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı ona yaklaştırdım.

Yalnızca bir kez. Bir kerecik.

Odanın kapısı açıldığında saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Hangi günde olduğumuzu bile bilmiyordum. Neden kahkahalarla güldüğümü de öyle. Seni hemen görmedim. Yanlış giydiğin küçük ayakkabılarının bana doğru yaklaştığını duymadım. Uzandığım kanepede başımı çevirmemle sesini duymam bir oldu.

"Anne iyi misin? Kanepede ne yapıyorsun? Kiminle konuşuyorsun? Ağzındaki bütün boya akmış."

Her şey yolundaydı, önemli bir şey yoktu. Ben güçlüydüm, komiktim, güzeldim. Bize hiçbir şey olmazdı.

"Yatağına dön hayatım. Annen geceyi eski bir arkadaşıyla geçiriyor."

Ve ilk aşkımın içki şişesini dudaklarıma götürmeden önce bir kahkaha attım.

76

Iris

Jeanne günlük gezintimde bana eşlik etmek istememişti.

"Bugün pazar, yapacak başka işlerim var," demişti.

Böylesi daha iyi olmuştu, Théo'nun yanına oturdum ve kendimi deniz ayılarıyla ilgili bir röportaja kaptırdım. Bu hayvanların yürüyüşleri tuhaf bir şekilde benimkine benzediğinden, bundan bir mesaj çıkarmam gerekip gerekmediğini düşündüm.

Üç katı inmem çok uzun sürüyordu. Kaslarımın bitik durumda olduğunu gizlemek için ciddi ciddi bir makara düzeneği kurmayı düşündüm. Boudine sahibinin aksine çok hareketliydi ama benim yavaşlığım yüzünden heyecanı çabuk söndü.

Hamilelik duygularımı doruklara çıkarmıştı, kendimin daha üst bir versiyonuydum artık. Ağlayıp sızlanmakla, hayret ve gözyaşı arasında gidip geliyordum. Oğlumu her gün daha fazla seviyor, onunla konuşuyor ve kıyafetlerini kokluyordum. Ona birkaç kıyafet alsam da çoğunu Jeanne dikmişti. Onu o giysilerin içinde görmeyi iple çekiyordum. Yine de sabırsızlığım son çektirdiğim ultrasonla birlikte azalmıştı. Tahminî

doğum ağırlığına bakılacak olursa oğlum tıpkı Attila gibi geçtiği her yeri dümdüz edecekti.

Jérémy doğumda bana destek olmayacaktı. Aynen korktuğum gibi sessizliği kısa sürmüştü. Ayrılık mesajından birkaç saat sonra bir mesaj daha göndermişti. "Meleğim, birbirimize bir şans daha verelim, gereken gayreti gösterelim. Bana bunu yapma. Seni seviyorum." Cevap vermedim. Sonrakilere de öyle. Şikâyette bulunmamın aklını başına getireceğini umuyordum ama öyle olmadığı ortadaydı. Karar veren taraf olmak istiyordu. Benimle ilgilenmeyi kendi istediğinde bırakacaktı, belki yeni biriyle tanıştığı, belki de sıkıldığı için. Ben de gardımı almıştım. Özetleyecek olursak La Rochelle'den ayrıldığımdan beri durumumuzda herhangi bir gelişme olmamıştı. Ama her şey daha farklıydı, artık yalnız değildim.

Boudine ve ben eve yaklaşık iki saat sonra dönmüştük, bunun yarım saati merdivenlerde geçmişti. Asansörlü bir bina seçmemek ne fikirdi ama. Bu işin sonu kötü bitecekti. Manşetleri hayal edebiliyordum: "Dünya rekoru: Hamile bir kadın (yoksa bir deniz ayısı mı demeli) dairesinden çıkmak için tam üç gün dört saat ve elli altı dakika harcadı. Bir vinç yardımıyla."

Jeanne ve Théo yerlerinden bir milimetre bile kımıldamamışlardı. Ben yokken binanın girişinde onlara rastladığını söyleyen Victor'un gözlerine bakılacak olursa bu biraz şaibeliydi.

"Aşağı mı indiniz?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır!" diye yanıtladı Jeanne telaşla.

"Neden ki?" diye sordu Théo.

"Victor sizi aşağıda görmüş de ondan."

"Ne tesadüf ama," dedi Jeanne.

Ayağa kalktı ve onu izlememi işaret etti, Théo onun, Boudine de Théo'nun peşinden gitti.

"Gözlerini kapat, sakın açayım deme!" diye tembihledi Jeanne odanın kapısının eşiğinde.

Bir gıcırtı, Boudine'in parkelerdeki tırnak sesleri, perdelerin sesi, bir gülüşme ve, "Tataaaam!" nidaları duydum. Gözlerimi açtım. Hiç kullanmadığım küçük masa ortadan kaybolmuştu. Yerindeyse su yeşili bir beşik duruyordu.

"Bu şeye benziyor..."

Jeanne'ı kırmaktan korkarak cümlemi tamamlamadım. Benim yerime o tamamladı:

"Bu kilerdeki beşik. Théo'yla ben onu boyadık, yeşili sevdiğini fark ettim."

"Jeanne, bu... ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu harika."

Théo mikrofon sesi taklidi yapmak için ellerini ağzına götürdü:

"Gözyaşlarının boşalmasına 3, 2, 1..."

Onu haksız çıkarmak için kendimi dizginlemeye çalıştım ama gözyaşı bezlerim onun lehine çalışıyordu. Jeanne bana sarıldı.

"Sonunda bir işe yarayacağı için mutluyum," diye mırıldandı. "Bunun içinde bir bebek görmeyi o kadar çok hayal ettim ki."

"Gerçekten çok sıkıcısınız," dedi Théo. "Ben hayatımı kendime bir zırh örerek geçirdim, sizse gelip onu yerle bir ettiniz."

77

Jeanne

Iris, Jeanne'ın yanına, salona geldiğinde Jeanne posta kutusunda bulduğu mektubu okuyordu.

"Kasılmalarım başladı galiba."

Jeanne her zaman soğukkanlı olduğunu söylerdi. Pierre'e birçok kez acil bir durumda sakinliğini koruyarak düşünebileceğini ve mantıklı kararlar verebileceğini söylemişti. Kadın genç arkadaşının bu beklenmedik sözü karşısında da sağduyulu ve disiplinli davranmayı bilmişti.

"Şimdi yandık işte."

"Bu olamaz, daha çok erken," dedi Iris. "Kesinlikle yanlış alarm olmalı. Geçecektir."

Iris söylediklerinin aksini kanıtlarcasına iki büklüm oldu ve uzun uzun inledi. Jeanne ayağa fırladı:

"Hastaneye gidelim."

"Bekle, acil bir şey yok. Kadın doğum uzmanı doğumdan önce birkaç hafta boyunca kasılmalar olabileceğini söylemişti, ben iyiyim. AAAAAAAH, LANET OLSUN, ÇOK CANIM YANIYOOOOR!"

Jeanne kafasını toplayıp Iris'i hastaneye götürmeden önce birkaç saniye öylece kaldı. Kadın aldığı inisiyatifin başarı-

sızlığını ancak ikinci kata geldiklerinde anladı: Iris indiği her basamakta bir kasılma geçiriyordu. Bu tempoyla devam ederlerse giriş kata gelene kadar çocuk üç yaşında olacaktı. Jeanne cep telefonunu çıkarıp Victor'un numarasını tuşladı. Adam bir dakika içinde yanlarına gelmiş ve müstakbel anneyle yükünü aşağıya kadar taşımıştı. Neyse ki hastane iki sokak ötedeydi. Victor iki kadına eşlik etti. Her inlediğinde duran Jeanne'a tutunan Iris birçok kez mola vermek zorunda kaldı. Jeanne daha önce bir hamileliğe bu kadar yakından tanıklık etmemişti, hele bir doğuma hiç. Ama heyecanının tek nedeni bu değildi. Jeanne, Iris ve Théo'ya karşı onlarla tanışmadan önce hiç tatmadığı duygular besliyordu. Onları kendi çocukları gibi sevdiğini düşünmeye kalkacak hali yoktu. Kısacası onları seviyordu ve bu onların adına endişelenmesi için yeterliydi.

"Belki de Théo'nun *tarte tatin*'i yüzünden olmuştur," diye iç çekti kadın iki kasılma arasında. "Tadı bir garipti, söylemeye cesaret edemedim."

"Iris, sen doğuracaksın," diye yanıtladı Jeanne kesin bir dille.

Iris yeni bir acı dalgasıyla sessizliğe gömülmeden önce bunu inkâr etti.

Hastanenin resepsiyonuna geldiklerinde Jeanne geliş nedenlerini açıkladı ve Iris'in çantasından istenen evrakları çıkarma işini o üstlendi. Iris muayenehaneye götürüldükten sonra Jeanne da bekleme odasına dönmek için yola koyulmuştu.

"Jeanne, benimle gelebilir misin?"

Kadın Iris'i yalvartmadı. İlk başta sağlık ekibinin çalışmalarını engellememek için odanın bir köşesine geçti.

Gördükleri onu etkilemişti. Bir adam Iris'in karnının etrafına iki bant yerleştirdi ve üzerlerine sensörler taktı. Bir makinenin ekranında sayılar belirdi.

"İşte bunlar bebeğinizin kalp atışları. Ve bu da kasılmaların şiddeti. Bir kasılma hissettiğinizde bize haber verin."

Bir kadın Iris'in mahrem bölgesini muayene etti. Jeanne içgüdüsel olarak arkadaşının yanına geldi ve alnını okşadı.

"İyi olacaksın."

"Boşu boşuna zamanlarını harcıyorum," diye yanıtladı Iris. Yüzünde acı bir ifade belirdi ve Jeanne Iris'in karnının iyice gerilmesine yakından şahit oldu. Ekrandaki sayılar hareketlendi. Ebe eldivenlerini giydi ve Iris'e doğru yaklaştı.

"Doğum başladı. Buradan çıktığınızda bebeğiniz kucağınızda olacak."

Iris hem güldü hem ağladı. Jeanne kadının elini tutup başparmağıyla okşadı.

"Beni bekle tamam mı?"

Jeanne başıyla onayladı, ardından pembe gömlekli kadına doğru yürüdü ve ona bir süreliğine uzanabileceği bir yer olup olmadığını sorarken bayıldı.

78

Théo

Nathalie'nin yüzünden düşen bin parçaydı. Bunu fark etmek için onu çok iyi tanımak gerekiyordu çünkü onun yüzü her zaman asık olurdu ama o gün on saniyede bir iç çekmesine ek olarak söyleniyordu da. Aslında bu daha çok bir türlü çalışmayan bir çim biçme makinesinin çıkardığı gürültüyü andırıyordu. Leïla yüzünden olmuştu. Bir müşterinin önünde Nathalie'ye karşı gelme cüretini göstermişti. Adam pişkin olmayan bir baget ekmek istemiş, Nathalie ise ona kapkara bir ekmek vermişti, Leïla da ona daha beyaz olan başka bir ekmek önermişti. Nathalie o andan beri aynı şeyi tekrar edip duruyordu.

"Müşterilerin önünde beni bozamazsın. Sen kendini ne zannediyorsun? Unuttuysan hatırlatayım, sen benim kadar tecrübeli değilsin. Ben neciyim burada?"

Son soruya verecek bir cevabım vardı ama onun bundan hoşlanacağından pek emin değildim. Leïla fırsatını bulur bulmaz beni kendi sıkıntısına ortak etmek ya da Nathalie'yi taklit etmek için kaş göz işaretleri yaptı. Güldüm ama Nathalie'nin bunu görmesinden korktum. Bize yeterince kızgındı zaten...

Leïla ve ben her yan yana gelişimizde bir bahaneyle birbirimize dokunuyorduk. Bu elimizde değildi, daha önce hiç böyle hissetmemiştim, onu görmem, hissetmem, duymam gerekiyordu. Özetlemem gerekirse ben İngiliz kreması hazırlarken Leïla arkama geçti ve bunu fırsat bilerek kalçalarımı okşadı. Öyle tiz bir çığlık duyuldu ki yerimizden sıçradık.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Nathalie parmağıyla kalçalarımı göstererek.

"O mu?" diye sordum. "O benim kıçım galiba."

"Anlamamazlıktan gelmeyin, ne dolap çevirdiğinizi gayet iyi anladım. Leïla neden Théo'nun kalçalarını elledin?"

"Bilerek yapmadım, kaydım ve tutunabildiğim ilk yere tutundum."

Gülmemek çok zordu.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıt verdik aynı anda.

"İkiniz de dikkatli olun! Bir gözüm üstünüzde. Burada aşk ilişkilerine yer yok. Burası bir evlilik programı değil."

Ne dediğini anlamamıştım ama cevap vermedim. Onu ikna ettiğimizi umarak çalışmaya devam ettik, yine de içinde büyük bir şüphe vardı.

Cebimdeki telefon çaldı. Açmak için saklandım, yoksa Nathalie yine peşime düşecekti. Arayan Jeanne'dı. Tuvalete kapandım ve fısıldayarak cevap verdim.

"Jeanne, iyi misin?"

"Iris doğum yapıyor."

Oraya gitmek için üç saat beklemem gerekti. Nathalie zamanından önce çıkmamı kabul etmeyeceğinden bunu sormadım bile. İşim biter bitmez hastaneye koştum. Kadının biri bana Iris'in yakını olup olmadığımı sordu.

"Oğluyum."

Bir odaya kadar bana eşlik etti.

"Uyanması çok uzun sürebilir," dedi kadın. "Televizyonu açmamı ister misiniz?"

"Hayır teşekkürler. Böyle iyi."

Birden pişman oldum. Telefonumun neredeyse hiç şarjı kalmamıştı. Ve stresliyken hayalî dünyama ulaşmam da zor oluyordu. Hastane kurallarını ve emzirme ve ten temasıyla ilgili afişleri okumaya mahkûm oldum. Onu güldürmek için bunu Leïla'ya anlattım. Bir saat sonra bir şarj aleti ve bir sandviçle çıkageldi.

Karnım düğümleniyordu, hiçbir şey yiyemiyordum ama bu davranışı beni o kadar etkiledi ki kendimi zorladım. Bunu hissetmiş olmalıydı.

"Korkuyor musun?"

"Biraz."

"Onu çok mu seviyorsun?"

Bir süre düşündüm çünkü bu çok yeni ve sıra dışı bir şeydi, henüz sindirip içselleştirememiştim ve şöyle yanıt verdim:

"Evet, çok. Jeanne ve Iris benim ailem."

79

Iris

Gabin göğsüme kıvrılmış uyuyordu.

Gabin Dominique. Göbek adı olarak babamın adını koymuştum. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Bazıları ilk görüşte aşktan bahsediyordu, bazılarıysa çocuklarıyla gerçek anlamda tanışmadan önce zamana ihtiyaç duyduklarından. Her iki seçeneğe de kendimi hazırlamıştım. Benimki ani bir patlama gibiydi. Kalbim ona yer açmak için hacmini artırmıştı. Ebe onu üzerime koyarken gözleri gözlerime kenetlendi ve bana söylemek istediği ve bizi bekleyen ne varsa orada gördüm. Kendimi tamamlanmış hissettim. O doldurmaya gelene kadar içimde bir boşluk olduğunu bilmiyordum.

Hademe yatağımı koridora doğru itti. Odaya çıktım. Jeanne yanımda yürüyordu. Dokuz saat süren doğum boyunca orada kalıp elimi tutmuş, bana cesaret vermiş, beni rahatlatmış ve ben ana avrat küfrederken kulaklarını tıkamıştı. Nöbeti haberi alır almaz yola çıkan anneme devredecekti. Annem öğlene doğru gelecekti.

Kapı açıldı, Théo koltukta uyuyakalmıştı. Bizi duyunca irkildi.

"Uyumuyordum!" diye kendini savundu gözleri yarı kapalı bir halde.

"Leïla gitti, dinlenmesi gerekiyordu. Aman Tanrım, ne kadar küçük!"

"Sen onu bir de perineme anlat."

Çocuk güldü, Gabin'i yavaşça döndürdüm, Théo onun yüzünü incelemek için öne eğildi.

"Çok yakışıklı, kime çekmiş bilmiyorum."

Jeanne güldü, ardından ona dokunup dokunamayacağını anlamak için gözlerime baktı.

"Kucağına almak ister misin?" diye sordum.

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı Théo geri çekilerek. "Daha ilk gecesinde ona elimi süremem."

"Ben Jeanne'a demiştim."

"Çok isterim," diye mırıldandı kadın gözleri parlayarak.

Onu dört elle tutup kaldırdık ve birkaç başarısız denemeden sonra Jeanne, Gabin'i sol kolunun içine yatırmayı başardı. Yavaşça yanağını okşadı, küçücük parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı, alnını öptü, ben de kendime bir kalbin patlamadan önce ne kadar büyüyebileceğini sorarak onları izledim.

"İşe gitmem lazım," dedi Théo telefonundan saate bakarak. "Eğer çok yorgun olmazsan bu akşam seni görmek için uğrarım."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Jeanne, Gabin'i üzerime bırakarak. "Iris'in dinlenmeye ihtiyacı var, benim de öyle."

Jeanne alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi, ardından geri çekildi ve gözlerini gözlerime kenetledi.

"Teşekkürler tatlım. Bu hayatımın en güzel anlarından biriydi."

Bir cevap vermeme gerek yoktu, bakışlarım duygularımı ona iletiyordu zaten.

Oğlumla baş başa kalmıştım. Karnı nefes alıp verirken inip kalkıyordu. Bazen ağzından küçük bir inilti çıkıyordu. Üzerinde beyaz kadife bir pijama ve ona uygun bir bone vardı, ikisini de Jeanne dikmişti. Gözümü ondan ayıramıyordum. Bu manzaradan hiç bıkmayacağımı çoktan anlamıştım. Bu inanılmaz küçük yaratık bana inanılmaz büyük duygular yaşatıyordu.

Oğlumla baş başa geçirdiğim bu saatlerin tadını çıkaracaktım. Kokusunu, ağlamalarını, sıçramalarını ezberleyecektim. Sonra da geçen sene bir gün şans eseri geldiğim ve yakından tanımak istemediğim iki yabancının olduğu o apartman dairesine geri dönecektim. Geçici bir sığınma yeri olması gerekirken yuvam haline gelen o daireye. Yalnızca geçici bir süre için ev arkadaşım olmaları gerekirken arkadaşım haline gelen o yabancılara. Onların da artık bir parçası oldukları hayatıma kaldığı yerden devam edecektim.

Hâlâ bir sürü belirsizlik vardı. Sonunda kalacak bir yer bulup bulamayacağımı, tekrar fizyoterapistliğe başlayıp başlamayacağımı ve Paris'te kalıp kalmayacağımı bilmiyordum. Yarın yeni bir hayat başlayacaktı. Ama emin olduğum bir şey vardı. Bazı bağların oluşması için onlarca yıl gerekirken, bazıları hemen sarsılmaz hale gelebiliyordu. Bunlar emin olduğum şeylerdi. Jeanne ve Théo'dan emindim. Başımıza ne gelirse gelsin bize kalan bu olacaktı.

Sonsöz

15 Haziran

Jeanne iki ayağıyla parkelerine yansıyan güneş ışığı birikintisinin içine girdi. Bir yıl önce tam bugün dünyası altüst olmadan önce aynı şeyi yapmış, aynı sıcaklığı tatmış ve aynı huzuru hissetmişti. Tüm kırılganlığıyla anılarına dalarak çırılçıplak, saçları açık ve gözleri kapalı bir halde uzun bir süre öylece kaldı.

Geçmişten sıyrılmayı başardığında giyindi, saçlarını topladı ve salona, Iris ve Théo'nun yanına gitti.

"Uyudu," diye fısıldadı genç kadın.

Jeanne kanepenin yanındaki beşiğe yaklaştı. Kalbinde her geçen gün daha fazla yer edinen çocuğun minik yüzünün etrafında iki küçük yumruk duruyordu.

"Bu özel bir gün," diye mırıldandı kadın otururken. "Bugün Pierre'in ölümünün birinci yıl dönümü. Bunu size şimdiye kadar hiç anlatamadım ama bugün anlatmak istiyorum."

Ve Jeanne anlattı. Valizi, karavan tatilini, mavi gökyüzünü, Pierre'in ekmek almaya gidişini, etrafına doluşan insanları,

kalp masajını, ilk yardım görevlilerini ve son bakışını. Gözleri geçmişe dalıp gitmiş bir halde göz açıp kapayıncaya kadar maziye dönüşen bir hayatın son anlarını anlattı. Théo'nun renginin solduğunu, Iris'in elini ağzına götürdüğünü görmedi.

Hayatımız boyunca binlerce insana rastlıyorduk. Onlarla aramızda görünmez bağlar oluşuyor ve bizi olduğumuz kişi haline getiriyordu. Bazı bağlar geçici, bazılarıysa kalıcı oluyor, hepsi de hayatımız üzerinde bir etki bırakıyordu. Sırada beklerken ayaküstü konuştuğunuz birinden kısa bir yolu paylaşmayı seçtiğiniz birine kadar. Bir öylesine rastladığımız simalar, bir de kalıcı olanlar vardı. Bizim seçtiğimiz simalar ve kendilerini zorla kabul ettirmeye çalışanlar. Bir unuttuğumuz simalar, bir de bizde iz bırakanlar vardı. Birçok kez karşılaştığımız simalar vardı.

Iris. Théo. Geçen sene 15 Haziran.

Théo'nun aklına Nathalie'nin çığlığı geldi.

"Müşteri bayıldı!"

Théo fırında çalışmaya başlayalı daha birkaç gün olmuştu. İlk yardım eğitiminde öğrendiği hareketleri aklından geçirerek dışarı koşmuş ve kaldırımda yatan adama kalp masajı yapmıştı.

Iris toplanan kalabalığı hatırladı. Birkaç meraklı insan yere düşen birinin etrafına toplanmıştı. Bakıcı bulma hizmeti veren bir ajansın iş görüşmesine gitmek için oradan geçiyordu. Birinin ambulans çağırıp çağırmadığını sormuş, kimse cevap vermemişti. Bunu o üstlenmişti. İkisi de yalın ayak koşarak kaldırıma gelen kadını hatırlamışlardı. İtfaiyecilerin gelmesiyle kadının yüzünü değilse de gözyaşlarını akıllarında tutarak oradan ayrılmışlardı.

Jeanne, Théo ve Iris'in ona yollarının önceden kesiştiğini söylediklerini duydu. Farkında olmadan birbirlerine bağlandıklarını. Bunu anlayamadıkları için üzgün olduklarını. Kadın bu bilgiyi hazmedip hayatın nelere gebe olduğuna şaşırarak ve uzun bir süre boyunca daha önce rastladığı ama görmediği yüzleri inceleyerek sessiz kaldı, sonra da gülümsedi.

"Onu kurtaramadınız ama beni kurtardınız."

SON

Ay Işığı Kitaplığı

Teşekkür

Bu romanı yazmaya başlarken emin olduğum tek bir şey vardı: Karşılaşmalar hakkında olacaktı. Ben hayatımız boyunca rastladığımız kişilerin yolumuzu şekillendirdiğine inanıyorum. Sıra teşekkürleri yazmaya gelmişken, beni her geçen gün olduğum kadına ve bir roman yazarına dönüştüren karşılaşmaları düşünüyorum.

Köklerim, temellerim, dayanaklarım ve oksijenim olan aileme, gecelerimi, gündüzlerimi ve kalbimi paylaştığım çocuklarıma ve eşime teşekkür ederim. Çok kıymetli anneme, babama, ablama, erkek yeğenime, kız yeğenime, büyükannemle büyükbabama, teyzelerime ve amcalarıma teşekkür ederim.

En güvendiklerime – arkadaşlarıma: Bana gerçek dostlarla her yaşta karşılaşılabileceğini kanıtlayan Sophie, Cynthia, Serena ve sevgili Bertitis'e teşekkür ederim. Marine, Gaëlle, Baptiste, Justine, Yannis ve Faustine'e bu kadar uzun zamandır yanımda oldukları için teşekkür ederim.

Metnimi sizlere ulaşmadan önce okumayı kabul eden ve uyarılarıyla onu daha iyi hale getirmemi sağlayanlara: Arnold, Muriel, Serena, Giuliano, Sophie Rouvier, Cynthia Kafka, Baptiste Beaulieu, Constance Trapenard, Audrey, Marie Vareille, Michael Palmeira, Sophie Bordelais, Florence Prévoteau, Marine Climent ve Camille Anseaume'a teşekkürlerimi sunarım.

Son bir teşekkür de yetenekli bir sanatçı olmasının yanı sıra muhteşem bir isim olan *Il nous restera ça*[5] ismini kullanmama izin veren Uzun Boy Hastası lakaplı Fabien'e. Albümlerini dinlemenizi tavsiye ederim, özellikle de bu adı taşıyan albümünü. "Pocahontas" şarkısı beni yıllardır her dinlediğimde ağlatıyor.

Her zaman yanımda olduğu ve her sendelediğimde beni yeniden yola soktuğu için editörüm Alexandrine Duhin'e teşekkür ederim.

Güveni, samimiyeti ve dostluğu için Sophie de Closets'e şükranlarımı sunarım.

Klavyede yazdığım kelimelerin elinizde duran kitaba dönüşmesini ve varlıklarıyla birçok kişinin güzel bağlantılar kurmasını sağladıkları için arka planda çalışan herkese teşekkür ederim.

Fayard Yayınları'ndan: Jérôme Laissus, Sophie Hogg-Grandjean, Katy Fenech, Laurent Bertail, Carole Saudejaud, Catherine

5 (Fr.) "Bize kalan bu olacak" şeklinde çevrilebilir, kitabın orijinal başlığıdır.

Bourgey, Élénore Delair, Florian Madisclaire, Pauline Duval, Romain Fournier, Pauline Faure, Ariane Foubert, Véronique Héron, Iris Nero-Bancel, Florence Ameline, Clémence Gueudré, Anne Schuliar, Delphine Pannetier, Martine Thibet.

Livre De Poche Yayınları'ndan: Béatrice Duval, Audrey Petit, Zoé Niewdanski, Sylvie Navellou, Claire Lauxerrois, Anne Boissy, Florence Mas, Dominique Laude, William Koenig, Bénédicte Beaujouan, Antoinette Bovier.
Kitapları sizlere ulaştırmak için didinip duran temsilcilere teşekkür ederim.

Zor geçen son iki seneye rağmen yazarlar ve okurlar arasında köprü olma heveslerini koruyan kitapçılara teşekkür ederim.

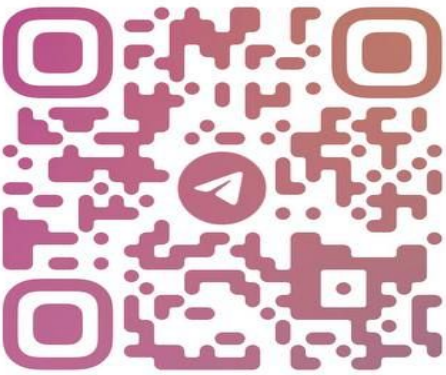
Bu muhteşem kapağı bulmak için onca zaman ayıran Valérie Renaud'ya teşekkür ederim.

Edebiyat çevreleri sayesinde tanıştığım iki güzel insan Lorraine Fouchet ve Valérie Perrin'e teşekkürlerimi sunarım.

Kitap sevgilerini inanılmaz bir cömertlikle yayan blog yazarlarına teşekkür ederim.

Ve kocaman, derin ve içten bir teşekkür de sizlere sevgili okurlar. Yüzlerinizi ve seslerinizi tanımıyor olabilirim, hiç karşılaşmamış, hatta yazışmamış olabiliriz. Yine de en güzel karşılaşmalarımdan biri de sizlerle olanı. Bana çok şey katan görünmez varlığınız için teşekkür ederim.

Ayısığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP